Mircea Dogaru

BĂTĂLIA PENTRU ROMÂNIA

MIRCEA DOGARU

BĂTĂLIA PENTRU ROMÂNIA

- DIALOG PE CALEA UNDELOR -

Această carte se difuzează – prin grija Bursei Române de Mărfuri și a domnului Vitalie Usturoi – în mod gratuit în afara hotarelor României. Și pentru prieteni și pentru neprieteni, spre luare-aminte și învățătură!

Directorul Editurii PHOBOS
SORIN CHIFULESCU

Coperta: DEIMOS IMAGE
Ilustrație copertă: Valentin Tănase
Redactor șef: OLIMPIAN UNGHEREA
Redactori: SEPTIMIU ROMAN, MIRCEA DOGARU
Tehnoredactare: Adriana Fleancu
Corectură: Ruxandra Burlibașa
Procesare compùterizată:Camelia Constantin

Editura **PHOBOS** Bd. Iuliu Maniu nr. 152A
bl. K, sc. A, ap. 10, sector 6

Departament difuzare: ☎ (021) 410.44.15
0724.56.98.99
Fax: (021) 410.44.30

Comenzi la: distribuțiephobos@yahoo.com
C.P. 101 – O.P. 76 Sector 6 București
www.edituraphobos.com

ISBN 973-86638-4-9

BĂTĂLIA
PENTRU ROMÂNIA

- DIALOG PE CALEA UNDELOR -

Dr. MIRCEA DOGARU
În dialog cu jurnalistul Septimiu Roman

PHOBOS
PUBLISHING HOUSE
WORD KEEPER

Bucureşti, 2005

Frate ori soră de peste Prut, Nistru, Tisa, Ceremuș sau Dunărea bătrână, Tu cel dezlipit de la sânul Maicei tale de urgia vremurilor și lăcomia oamenilor....... De vei citi paginile care urmează, vei afla, poate, un strop de alinare și îmbărbătare, descoperind că, în vatra străbunilor tăi, Maica plânge de dorul copiilor ei risipiți și frații tăi, din nou și nemeritat loviți, nu au pierdut cu totul nici speranța, nici VIRTUS ROMANA!

Dr. MIRCEA DOGARU
București, 25 octombrie 2005

Motto:

„Tot ce se petrece în viața unui popor lasă urme. Nu numai în paginile istoricilor, scrise pe baza altor lucruri scrise și potrivite, pe baza altor lucruri potrivite, ci și aiurea. Mai ales aiurea. Și anume în sufletele chiar ale celor care au lucrat și au pătimit, care au trecut prin beția triumfurilor și prin smerenia înfrângerilor, care au primit astfel întipăriri ce nu se pot șterge. Și aceste întipăriri se transmit prin povestiri înduioșate și mândre urmașilor. Mai mult decât atâta: pe când paginile istoricilor se fac mai șterse, de la a treia, de la a patra generație ele nemaifiind decât un material de studiu oarecare, aceste urme vii în suflete vii ajung tot mai puternice, adâncindu-se tot mai mult cu cât amintirile trecutului pot fi mai necesare pentru nevoile prezentului„.

(Nicolae Iorga)

ARGUMENT

Ca dascăl de limba și literatura română, am cunoscut curiozitatea, nevoia de adevăr și identitate a generațiilor tinere. Ca jurnalist, am remarcat, după deja controversatul „Decembrie 1989!", aceeași dorință la toate categoriile de vârstă ale publicului fidel Radiodifuziunii Române. În 15 ani de activitate redacțională, am citit cu interes mii de scrisori ale ascultătorilor care, indiferent de condiția socială, sex, confesiune, de limbajul elaborat sau mai puțin elaborat folosit, exprimau același lucru – setea de cunoaștere, nevoia de ADEVĂR! La începutul unei noi ere, complet bulversat de înlocuirea cu NIMIC a unui fals sistem de valori, românul dorea să știe cine a fost și cine este cu adevărat, care ar fi locul său, cuvenit, în „satul planetar" și motivele sale de mândrie identitară.

Se impunea și pentru Radiodifuziune promovarea unor emisiuni de istorie, cultură și civilizație românească, adevărate, descătușate de sloganurile epocii „*roșii*" și, mai ales, curajoase, sfărâmând toate tabú-urile, o dată cenzura, declarativ, îndepărtată, fără teamă că ar mai putea „*supăra*" pe cineva dinăuntrul sau din afara hotarelor țării. Prins de aerul „*Libertății*", adus de „*Revoluție*", îmi impuneam, ca gazetar, să uit că, întotdeauna, „*Adevărul supără*". Și, în aceste împrejurări, pentru că, în mod firesc, astfel de emisiuni au apărut, am ajuns să-l cunosc, pe calea undelor, pe istoricul militar dr. Mircea Dogaru. La început grație unor intervenții tăioase în emisiunile radiofonice militare, apoi, în anii 1993-

1996, în calitate de invitat permanent la *„Antena Bucureștilor"* al colegei mele Pușa Roth, abordând în special problema, cu totul nouă a *„Românilor din jurul României"* În fine, lansând, în calitate de colaborator extern, alături de Pușa Roth, Gheorghe Zavelea și doi foști jurnaliști la *„Evenimentul Zilei"*, Petre Porea și Mihai Chirea, emisiunea *„Detectivi prin colb de cronici"* O emisiune bulversantă, care, între 1 octombrie 1997 și 1 iunie 2001, a abordat, în 92 de episoade, nu *„istoria pentru elite"*, slujnică a politicii, după Honoré de Balzac, ci istoria reală, creată și trăită în stradă, ca *„sumă a tuturor faptelor petrecute, în toate compartimentele vieții și manifestării unei societăți închegate, până în clipa care tocmai s-a scurs"*, cum explica, pe înțelesul tuturor, istoricul în cauză. O emisiune care, plasată joia, din două în două săptămâni, la o oră imposibilă, 21:00-21:50, concurând filmele, meciurile și talk-show-urile televizate, a adus, *„Radio României Actualități"*, incitându-i pe români, înspăimântându-i pe neprieteni, o nesperată cotă de audiență. O emisiune intrată brusc în colaps, în vara lui 1998. Producătoarea Pușa Roth a primit alte sarcini, în urma reformei redacțiilor redactorul Gheorghe Zavelea a plecat corespondent la... Slobozia, iar cel ce asigura logistica, pentru că *„Detectivi prin colb de cronici"* era o emisiune experiment, în afara grilei, care se susținea prin sponsorizări, a fost atras, ca efemer purtător de cuvânt, în PNR, partidul domnului Virgil Măgureanu. Cât despre „creierul" ei, istoricul militar Mircea Dogaru, acesta a fost expediat, aveam să aflu, ca urmare a unei „bătălii de presă" cu președintele de atunci al României, pe care îl acuza de *„gafe monumentale"* menite să îndepărteze de România, cea mai mare putere a planetei, pentru 6 luni, în străinătate.

Rămas singur, cu statut de colaborator extern, Mihai Chirea a reprogramat episoade deja difuzate sau a invitat în

emisiune persoane cu idei din sfera patologicului, despre „*dacii, adică românii*" care, „*cu 50.000, 100.000 sau milioane de ani în urmă, ar fi avut 17,5 m înălțime, ar fi... scris și vorbit limba lui Eminescu, ar fi populat singuri întreaga Europă, pregătindu-se să îl aducă pe lume pe Iisus și să îi învețe pe romani...* latina", etc. „*Neprietenii*" erau fericiți! Eu și ascultătorii, nu! Drept pentru care l-am întrebat pe prietenul meu Mihai Chirea „*Ce se întâmplă?*", ca să citām un clasic în viață, „– *N-are importanță* – mă liniștea el! - *Domnul Mircea mi-a cerut să păstrez cu orice preț emisiunea. Și am reușit pentru că Doina Jalea a acceptat să ne dea girul ca producător. Stai să vezi când s-o întoarce!*". Iar pe 21 decembrie 1998, m-a anunțat misterios: „*S-a întors! Să vezi cum demarăm din ianuarie*".

Pe data de 5 ianuarie 1999, emisiunea "*Detectivi prin colb de cronici*" s-a relansat cu Doina Jalea producător, dr. Mircea Dogaru și Mihai Chirea realizatori-coordonatori. Am asistat, din curiozitate, la prima „ședință" a grupului, desfășurată la „cafeneaua" de refugiu a jurnaliștilor de la SRR, poetic botezată „*La țigănci*". Ceea ce am auzit m-a incitat, astfel încât am hotărât să realizez o emisiune „de refugiu" similară: „– ***De data asta vă vorbește nu prietenul, nu istoricul, nu jurnalistul, ci colonelul Mircea Dogaru! Vom aborda emisiunea ca pe o operațiune militară, aplicând în jurnalism principiile artei militare. Cele ale unui compartiment negat, al artei militare operative, pentru că nivelul strategic sau geopolitic, așa cum spuneți voi, l-am pierdut ca popor. Vom pregăti fiecare episod ca pe o bătălie de etapă! Neavând forțe suficiente, nu vom ataca frontal decât atunci când totul este pierdut. În rest, vom ataca numai de flanc, după epuizarea „neprietenilor", prin acțiuni de guerillă, prin manevră simplă sau dublu învăluitoare, vizând întoarcerea „frontului". Vom aplica toate strategiile de înșelare și vom***

folosi la maximum surprinderea și mascarea. Pentru că cercetarea istorică se oprește deocamdată la 1918! Ceea ce urmează este politică, nu Istorie! Hotarul dintre geopolitică și geoistorie nu poate fi trasat cu precizie! Câtă vreme trăiesc cei implicați în evenimente, care și-au făcut false statui sau urmașii lor direcți, nu putem aborda adevărul. Nu putem fi istorici, ci doar cronicari ai evenimentelor pe care le trăim! Decât să dăm concluzii cenzurate ori false, mai bine nu dăm deloc! Avem însă posibilitatea de a-i stimula pe ascultători să ajungă singuri la Adevăr! Prezentându-le prezentul prin prisma trecutului și atrăgându-le atenția că, dacă se lasă păcăliți de manipulatorii prezentului, vor retrăi coșmarurile trecutului. Pentru că în Istorie, toate evenimentele se repretă matematic, atunci când sunt întrunite condițiile care le-au produs înainte. Și soluțiile sunt cele pe care înaintașii le-au văzut și aplicat sau nu! De aceea spuneau anticii că ***«Istoria este învățătorul vieții»****; de aceea spunem noi că nu poți face prognoza fără un istoric autentic. De aceea ne-am certat cu toți* ***yesman****-ii prezentului care debitează, fără să se gândească, fie ei de «dreapta» sau de «stânga». formula cinematografică* ***„Nu poți merge înainte cu fața întoarsă spre trecut“****, sugestia fiind că poți să cazi în prima groapă. Fiindcă bieții imbecili care s-au autoproclamat «elita» noastră intelectuală, nu pricep că, prin această formulă indusă, ne vor șterge memoria colectivă, identitatea, integrându-ne prin dezintegrare, ca slugi, în* ***Niciunde*** *și în* ***Nicăieri****. Pentru mintea lor puțină am tradus dictonul* ***«Historia – magister vitae»*** *astfel:* ***Acela care nu cunoaște trecutul va fi incapabil să gestioneze Prezentul și să construiască Viitorul, pentru că va repeta la nesfârșit greșelile Trecutului!*** *Ilustrând prezentul prin prisma trecutului vom alege o situație din istoria noastră, pe care, astăzi, o retrăim și, analizând-o, ascultătorii vor face singuri*

legătura. Apoi vom face, imediat, un salt în timp. Tratăm «problema Antonescu» astăzi, data viitoare ne vom ocupa de Decebal. Pe aceleași coordonate însă! Apoi de Horea sau Mihai Viteazul. Pe urmă ne întoarcem la etnogeneză, pentru a sări apoi la regalitate, încheind ciclul și expediind astfel concluzia, în ceea ce-l privește pe Antonescu, „din spatele frontului", adică din trecut sau „din flanc", adică din contemporaneitate, dar colateral. Nimeni nu trebuie să știe niciodată ceea ce urmează, pentru ca „neprietenii", adică cei care fac jocul „ocupantului", la fel de prezent dar la fel de puțin vizibil ca și „teroriștii", cei cărora le pute tot ce este românesc, să nu poată contracara etc. Vom aduce în emisiune academicieni, istorici, etnografi, jurnaliști critici, scriitori, dar dintre cei adevărați, care au ce spune și care nu vor să parvină cu orice preț, nu dintre nulitățile la modă!" Între temele abordate, ca să cităm doar una, celebră a rămas aceea realizată împreună cu jurnalistul Ion Cristoiu – „TRĂDAREA LA ROMÂNI", copiată atunci și însușită recent de către un oarecare.

„Detectivii prin colb de cronici" și-au încetat apariția prin mai-iunie 2001 după un ciclu dedicat *„Tipului de proprietate în istoria romanilor"*, când, luând-o de la Burebista și disecând falsul **„composesoratelor"** în perioada interbelică și gafa statului român de a nu-și *„intabula"* moștenirea (fostele proprietăți ale statului dualist) acaparată de tot felul de congregații religioase, ca avangardă a unor servicii speciale străine, moștenire înghițită astăzi, pas cu pas, de străini, grație manevrelor unui cunoscut popă revizionist care a pozat în „revoluționar", istoricul Mircea Dogaru și profesorul universitar dr. Mircea Duțu, cunoscut ca jurist de excepție, s-au apropiat periculos de situația actuală a proprietăților, foste, până în decembrie 1989, ale „întregului popor".

O lună mai târziu, dr. Mircea Dogaru și-a încheiat colaborarea, din ordinul unui fost mare *„factor de răspundere“* în Radiodifuziune și la emisiunea mea, *„Inorogul"*. O rubrică duminicală, în cadrul *„Matinalului“*, de 5 minute (pe care am reușit întotdeauna să le prefacem în... 15 minute), în care am realizat împreună 31 de episoade și care a atins o cotă de audiență impresionantă. După limpezirea *„transferului de putere“* în Radiodifuziune, am obținut de la noul director general, Dragoș Șeuleanu, dreptul de a realiza, din toamna aceluiași an, 2001, împreună cu istoricul militar dr. Mircea Dogaru, rubrica *„Istoria, întâia carte a unei nații,* sau *Cine uită... nu merită“*. Am demarat în forță în cadrul Matinalului duminical, la 4 și 25 noiembrie 2001, cu episoadele... **„Ungur sau «Maghiar?»“** și **„Ștefan cel Sfânt“** care demonstra originea dublu-românească a regelui întemeietor al regatului Ungariei medievale și am pus punct exact după un an, în urma scandalului declanșat de ciclul **„Nepedepsitele crime ale contelui-șaman“**, prin care istoricul dr. Mircea Dogaru cerea, în respectul Legii, îndepărtarea simbolurilor și monumentelor care preamăreau, în unele localități transilvane, figura criminalului de război Albert Wass de Țaga, torționar și ucigaș de români și evrei. Un scandal care a depășit Radiodifuziunea, al cărei Consiliu de Onoare a răspuns protestelor diverșilor „Hunor“ și „Attila“, felicitându-i pe realizatori pentru probitate și curaj. Producătorul, adică autorul acestor rânduri, a primit, după un ultim episod dedicat, în colaborare cu dr. Mircea Dogaru *„Cazului Nicolae Lazăr – ultimul genocid din România“*, altă însărcinare, iar istoricul și-a continuat până la sfârșit campania anti-Wass, cu ajutorul prefectului, primarului și ziarului *„Cuvântul liber“* din urbea sa natală, Târgu-Mureș, *„Curentului internațional“* din Chicago, *„Cronicii române“* și săptămânalelor *„Flacăra lui Adrian Păunescu“* și

„România Mare“, până la victoria însușită, ca de obicei, de alții. Pentru că, între timp, autorul moral se angajase într-o altă campanie mediatică, numită, cu titlu de carte, *„Bătălia pentru Hungaria“* adică pentru reamplasarea sau nu la Arad a monumentului revizionist al „Hungariei Eterne“, demantelat, ca incitând la manifestări fascistocide, de către Ferdinand Întregitorul și Ionel Brătianu în 1925. Istoricul Mircea Dogaru, alături de nume celebre ca Adrian Păunescu, Raoul Șorban, Mihai Ungheanu, Gheorghe Buzatu sau Corneliu Vadim Tudor, a câștigat „Bătălia“. Ca de obicei însă, victoria a fost inutilă, România pierzând la „pace“ și, în ianuarie 2004, „Hungaria“ a fost repusă pe tapet nu numai în Parlament ci și în concret, la Arad. După un ultim atac, *„atacul frontal“*, declanșat *„când totul era pierdut“*, de istoricul și militarul dr. Mircea Dogaru în nr. 1-2 (120-121)/ 2004 al săptămânalului *„Flacăra lui Adrian Păunescu"*, sub titlul *„Grupul statuar «Hungaria» într-un «Parc al Reconcilierii»?“!* Un articol care anticipa rezultatele alegerilor din noiembrie-decembrie 2004, avertizând că cedarea în chestiunea „Arad“ se va regăsi în *„dispoziția“* cu care NOI, românii, *„ne vom prezenta la urne“*. A fost articolul care ne-a prilejuit regăsirea întru colaborare, deoarece i-a adus autorului un premiu al *„Uniunii Ziariștilor din România“*, în ziua de luni, 13 decembrie 2004, când, eu însumi primind, ca jurnalist, un *„Premiu de Excelență“* al prestigiosului organism, ne-am reîntâlnit cu ocazia festivităților desfășurate la redacția cotidianului *„Dimineața“*. Și am hotărât să dăm publicității rodul colaborării noastre mai vechi, spre a răspunde solicitărilor venite din partea „fanilor“, la sediul SRR din strada H.M. Berthelot, ani buni după ce amintitele emisiuni de Istorie și-au încheiat existența. Din păcate, cea mai mare parte a episoadelor *„Detectivilor prin colb de cronici“* și *„Inorogului“* nu a putut fi recuperată.

Cu speranța că acest lucru va fi posibil într-o zi, redăm îndrăgostiților de Istorie, textele originale necenzurate ale ciclurilor emisiunii *„Istoria, cea dintâi carte a unei nații"* În scopul declarat atunci când, după îndelungi meditații, am ales titlul acestei emisiuni și pentru care încă mă felicit. Anume acela că „**CINE UITĂ... NU MERITĂ!**"

SEPTIMIU ROMAN

București, 25 decembrie 2004

I. UNGUR ȘI „MAGHIAR". DEDESUBTURILE UNEI LEGITIMAȚII. (4 noiembrie 2001)

Septimiu Roman: O întreagă „elită" publicistică, prea grăbită și prea puțin instruită sau doar „interesată", considerând că aplombul poate înlocui cultura, pune semnul egalității între ***„nemți"*** *și* ***„germani"****,* ***„români"*** *și* ***„vlahi"****, ceea ce dumneavoastră, domnule Mircea Dogaru, considerați că este corect, dar și între* ***„unguri"*** *și* ***„maghiari"****, echivalență pe care ați contestat-o în repetate ocazii. Cine ar fi, așadar, după opinia dvs.* ***„maghiarii"*** *și de ce nu sunt totuna cu* ***„ungurii"****?*

Mircea Dogaru: În accepțiunea etnică a cuvântului, „**ungurii**" nu sunt „**maghiari**", tot așa cum „românii" nu sunt „traci" (decât pentru unele minți bolnave ori pentru agenții de influență pro-Est) sau „**francezii**" nu sunt „**galli**". Iar în accepțiunea politică de după „dualism" (1867) a cuvintelor, dacă toți „**ungurii**" sunt „**maghiari**", nu toți „**maghiarii**" sunt, etnic, unguri, tot așa cum „**rușii**" erau „**sovietici**" dar nu toți „**sovieticii**" erau, etnic, „**ruși**".

Se știe că, în tendința de deznaționalizare prin rusificare a popoarelor cotropite, bolșevicii au vorbit inițial despre „**popoarele sovietice**", sfârșind prin a afirma existența „**poporului sovietic**" și a „**națiunii sovietice**". La fel stau lucrurile și cu termenul de „**maghiar**", inteligent reintrodus

în circulație, după 1867, în cadrul programului de stat de deznaționalizare a slavilor, românilor, germanilor și celorlalte etnii din cuprinsul Ungariei dualiste. Dar... să nu anticipăm!

Ca toate (fără excepție) popoarele moderne europene, inclusiv poporul român și ungurii sunt rezultanta unui proces de etnogeneză, un proces, în ceea ce-i privește, extrem de complex. Cei care au venit din Asia au fost „**maghiarii finici**" sau „**copiii pământului**", cum ar suna, în traducere, numele lor. Dar între cei care s-au stabilit în Europa Centrală, maghiare erau, după Simon de Kéza, „**108 neamuri** (familii patriarhale–n.n.) **nu mai multe. Ceilalți** erau, potrivit cronicarului cu dublă ascendență spaniolă, proclamat ieri „*hungarus*", astăzi „*maghiar*" de arhitecții celei mai mari minciuni din istorie, „**străini sau provenind din robi**" Majoritatea valului de migrație eterogen condus de Almus, apoi de Arpad, era formată din populații türcice, kazari (kabari) bulgari, bascurzi (de unde pejorativul „bozgori") pecenegi alăturați la Kiev etc., grupați de autorii gestelor ungurești sub numele generic de „*cumani*" deoarece, la 2-3 sute de ani după evenimente, „*cumanii*" erau türcicii contemporani lor și care, în creuzetul pannonic, au participat masiv, la rândul lor, în veacurile XII-XIII la procesul etnogenetic ungar. Tot după plecarea de la Kiev spre Vest, valului lui Almus i s-au alăturat numeroși slavi și, luați la remorcă, pe post de robi, „români" („volohi", „voloki", „voloci" pentru slavii nordici, de unde desemnările ungurești „olah" și „olahok"). Au urmat, la trecerea munților, luptele cu „**volohii** (români) **și slovianii**" din Carpații Păduroși, după „Nestor", lupte care au costat viața ducelui Almus, căruia-i succede fiul său, Arpad, și stabilirea, cu mare efort, sau „**muncă**" într-o regiune românească, în care au ridicat, numindu-l după cuvântul "*muncă*" din „*limba locului*" un

castru-Munkaci. În jurul lui, nota Simon de Kéza, dar tot „**dincolo de codru**“ *(erdö-elu)*, adică de marile păduri carpatice, au mai înălțat 6 castre. De la aceste **7 castre ale Ungariei primare** a pornit, voit, „confuzia“, dictată de rațiuni politice revizioniste a multor istorici unguri, cu viitoarea Transilvanie, numită așa, „*Septemcastra*“ (șapte castre), trei secole mai târziu, de viitorii coloniști sași. În realitate, maghiarii, türcicii și ceilalți de sub comanda lui Almus apoi Arpad, s-au așezat în jurul Munkaci-ului (rom. *Mucaceu*) într-o regiune tot românească, astăzi, prin voință germano-rusă, numită „*Ucraina subcarpatică*“ Ținând de Țara Ungului, de pe râul Ung, locuitorii săi se numeau „*unguari*“ (românește „*Ungureni*“ de la „*Unguar*“ sau „*Ungheni*“, de la „*Ung*“, după „*Unghiul*“ pe care-l face acolo, între înălțimi, prelungirea pustei) ambele nume fiind adjudecate de noii veniți („*Ungaria*“ și „*ungur*“). Aceasta a devenit pentru asiaticii de sub comanda lui Arpad, în anul 896, noua patrie europeană, **„Ungaria“ inițială și aici începe procesul etnogenetic ungar**, punctat de dobândirea (potrivit tuturor autorilor de geste), de către cuceritorii finici, türcicii și slavo-românii supuși de Arpad (vezi căpetenia „Urs“) a unui nou nume, comun, acela de „*unguar*“ sau „*ungur*“, după cucerirea cetății „*Ung*-ului“ sau „*Unguar*-ului“ și lichidarea conducătorului acesteia, numit românește în textul latin al gestelor – „DUCA“ (=*dux*). Împământenirea noilor veniți s-a produs prin luarea în căsătorie de către Arpad a fiicei (româncă și creștină) defunctului „DUCA“ din Țara Ungului.

Duce (**dux**) de "*Unguar*" (nu "*Hunguar*“), după ce și-a consolidat stăpânirea prin numeroase razii în teritoriile nordice, româno-morave, Arpad a coborât cu soldații săi, numiți de acum, generic, „*unguari*“, abia în anul 903 în teritoriile românești dintre Tisa și Dunărea Mijlocie ale ducelui „Salanus“, de unde a trecut în Pannonia. Atenție,

Pannonia istorică era în dreapta Dunării, pentru că, prin extinderea ca noțiune geografică a termenului, s-a făcut o confuzie voită cu teritoriile românești din stânga. Tot așa cum, în privința numelui, pentru a eluda originea românească a numelor de *„ungur“* și *„Ungaria“* (de la cuvântul *„unghi“*), ocolindu-se episodul *„Ung“* s-a încercat explicarea numelui dobândit de maghiari și aliații lor prin **„onogunduri“** numele unei federații de triburi bulgare, deși nici un izvor de veac IX, nu îi menționează ca *„unguri“* ci doar ca *„maghiari“* Mai inteligenți decât falsificatorii contemporani, autorii gestelor au scris *„Ung“* sau *„Unguar“* – *„Hung“* și *„Hunguar“* pentru a forța identificarea maghiarilor finici cu „hunii“ türcici, identificare ce le-ar fi consolidat dreptul de stăpânire în „Pannonia“ și nu numai.

Ca și **„românii, bulgarii și slavii“** dintre Tisa și Dunărea Mijlocie, romanitatea central-europeană (*„latinii*)“, românii (băștinași sau purtați aici de transhumanță, până la Balaton, timocenii și „guduscanii“ lui Borna refugiați aici prin 814-816) slavii (din fostul stat al lui Samo, moravii, slavonii sau slovenii parțial), germanicii (urmașii francilor stăpânitori), bulgarii etc. din Pannonia se vor topi în cadrul etnogenezei ungare. Nu și românii de la est de Tisa, care vor rezista cu armele lui Arpad.

După creștinarea forțată a asiaticilor finici și türcici (deoarece populația europeană din conglomeratul *„ungu-rilor“* era deja creștină), creștinare realizată de ducele *„de Unguar“* , român prin ascendență, Voicu, cel care vorbea românește în familie, potrivit Cronicii Pictate de la Viena și care, primind astfel titlul regal la 25 decembrie 1001 devine pentru „unguri“ – „Szent Istvan“, puzderie de europeni, cavaleri rătăcitori ca înaintașii spanioli ai cavalerului Simon de Keza (Chiza – sat românesc), în primul rând germani, vor fi atrași în noua Ungarie.

Septimiu Roman: Deci procesul etnogenetic ungar începe la sfârșitul secolului IX. Când se încheie?

M. D.: Destul de târziu, mobilizator fiind tocmai momentul dispariției Ungariei medievale după Móhacs (29 august 1526). Prin secolele XVI-XVIII aș plasa etapa finală, de vreme ce, în a doua jumătate a veacului XVIII, contele Ladislau Khan, care mai păstra conștiința originii sale *„cune"* sau *„cumane"* cerea Mariei Téreza (1741-1780) „gramatică", adică dreptul la învățământ în limba cumană. Vedeți dumneavoastră, din instinct de conservare, tocmai pentru că erau puțini, maghiarii și-au impus, în calitate de castă conducătoare, limba și, ca politică de stat, încă din vremea maghiaro-românului duce Zulta (907-947), căsătoriile mixte. Acest instinct de supraviețuire, teama de dispariție, a fost transmis noului popor *„ungar"* sau *„ungur"*, redus numericește, care a fost și este obsedat de ideea înmulțirii artificiale, prin absorția de elemente și teritorii străine. După cum a fost obsedat și este încă de originea primară, asiatică. În toate timpurile, elita ungurească a folosit în retorică, obsedant, cuvântul *„Europa"*. A încercat să se considere mai europeană decât europenii, tocmai pentru a escamota realitatea istorică a unui implant asiatic, permanentă sursă de tulburări, tocmai pentru că, în ciuda pojghiței subțiri de civilizație catolică, încă nu își găsește locul în centrul continentului divinizat.

În schimb, ca toți ceilalți europeni cărora li se pare firesc să aparțină continentului, singurii urmași legitimi ai primilor civilizatori și unificatori ai Europei, românii, ei înșiși creatori de cultură, civilizație și popoare în Europa central-răsăriteană, prin contribuție directă, etno-spirituală și teritorială, sunt obsedați nu de „Europa" ci de *„Țară"*, de Dumnezeu și de reînvierea gloriei trecute. Ca dovadă că românii se regăsesc și în „europenii" de astăzi, exceptând gramatica, limba ungară având prea puțin din defuncta „maghiară". Pe lângă mii de

cuvinte türcice, slave, germane, au fost identificate, de către savantul ungur Bakos Ferenc cca. 2.500 de cuvinte românești în ungară. Ca să nu mai vorbim de nume! Radu a devenit Raduly, Cojocaru – Koszokar, Dămăcea – Domokos, Porumboiu – Kolumban, fii lui Ban – Banffy, ai lui Cândea – Kendeffy, ai lui Drag – Dragffy – și cei mai mari românofobi pentru că mai-catolicii-decât-papa au existat și există, în toate timpurile și la toate popoarele, ținând de refuzul parvenitului de asumare a propriei identități.

Septimiu Roman: În toate acestea, dvs. nu ați vorbit deloc despre secui. De ce?

M. D.: Pentru că cei **„de neam ales"**, adică secuii, urmași ai avarilor türcici care au durat două hanate în Pannonia, nu au participat la etnogeneza ungară. Trădându-l pe Menumorut în 904, după „defectarea" pecenegului Tuhutum din trupele lui Arpad spre a intra pe cont propriu în Țara lui „Gelu Românul", secuii au fost atrași, spre a-l înlocui pe acesta, de către ducele de Unguar. Aliați fideli, dar puțin numeroși, ai „unguarilor", trăitori de secole printre români, între Dunărea Mijlocie și Tisa, apoi la est de Tisa, alungați fiind de Carol cel Mare, în anul 805, în Țara ducelui *„Menumorut"*, strămutați treptat, spre interior, de unguri, ei vor sfârși prin a fi colonizați, la începutul veacului XIII, în Carpații Răsăriteni, ca avanpost, păstrându-și, în tot cursul evului mediu, limba proprie, de tip oguz, portul, obiceiurile, tradițiile, socotindu-se și fiind socotiți alt popor decât ungurii. *„Unio Trium Nationum"* de la 1437 avea *conotație etnică:* minoritarii unguri, secui și sași, adică alogenii și-au dat atunci mâna pentru a nu dispare în masa românească și i-au exclus pe românii ale căror teritorii le răpiseră, de la viața politică, tocmai din instinct de supraviețuire.

Secuii n-au devenit *„unguri"* ci, treptat, prin ofensiva religioasă, politică și culturală, ca și prin constrângerile socio-

economice la care au fost supuși, în sens politic – „*maghiari*". Adică agenți de ungurizare.

Septimiu Roman: În ce sens „maghiari"? Vă rog să ne explicați.

M. D.: În 1867, în cadrul „chezaro-crăiei" dualiste, ungurii au primit de la Habsburgi o seamă de teritorii slave și românești, chiar germane, pe care le-au declarat moșteniri de la „Szent-Istvan", devenind astfel minoritari în cadrul unei „Hungarii" fantezist botezată a „Coroanei Sfântului Ștefan" Genetic programați, de instinctul lor de supraviețuire prin aglutinare, au trecut rapid la politica de stat de deznaționalizare a milioanelor de supuși neunguri, în ideea creării unei „*națiuni omogene*". Și pentru că noua națiune politică, nu etnică, trebuia să poarte un nume, au scos de la naftalină termenul de „**maghiar**", prin „**legile de maghiarizare**", în special aceea din decembrie 1871. Astfel ei au proclamat că în Ungaria dualistă nu mai existau... unguri, slovaci, croați, sloveni, ruteni, români, germani, sași, secui, evrei, armeni etc. ci doar... „maghiari", „maghiarii" fiind „fiii patriei", unguri, germani, slovaci, croați, români, secui etc. care recunoșteau hotarele zise ale „**regatului Coroanei Sfântului Ștefan**" și acceptau să renunțe la limba, numele, obiceiurile, tradițiile, portul lor, în favoarea celor „unguești", de mixtură, botezate în fals „maghiare". Ar fi ca și cum am fi proclamat noi, la 2 decembrie 1918, a doua zi după Marea Unire, că în România Mare nu mai există români, sași, unguri secui, evrei, țigani etc. ci doar... „traci", „tracii" fiind fiii patriei care recunosc hotarele lui Burebista și vorbesc „limba tracă", adică româna. Bizar este faptul că, atunci când sunt susținute de mari interese și de mari puteri, astfel de aberații prind și, din fragmente de popoare, Istoria vede născându-se fictive națiuni politice care, în timp, pot prinde formă și chiar

pretinde etnicitatea. Dincolo de scornelile de tip kominternist, privind existența unor popoare *„moldovenesc“* și *„vlah“*, altceva decât cel român, aiurelile de acest gen au fost implementate de specialiștii Răsăritului, în faza de pregătire a revoluțiilor *„spontane“* și printre polonezi care se visau *„sarmați“* și printre sârbi care se visau „rasci“, printre bulgari care se visau *„moesi“*, unguri care se visau poporul *„magara“*, băștinaș pe-aici de la Adam și Eva, așa-zișii *„U Craineni“* adică *„La Mărgineni“*, români rusificați de dată recentă între Nipru și Nistru, ca și printre NOI, înmulțindu-se, din deceniul pregătitor al așa-zisei „revoluții“ și până astăzi, lunatecii care văd **„daci, adică români“**, de la Atlantic la Urali în preistorie și maimuțe sărind din pom în pom și recitând *„Luceafărul“* în limba lui Eminescu, pe vremea când nu se născuse încă Homo Sapiens.

La noi sunt însă doar curente! La unguri aceasta a fost politica de stat între 1867 și 1945, o politică ale cărei sechele încă se simt, paranoia reizbucnind. Dovadă că, în actuala Lege a statutului maghiarilor din țările vecine mai puțin apte de ripostă (nu și în Austria, care i-a plesnit), numele de **„ungur“** și **„maghiar“** se amestecă de nimeni nu mai înțelege nimic. Pentru că ungurii își spun și „unguri“ și „maghiari“, secuii și ceilalți ungurizați își spun doar „maghiari“, ba și printre „mancurții“ noștri cu pretenții intelectuale au apărut unii care, ca fază intermediară, își spun *„ardeleni“*, *„ardelenii“* fiind în capul lor un fel de *„româno-maghiari“* așa cum în capul lui Voronin *„moldovenii“* ar fi un fel de traco-romano-ruso-ucraineano-cazaci. Citez din Art. 6 al Proiectului noii legi „de maghiarizare“ care afirmă că scopul acesteia este **„asigurarea apartenenței MAGHIARILOR de** dincolo de hotare la NAȚIUNEA UNGARĂ, pentru propășirea lor pe PĂMÂNTUL NATAL (inclusiv la Paris deci, dacă s-au născut acolo – **n.n.**), precum și pentru

asigurarea CONȘTIINȚEI LOR IDENTITARE (subl. ns.)" Adică „**ungurii**" din „**Ungaria**" dau unora din afara granițelor lor, numele de „**maghiar**" și „**conștiință identitară**", cu condiția să rămână pe „**pământul**" respectiv care devine astfel, ca „**natal**", parte a nației ungare și a patriei... „maghiare" numită... „Ungaria" Dar nu li se fac oricum cadouri, ci doar „**în semn de RECUNOAȘTERE a ACTIVITĂȚII LOR exemplare, deosebite, desfășurate ÎN SLUJBA MAGHIARIMII, ÎN SPORIREA VALORILOR UMANE MAGHIARE**". Și încă nu i-a internat nimeni la balamuc! Ba, mai mult, ca să fii sau să devii „**maghiar**" poți să nu fii „**ungur**". Datorită „**criteriilor comple-mentare**", poți să te declari de exemplu, dacă ești „**turc**" sau „**japonez**" și ai copilul la grădinița „**maghiară**"! Ceri întâi „**legitimație de maghiar**" pentru ăla micu –, fiindcă știe ungurește, apoi pentru tine că ai neamuri „**maghiare**" Și dacă nu pricepi că din „**cecen**" ajungi „**sovietic**", adică „**rus**", domnul Gyula Kesztely, reporter BBC, este în măsură să-ți explice, așa cum a făcut-o, la postul amintit, pe 25 ianuarie a.c.(2001 – **n.r.**), la ora 8^{00}, că legitimația în cauză este „**o anumită formă de identificare, mai puțin decât un pașaport și mai degrabă UN SOI DE LEGITIMAȚIE ETNICĂ**" (subl.ns.). Cine nu pricepe, teamă ne este că va fi nevoit, în curând, să se molipsească și să se apere declarând: „Glorie eternă sfântului rege Burebista, a cărui moștenire ne aparține **in integrum**! De la Dunărea de Mijloc la Nipru, din Carpații Păduroși la sud de Balcani"! Pentru că, nu-i așa, numai „**cui pe cui se scoate**"!

II. UN ROMÂN PE TRONUL UNGARIEI – „ȘTEFAN CEL SFÂNT“ (25 noiembrie 2001)

Septimiu Roman: Înalți demnitari ai unei țări vecine au afirmat, mai în glumă mai în serios, că România s-ar teme de Legea statutului maghiarilor, întrucât o mulțime de români s-ar declara „maghiari“. Bineînțeles că se tem deoarece sunt istorici care revendică nu doar pe ceangăi ca fiind în totalitate „maghiari“. Sunt, în schimb, istorici români care demonstrează nu numai că aceștia sunt români catolici, dar și că trei sferturi dintre secui și aproape jumătate din unguri sunt, la origine, români deznaționalizați, un caz celebru fiind al Sfântului Ștefan“. Ce spun cronicile, domnule Dogaru?

Mircea Dogaru: Referitor la istoria românească a anilor 1002-1003, izvoarele scrise semnalează consumarea unui violent conflict armat care a opus proaspăt unsului rege de Unguar, Ștefan cel Sfânt, pe „**Geula cel Tânăr**“ al gestelor ungurești – „**Gyla**“, „Jula“, „Gelou“, în fapt Iuliu, dinastul de la Bălgrad, Alba – Cetate a lui Iuliu, Alba-Iulia. Acesta era urmaș al lui „Geula“ sau „Iuliu cel Bătrân“, unificatorul întregii țări „**de dincolo de codru**“; „**Ultrasilva**“ sau „**Ultrasilvana**“, țară numită „Ultrasilvania“ și, ulterior, „**Vlahia Tran Siuana**“ de Codex Latinus Parisinus, adică „**Țara românilor de dincolo de codru**“.

„*Ultrasilvana*“ devenise, la jumătatea secolului X, un *regnum latissimum et opulentissimum* adică, un regat foarte

întins și foarte bogat. În fapt, o „țară a românilor“ unificată de marele și puternicul duce – *dux magnus et potens* – „Geula cel Bătrân“ pe care atât arheologia, prin *„lipsa oricăror urme maghiare în a două jumătate a veacului X în Transilvania“* – l-am citat pe regretatul Radu Heitel – cât și izvoarele narative îl conturează ca pe un stat (*regnum*) independent.

Într-adevăr, Geula „cel Mic“, sau Iuliu cel Tânăr, moștenise ereditar nu numai domnia asupra întregului regat al Ultrasilvaniei, ci și **„dușmănia ungurilor care locuiau în Pannonia“** – deci la vest de Tisa – fluviul ajuns hotar al ducatelor românești cu eterogenul *„ducat de Unguar“*.

Potrivit gestelor, adversarul lui Geula cel Tânăr, Ștefan cel Sfânt (997-1038), se trăgea, pe linie paternă, din româno-maghiarul **„Tocsun“**(947-972), nume cuman pătruns deja în onomastica românească sub forma **„Tocsabă“.** Acesta era nepotul lui Arpad (890-907) și avea un fizic atât de singular printre „maghiari“ – printre maghiarii finici și türcicii care-i însoțeau fizic moștenit de la mama sa, fiica lui „Menumorut“, ducele Bihorului: ochii frumoși și mari, părul negru și moale căzând în „plete ca de leu“. Era fiu, așadar, al fiicei lui „Menumorut“ și al metisului maghiaro-român Zulta (907-947). Pentru că trebuie știut că Zulta provenea din căsătoria lui Arpad cu fiica creștino-ortodoxă a lui „Duca“ din „Țara Unguarului“. După cucerirea acesteia de către maghiari și denumirea unei părți a teritoriului ei, cu un cuvânt luat din limba română: „muncă“, **„Muncaci“**, tocmai pentru că fusese luată această regiune cu mare „muncă“ sau trudă!

Tocsun a fost căsătorit de mama sa romancă cu o femeie din „Țara Cumanilor“, nume dat de gestele târzii unguresti teritoriilor românești din sud-estul Transilvaniei, de la est și sud de Carpați, controlate de pecenego-cumani. Era mai mult ca sigur și ea o romancă ortodoxă, de vreme ce și-a botezat unul dintre fii, în rit ortodox, Mihail, iar acesta la rândul său avea să își boteze copiii Vasile și Vladislav.

Tocsun a lăsat moștenire ducatul Ungariei primului său născut Gheysa (972-997). Tot preferințele mamei i-au adus noului duce ca soție pe una din fiicele lui Geula sau Iuliu cel Bătrân, tatăl sau bunicul lui Geula sau Iuliu cel Tânăr, „Sarolt", în ungurește Șarolta. Lăsând la o parte faptul că numele „Geula" al documentelor este des întâlnit în onomastica și toponimia românească sub formele Gelu, Giulea, Giulița, Giulești, Jula, Julea ascunzându-l cu certitudine pe latinul Iuliu, interesant este faptul că Saroldu sau Șarolta (Saroltha), în cumană și, respectiv, maghiară, s-ar putea traduce prin *„Oltul Alb"* sau *„pământul udat de apa Oltului"* – „șar" însemnând în maghiară „noroi sau pământ îmbibat cu apă", într-un cuvânt, **„Țara Oltului"**

Cum Gheysa nu se putea căsători cu... acest străvechi teritoriu de autonomie românească al viitoarei Transilvanii, e de presupus că a pețit-o pe fiica ducelui sau voievodului său, Iuliu cel Bătrân cel care, ieșit din Țara Oltului, avea să își stabilească, pe la jumătatea veacului X reședința la Bălgrad-Cetatea Albă, dându-i numele său, „Bălgrad" devenind astfel „Alba cetate a lui Iuliu", „Alba-Iulia", o fiică al cărei nume nu s-a păstrat fiind înlocuit, ca de atâtea ori în cronici, cu cel al regiunii de baștină. Tradiția ne informează, în plus, că „Sarolt" scria cu litere morave, deci cu literele chirilice ale alfabetului recent adoptat de români, odată cu limba slavonă ca limbă liturgică și că a construit, la Veszprem, o catedrală care seamănă izbitor cu rotonda-baptisteriu de la Alba Iulia, în funcțiune după anul 947. De asemenea, că și-a botezat fiul, născut în anul 969, în ritul și în limba sa, „Vaic" – Voicu, nume semnificativ, care apare până târziu, în veacul XV, în actele cancelariei ungare, cu eticheta apartenenței etnice – **„Vaic Olachis"**.

Botezatului Voicu i s-a spus în limba poporului pe care avea să-l conducă, poporul ungar aflat în plin proces de

formare din fragmente etnice distincte – cazarii, pecenego-cumanii, bulgarii türcici, slavii, romanicii ca și românii și germanicii din Pannonia, în jurul componentei catalizatoare ungare – și „*Bela*“ de la germanicul **Adalbertus**. Ulterior, prin trecerea la catolicism (25 decembrie 1001), Voicu avea să fie rebotezat Ștefan. De unde cele două brațe orizontale ale crucii „Sfântului Istvan“, sau Ștefan, simbolizând cele două botezuri: ortodox și catolic; brațe care sunt paralele cu pământul, când teritoriile revendicate de revizioniștii unguri sunt în cuprinsul Ungariei, și oblice, atunci când sunt sub stăpânirea popoarelor băștinașe, ceea ce este cazul actual.

Este semnificativ, în acest context, faptul că, Voicu, în semn de venerație față de Deodatus, cel care, împreună cu sfântul episcop Adalbert din Praga l-a rebotezat Ștefan și i-a adus ca dar al Papei nu coroana, deoarece aceasta fusese dăruită de Bizanț – deci este o coroană tip bizantin cea a Sfântului Ștefan – ci titlul regal, îl va numi pe românește, deoarece îl ținea ca pe un „**părinte**“ spiritual al său, „**Tată**“. De unde, spune Cronica Pictată de la Viena, numele Mănăstirii **Tata** și al tuturor pământurilor acordate lui Deodatus, de exemplu **Tátábanya**.

Din moment ce în textul latin apare cuvântul românesc Tată, scris chiar așa, „**Tata**“, ca echivalent al lui Părinte – *pater*, este de prisos, credem, să subliniem că St. Istvan vorbea în familie limba sa maternă care era limba română.

S.R.: Și atunci, pretențiile lui asupra Transilvaniei decurgeau din calitatea lui de român?

M.D.: Pretențiile regelui Voicu-Ștefan asupra Transilvaniei nu puteau decurge, prin urmare, decât din această calitate a sa de român și din invocarea drepturilor mamei sale, a însăși originii sale voievodale românești. Venind în fruntea unei oștiri străine, Voicu-Ștefan revendica

moștenirea bunicului său, Iuliu cel Bătrân, dar avea să întâlnească, însă, rezistența stăpânilor de drept ai pământului intra-carpatic, românii, conduși de fratele ori nepotul româncei „Sarolt“, mama sa, românul Iuliu sau „Geula“ cel Tânăr, urmașul legitim al defunctului Iuliu cel Bătrân, unificatorul Transilvaniei.

Așadar, la 1002-1003 s-a consumat un conflict dinastic, similar celui care avea să-i opună pe regii Franței regilor britanici, mascând interesul căpeteniilor militare din Pannonia pentru acapararea Drumului Sării de pe Mureș și a principalelor bogății ale solului și subsolului transilvan. Pretenția românului Voicu, metamorfozat în „St. Istvan“, a stat la baza îndelungatei agresiuni a regilor de la Buda asupra țării românești intra-carpatice, agresiune motivată de revendicarea de către acești regi de la Buda a moștenirii lor românești și concretizată, după trei secole de confruntare, prin tratatul de la Seghedin, din 1310, când voievozii Transilvaniei, înapoind coroana lui Voicu-Ștefan pe care o câștigaseră prin luptă, recunosc, în urma falimentului dinastiei româno-maghiaro-cumană a arpadienilor, suzeranitatea noului rege, întemeietor de dinastie, franco-italianul Charles Robert I D'Anjou (1308–1342) care nu putea înțelege relațiile dintre state decât în manieră occidentală, ca relații dintre dinaști raportați ierarhiei dominate de împăratul romano-german și Papă.

III. ALBA IULIA, ALBA LUI IULIU
(9 decembrie 2001)

Septimiu Roman: Am aniversat în urmă cu o săptămână 83 de ani de la Marea Unire, dată legată nemijlocit de Alba Iulia. Și poate nu o dată ne-am întrebat cu toții de unde vine acest nume-simbol al unității noastre. Domnule Dogaru, de unde vine numele de Alba Iulia? De la vreo augustă romană, de la ginta Iulia sau de la vreun papă Iulian?

Mircea Dogaru: Doamne ferește! În numele Albei Iulii, sau Albei Iulia, cetatea spiritualității și împlinirii noastre, se împletesc, semnificativ, două istorii: aceea a orașului ajuns Capitala Unirii celei Mari a românilor în anii 1599-1600 și în 1918 și istoria unificatorului, la jumătatea veacului X al primului stat medieval românesc de-sine-stătător, Transilvania.

Apoulon, marea așezare a traco-dacilor apuli – adică **„cei puternici, cei viteji"** – care, de la Piatra Craiului dominau Podișul Transilvan, Apulum pentru romani și sediu al legiunii XIII Gemina care a durat aici, pe platoul **„la Cetate"**, sub Traian, cel mai mare castru din Dacia, pe o întindere de circa 30 de hectare, localitatea s-a dezvoltat în secolele II-III pe două direcții: 1) centrul politico-militar, administrativ și religios în jurul castrului devenit, în 118, reședința guvernatorului Daciei Superior, capitală a Daciei Apulensis din 124 și, în fine, din 168, detronând Sarmizegetusa Ulpia

Traiana, capitala tuturor Daciilor ca reşedinţă a guvernatorului celor trei Dacii, *legatus Augusti pro praetore trium Daciarum, municipium* sub Marcus Aurelius (161-180) şi *colonia* sub Commodus (180-192); şi 2) centrul meşteşugăresc şi comercial, port la Mureş, dezvoltat, în paralel, în cartierul Partoş de astăzi, devenit şi el sub Septimius Severus (193-211), *Municipium Septimium Apulense,* apoi *Colonia Nova Apulense.*

Foarte întins, bogat, puternic, centru de iradiere a romanizării şi cel mai important oraş roman nord-dunărean, motiv pentru care a şi fost cunoscut, *in toto orbe Romano,* ca emblemă a Daciei Felix, sub numele de **Crysopolis** – "*Oraşul de aur*" – Apulum şi-a continuat dezvoltarea şi după retragerea strategică aureliană din 275. Zecile de inscripţii descoperite, multe de natură creştină, ca şi săpăturile arheologice întreprinse de Nicolae Gudea, regretatul Radu Heitel şi mult prea nedreptăţitul Mihai Blăjan, ostracizat ieri ca şi astăzi de la **latrones gentium**, au demonstrat că, dacă legiunile şi administraţia imperială s-au pliat spre sud, auxiliarii indigeni au continuat să asigure garnizoana de pe platoul Cetate iar meşterii daco-romani şi negustorii şi-au continuat activitatea în cartierul Partoş şi în secolele IV-VI.

Cetatea şi aşezarea civilă au trecut cu bine şi de epoca luptelor cu avarii (strămoşii secuilor – astăzi aproape complet deznaţionalizaţi prin „maghiarizare"), epocă punctată arheologic prin urme de incendii, dezvoltându-se în veacurile VIII-X ale culturii unitare Dridu ca un mare centru meşteşugăresc şi comercial românesc legat de transportul sării pe Mureş spre Tisa şi oraşul port al sării, Sala, din ducatul ducelui român timocean, simbolic numit de gestele ungare „Salanus". Iar pe platoul Cetate, fortificaţiile şi garnizoana au subzistat ca şi la Porolisum (Moigrad), adaptându-se vremurilor şi devenind din romane – pe măsură ce mareea

slavă, încununată de valul fino-türcic al lui Arpad, i-a izolat pe băștinași de romanitatea occidentală, anihilată în Pannonia istorică, românești.

Până la cumpăna veacurilor XI-XII, când regii româno-cumani ai Budei se infiltrează pe urmele lui Voicu-Ștefan cel Sfânt pe valea Mureșului, garnizoana românească a continuat să apere „Cetatea de piatră" de pe platou – o construcție impresionantă, albă, în mijlocul câmpurilor verzi, ceea ce i-a făcut pe slavi să-i dea noul nume care l-a detronat pe cel vechi: Bălgrad – Cetatea Albă. Românii l-au acceptat, sau poate ei înșiși l-au sugerat, Bălgrad fiind doar traducerea, ca și în cazul Cetății Albe de la Nistru, dar i-au zis întotdeauna simplu, în limba lor, „*Alba*", transformând adjectivul în substantiv-nume propriu: „*Un'e meri?"/ „La Alba.*"

S.R.: Dar personajul istoric?

M.D.: Conducătorul care și-a unit numele și destinul cu cel al cetății face parte din galeria marilor noștri bărbați pe care istoricii i-au ocolit sau chiar văduvit de identitate, din dorința de a fi mai „europeni" decât suntem; deși mi-e greu să înțeleg cum poți fi „european" prin „maghiarizare", adică sub un stindard de sorginte asiatică.

Astfel, am preluat și utilizat pentru el un nume provenit din arsenalul propagandistic al omologilor unguri, „Gyula". Un nume inexistent în gestele ungurești de secol XII-XIV care, confundându-l, ce-i drept, cu alte personaje omonime, îl desemnează cu türcicul „Gyyla", originalele „Geula" cu sonoritate dacică, ori „Gelu" sau „Gelou" care ne duce cu gândul la martirul „**Gelou ducem Blachorum**" sau chiar cu românescul „Jula". Iar dacă n-am observat, ca români, că avem și astăzi în onomastică „Jula" cu derivatul Julea și derivatele din „Geula"-Giulea, Giulița, Giulești, cum de nu am remarcat ca, mai nou, „francofoni", măcar numele

cronicăresc „*Julius*“ indicându-l pe latinescul „*Iulius*“ și pe românescul „*Iuliu*“, extrem de răspândit în Ardeal?

Pentru a-l izola de celelalte personaje omonime pe acest "*Geula*“ – Iuliu, cronicile unguresți îl numesc și cel „*Bătrân*“, arătând că, spre deosebire de Arpad și de urmașii săi maghiaro-români Zulta și Tocsun, din stirpea lui „Duca de Ung“ și a lui „Menumorut“, el nu era un simplu „duce“, ci un **mare duce,** un „**dux magnus et potens**“ Un „duce mare și puternic“ apărut din interiorul Ultrasilvanei pe care avea să o transforme, în prima jumătate a veacului X, într-un *regnum latissimum et opulentissimum*. Accesiunea sa a început după ocuparea Albei – „**o mare cetate ce fusese construită mai demult de romani și pe care a descoperit-o cu ocazia unei vânători**“, consemna Cronica Pictată de la Viena.

Predilectă în explicarea întemeierilor de state românești – a se vedea povestea întemeierii Moldovei prin Dragoș și Bogdan – și ascunzând lupte crâncene, tema vânătorii maschează și aici luarea prin luptă a Albei, fapt confirmat arheologic de distrugerile plasabile în deceniile 2 și 3 ale secolului X. Cum tot arheologic se constată absența oricăror urme de călăreți maghiari până la sfârșitul veacului, este de presupus că afacerea a fost româno-română, marcând unificarea întregului spațiu intra-carpatic de către Iuliu, ridicat în vidul de putere creat după moartea lui „Gelu Românul“ tocmai în ideea prevenirii agresiunii „ungurilor“, adică a fino-türcicilor stabiliți la vest de Tisa.

Este drept că, lucrând 20 de ani la cele două necropole românești de secol VIII-X și XI-XII, Mihai Blăjan a descoperit scheletele unei duzini de războinici maghiari, înhumați separat, însușite cândva de un academician rapace care, însă, nu a știut să le exploateze în susținerea tezei despre „*existența voievodatului de Alba*“. Dar acestea, ca și altele, recent descoperite, pot întregi imaginea războiului de

succesiune declanșat de Voicu-Ștefan cel Sfânt în 1002 împotriva celui de-al treilea dinast de la Alba, „Geula" – Iuliu „cel Mic" ori „cel Tânăr"

Revenind la Iuliu cel Bătrân, bunicul beligeranților de la 1002, se pune întrebarea „**De unde a pornit acesta campania împotriva Albei?**". Răspunsul pare a fi oferit de numele atribuite, în lipsa cunoașterii celor reale, de gestele ungurești, celor două fiice ale sale: ortodoxa „Saroldu" – „Saroltha" cea care scria cu litere chirilice, viitoarea mamă a lui Voicu devenit, prin rebotezare în rit catolic, Ștefan; nume ce s-ar traduce prin „Oltul Alb" sau „pământul udat de apa Oltului" – și „Caroltha" (Caroldu), cea de-a doua fiică, nume traductibil prin „Oltul Negru"! Simon de Keza și Cronica Pictată ar sugera, astfel, că „Geula" sau „Iuliu cel Bătrân" era un duce român din țara Oltului sau a Făgărașului stăpânind și la sud de munți, unde, pe vremea gestelor, Oltul devenea „**negru**", întrucât intra în teritoriul controlat de cumani, motiv pentru care se numea „Cumania Neagră", iar locuitorii „karaulaghi" – „**români negri**". Ceea ce ar coborî pretențiile viitorilor dinaști munteni asupra ducatului de Făgăraș mult sub cunoscutul Litovoi (c. 1247-1277/79), până la începutul veacului X.

Important este faptul că, odată la Alba, „Geula"-Iuliu a întreprins o operă constructivă, transformând așezarea în sediul arhiepiscopal ortodox, pe la anul 947, mărturie stând – după Radu Heitel – rotonda baptisteriu pe care, odată intrată în familia arpadiano-română a lui Gheisa (Gheysa, Gheicha), tatăl lui Voicu, „Saroltha" o va copia în catedralele de la Veszprem și Alba Regală – rivala ungară a Albei Transilvane.

Confirmând lipsa arheologică a urmelor maghiare, Cronica Pictată atestă că, vreme de o jumătate de veac, „Geula"-Iuliu s-a vădit „**dușman ungurilor care locuiau în Pannonia**", deci dincolo de centura de mlaștini a Tisei, până la care și-a lărgit el însuși stăpânirea regatului său

„foarte întins și foarte bogat“ Un prim **regnum** medieval românesc, așadar, unificat la jumătatea veacului X, ca stat de-sine-stătător, „Ultrasilvana“, Țara Ardealului sau – după Codex Latinus Parisinus care pune emblematic denumirea pe Făgăraș – **„Valachia Tran Siuana“**.

Întemeietorul, stabilindu-și capitala la Alba, în mod firesc orașul i-a preluat numele devenind Alba lui Iuliu - Alba Iulii - Alba Iulia. Pacea cu ungurii s-a încheiat pe la începutul deceniului 7 când, potrivit cutumelor medievale, Iuliu a pecetluit-o, ca odinioară Menumorut, dând-o pe „Saroltha“ (Sarolt, Saroldu), **„o fată frumoasă, de a cărei frumusețe vorbeau de multă vreme ducii de prin provincii“**, de soție româno-maghiarului Geisa; căsătorie aranjată de mama și bunica acestuia, ambele creștine ortodoxe din Ardeal. Fastă pe termen scurt, pentru că a permis consolidarea primului stat medieval românesc, această căsătorie s-a dovedit nefastă pe termen lung. Rodul ei, Voicu, cel care și-a vândut credința ortodoxă pe titlul regal, devenit catolic și declanșând războiul de succesiune în 1002 a declanșat, implicit, ofensiva catolică, nicicând încheiată, împotriva latinilor ortodocși de la est de Tisa, românii.

Odiseea lui Iuliu Întemeietorul explică, însă, de ce principii independenți ai Ardealului și-au fixat Capitala la Alba Iulia și au apărat frontiera pe Tisa și de ce Mihai Viteazul a făcut din ea Capitala României întregite, neuitând să revendice Seghedinul **„care și mai încoace a ținut de Ardeal“** și celelalte teritorii până la Tisa. Pentru că Alba a fost capitala fixată de Iuliu – întemeietorul primei țări românești de-sine-stătătoare **„Valachia Tran Siuana“**, între Carpații Orientali și Tisa. Se explică, astfel și de ce, revendicând la rândul său moștenirea veche a lui Iuliu, prin tradiție, națiunea română din provinciile ocupate de Austro-Ungaria a ținut să își restabilească suveranitatea la Alba Iulia, la 1 decembrie 1918, neuitând să specifice că proclamă

libertatea și unirea cu România a locuitorilor și teritoriilor lor cuprinse între Carpații Orientali și Tisa, până la confluența acesteia cu Dunărea.

Ceea ce nu se poate explica, însă, este de ce acest oraș – care a fost Capitala daco-romanilor, a primului stat românesc de-sine-stătător și, în fine, a tuturor românilor sub Mihai, Domnul Unirii, pentru a consfinți crearea României Mari la 1 decembrie 1918 – nu este, așa cum în mod logic și prin tradiție ar fi trebuit să fie, Capitala României contemporane. Și nici de ce anul acesta (2001 – *n.n.*), 1 decembrie, dată legată nemijlocit de Alba Iulia, a fost serbat cu fast birocratic la București, în timp ce țara și reprezentații românilor de pretutindeni au adus, înfruntând vremea și vremurile, un sincer omagiu cetății și pământului în care își doarme „somnul lin“, având, atât cât ne-a mai rămas, „codrul aproape“, pe nedrept uitatul nostru prim ctitor de țară românească – Iuliu cel Bătrân.

IV. BĂTĂLIA PENTRU ROMÂNIA (I)
(6 ianuarie 2002)

Septimiu Roman: Cu 143 de ani în urmă, nu doar națiunea noastră în întregul ei, dar și întreaga Europă politică aveau ochii ațintiți asupra celor două capitale românești: Iași și București, unde se decidea atât soarta românilor cât și a unei importante regiuni a continentului. Ne aflăm, așadar, în luna Unirii. În ziua de 5(17 pe stil nou) – în anul 1859, Adunarea electivă a Țării Moldovei l-a ales în unanimitate pe colonelul Alexandru Ioan Cuza. Domnule colonel Mircea Dogaru cum ați defini, în calitatea dumneavoastră de istoric militar, acest eveniment?

Mircea Dogaru: Drept angajarea prin surprindere, de către avangarda întregii națiuni române trăitoare atunci între Nipru și Tisa, între Carpații Păduroși și Pind, a primei mari bătălii din cadrul unui război psihologic și imagologic îndelungat, ce avea să se desfășoare, implicând și ciocniri militare reale, producătoare de cumplite jertfe, timp de 61 de ani, până în 1920, când românii și-au adjudecat victoria parțială. Parțială, pentru că ei i-au abandonat atunci, sub amenințarea Europei ocultelor politice, nu numai pe frații dintre Nistru și Nipru sau pe cei sud-dunăreni – rumâni, rămâni, armâni – dar și pe aceia din Partium și restul Banatului care își impuseseră voința de unire cu țara la 1 decembrie 1918.

Un război pentru a deveni, potrivit lui Bălcescu, *„o nație, una puternică și liberă prin dreptul și datoria noastră, pentru*

binele nostru și al celorlalte națiuni, prin unirea la care eram îndreptățiți prin naționalitate, prin aceeași limbă, religie, obiceiuri, simțăminte, prin poziție geografică, prin trecut, în sfârșit prin nevoia de a ne păstra și mântui."

Un război împotriva Europei marilor interese, atât occidentală cât și orientală. Un război moștenit de la înaintași și purtat spre victorie de două generații care au știut să lase pentru câteva clipe, în numele idealului comun, deoparte „tradiția" politică, adică nepotismul, corupția, promovarea incompetenței și ambițiile, orgoliile nefondate, interesele personale sau de grup, pentru a se ține, cum o ceruse Kogălniceanu, „*hotărât și uniți sub marele și nobilul steag al Unirii*"

Este vorba despre generația pașoptistă, a canceliștilor și urmașa ei – generația militarilor – a celor născuți în bubuitul tunurilor Iancului, crescuți în uralele taberelor de la Florești și formați ca militari în tranșeele Vidinului și Plevnei, apoi în școlile Apusului pentru a deveni politicienii și generalii anilor de mântuire 1916-1919. Nu este o exagerare, pentru că și astăzi în America de Nord intră în sistemul de formare militar sute de mii de tineri și tinere de 14 ani pentru ca, la 30-32 de ani, din cei câteva mii care trec barierele succesive de performanță, doar 5 % să rămână în armată. Ceilalți, la fel de capabili să conducă în orice moment o misiune de luptă oriunde pe glob fiind livrați societății civile ca lideri – lideri politici și consilieri, directori de bănci și consorții! Numai la noi, din păcate, lucrurile se pricep pe dos, corupta „societate civilă" afirmându-și, din când în când, disponibilitatea de a întrona propria „ordine" în singurul sistem – afară de biserică – bazat pe ordine și disciplină reală: armata.

Așadar, nu întâmplător a fost ales, la 5 ianuarie, Cuza spre surprinderea generală. Deși se fâțâiau între cele două

capitale destui indivizi care își ziceau prinți de sânge – Sturzești, Bibești, Șuțulești, Ghiculești – și existau, de asemenea politicieni patrioți mult mai buni decât el Kogălniceanu, Costache Negri sau Alecsandri. Cuza a reprezentat, însă, atunci și trecutul de luptă și prezentul și viitorul, fiind un simbol al ambelor generații, în dubla calitate de jurist și militar. Român din stirpea boierească, deci militară, a lui Cuza vistierul, atestat la 1636, dar și descendent, pe linie femeiască, al vechilor voievozi Petru Rareș – un prim mare domn al Unirii – Simion Movilă sau Miron Barnovski, cu studii juridice la Academia Mihăileană și Sorbona, dar și militare, ca ofițer de cavalerie, în țară și la Paris, președinte de judecătorie la Covurlui, ulterior la Galați, ministru de interne la 1851, dar și militar, avansând până la gradul de colonel și revoluționar, în același timp, cu arestări și evadări la activ, era omul prin care militarii patrioți proclamaseră, în tradiția Țării, la 27 martie 1848, la hotel Petersburg **„Cu moartea noastră trebuie să des-chidem un viitor nației noastre. Români, azi toate națiile învie. Trebuie să învie și a noastră!“**

S.R.: Considerați, așadar, că în alegerea lui Cuza calitatea de militar a avut un rol decisiv?

M.D.: A avut un rol precumpănitor, alături de calitățile personale care-l conturau ca personaj-simbol, în tradiția veche romană și românească mai apoi conform căreia, prima îndatorire a cetățeanului și primul drept totodată, era aceea de a purta arma pentru apărarea statului, constituit el însuși din rațiuni militare.

Se spune că românul are un cult pentru armată și este adevărat. Se mai spune că armata și biserica – cele mai credibile instituții din totdeauna pe la noi, dacă nu cumva singurele credibile – sunt ultimii stâlpi de rezistență ai unui

stat. Dar acest lucru este doar parțial adevărat. Armata și biserica sunt factori de coagulare în sine care pot exista independent și constitui în jurul lor, individual sau în cooperare, state. Statul Vatican sau, în Statele Unite ale Americii, statul mormonilor – Utah, sunt exemple elocvente, cred, pentru biserică. Cât despre armată, istoria este plină de exemple. Sub ochii noștri statul Israel a reînviat, după 2 milenii, în jurul unei armate și tot sub ochii noștri armata palestiniană se află în faza finală – procesul este ireversibil – de reconstituire a statului.

Este motivul pentru care am subliniat, cu diverse ocazii, că, *dacă state fără armată nu există, armate fără state există și sunt capabile să construiască sau să reînvie state.* De aceea, cei ce înțeleg mesajul Istoriei, atunci când își propun să distrugă un stat sau, în mod definitiv, o națiune, încearcă să-i distrugă capacitatea de ripostă, forța armată. Și aceasta prin diverse metode, inclusiv prin stimularea ambițiilor unor militari, în general a celor care nu au făcut nimic pentru a-și dobândi galoanele, dar care, când și-au pierdut pozițiile nemeritate, s-au arătat gata să dea oricând lecții victimelor propriei lor incompetențe, sau (mergând **„pe drumul spre iad pavat cu intenții bune“**), să declanșeze inconștient, din servilism și ambiție, Apocalipsa, răpind armatei speranța în izbândă și statului speranța în continuarea existenței sale unitare. Este cazul, la noi al colonelului Sturdza în primul război mondial, al celor înrolați în Armata Roșie, în cel de-al doilea război mondial, al generalului trădător I.M. Pacepa în faza de pregătire accelerată a **„revoluției spontane“** și al altor „cavaleri ai Apocalipsei“ mai vechi sau mai noi. Pentru că experiența istorică a veacurilor XVIII-XX a dezvăluit adversarilor că aproape toți liderii care i-au condus pe români pe drumul Unirii și Independenței au fost, la bază, cadeți și că armata, de la Răducanu Cantacuzino în 1769 la Ștefan Gușă în 1989 a acționat ca forță revoluționară capabilă nu

numai să protejeze și să spulbere cele mai sofisticate planuri distructive, dar și să construiască. În fond, aceasta este adevărata moștenire europeană a popoarelor care își trag sorgintea din civilizația mediteraneană romană, din strămoșii romani al căror nume doar noi, românii, îl mai perpetuăm, ca popor, noi cei invitați, ca ironie a sorții, să intrăm în „casa comună" care ne aparține, de fapt, prin drept de moștenire. Să nu uităm că Franța a fost salvată de la disoluție, cu aproape 4 decenii în urmă, de un general, Charles de Gaulle; că Spania și Portugalia au fost aduse din Evul Mediu în modernitate de doi generali: Franco și Salazar; că Grecia a fost salvată de la distrugerea programată de intelectualii zăbăuci care, astăzi, își cer scuze – de „regimul coloneilor", iar Turcia laică și modernă va exista atâta timp cât armata sa va continua să fie considerată „clasă socială"!

S.R.: Ați prezentat evenimentul de acum 143 de ani ca pe unul militar, declanșând un război de durată. Or aceasta presupune pregătire, existența unui plan, luarea în calcul a mijloacelor proprii, a șanselor, stabilirea strategiei și a tacticii adecvate, în funcție de capacitatea ofensivă sau de ripostă a adversarului. De când exista planul Unirii?

M.D.: Vedeți dumneavoastră, numai în propagandă evenimentele politice majore – revoluții, războaie bune sau războaie rele – se declanșează „spontan". În realitate, cu cât este declanșat mai „spontan" un eveniment de acest tip, cu atât trebuie pregătit un timp mai îndelungat, ca obiectivele să fie atinse.

Vechiul plan al Unirii românilor care a dus la izbândă vremelnică la 1600, exista deja în 1527 și a fost urmat până pe la 1699, Europa, atât cea Occidentală cât și cea Orientală, reacționând printr-un lung șir de asasinate: cei 3 frați Rareș,

Gheorghe Martinuzzi, Ştefan Mailat, Ion Vodă, Petru Cercel, Mihai Viteazul, Şerban Cantacuzino; de asemenea, prin intervenţii armate şi lovituri de stat provocate din exterior. Noul plan, acela care a fost urmat neabătut până la 1 decembrie 1918, s-a născut în epoca Brâncoveanului şi a rezistenţei anti-germane şi anti-catolice în Transilvania, Partium şi Banat, fiind făcut public, din imprudenţă şi cu grave consecinţe pentru noi, românii, datorită aprecierii greşite a momentului, la 1772-1773, cu ocazia congresului de pace de la Focşani-Bucureşti.

Dar, despre aceasta cred că ar trebui să vorbim, dacă adversarii existenţei noastre statale unitare ne-o vor permite, într-o emisiune viitoare, dedicată Unirii pentru că a sosit clipa pentru NOI – consider în calitate de istoric – pentru NOI, generaţiile actuale, să despicăm firul în patru în privinţa trecutului; fiindcă este evident pentru oricine, pentru orice om raţional, că anticii nu au fost nebuni atunci când au proclamat „**Historia – magister vitae**“ ca, de altfel, nici falşii profeţi care, sub lozinca „demitizării“, au încercat să ne şteargă memoria colectivă, proclamând de-a dreptul stalinist că „**trecutul nu ţine de foame**“, că „**nu poţi merge înainte cu faţa întoarsă spre trecut**“ ş.a.m.d., pentru că este fapt dovedit că, în condiţii similare, istoria se repetă şi soluţiile sunt cele deja verificate. Este cazul, aşadar, să zăbovim mai mult asupra acestui trecut al luptei pentru a deveni ceea ce încă suntem, un trecut în care generaţia Cuza – prima generaţie a României ca stat modern – a avut un rol major, tocmai pentru că noi înşine ne aflăm astăzi în faţa unor decizii capitale şi deja simţim pe propria piele că cine nu cunoaşte trecutul nu poate gestiona prezentul şi, mai ales, nu poate construi viitorul, repetând orb sau manipulat, în mod fatal, greşelile trecutului.

II (13 ianuarie 2002)

Septimiu Roman: Domnule Dogaru, din emisiunea trecută am aflat că ziua de 5 ianuarie 1859 poate fi considerată o ciocnire de avangardă în cadrul unui lung război psihologic și imagologic în care națiunea română s-a angrenat pentru realizarea unității politice și independenței. Și aceasta, pe baza unui vechi plan al Unirii pe care l-au adoptat cele două generații care aveau să-l și realizeze: a juriștilor și a militarilor. În ce consta acest plan care, la 24 ianuarie, acum 143 de ani, avea să-l propulseze pe Alexandru Ioan Cuza, domnul ales la Iași și în scaunul de la București?

Mircea Dogaru: Prin trădare, Transilvania a intrat efectiv în orbita Imperiului Romano-German în 1685. A fost ocupată de trupe germane potrivit principiului, cinic enunțat de emisarul Antide Dunod **„Vreți, nu vreți, Maiestatea sa vă va proteja“**, în anii 1686-1688 și încorporată oficial de Habsburgi în 1699, ultimul principe, minorul Mihai Apafi, răpit și dus la Viena în 1696, fiind depus în 1701.

Rezistența împotriva ofensivei catolice și a supremației germane în Europa, care ne transforma în colonie periferică, s-a declanșat imediat – sași, secui, români, unguri încadrându-se în ceea ce s-a numit Mișcarea Curuților. Cu sprijinul lui Brâncoveanu și al Porții, insurgenții au declanșat un război care s-a desfășurat nu pe la 1735 cum preciza, nu demult, în aparițiile sale televizate domnul Pavel Coruț, „specialist“ în „autohtonia“ secuilor și în venirea noastră din Sirius, ci între anii 1703-1711. O dată învinși, drumurile insurgenților, însă, aveau să se despartă. Alogenii care, prin Unio-Trium-Nationum, îi excluseseră de la 1437 pe românii băștinași de la viața politică, au ales calea colaborării cu ocupantul.

Românii au înțeles, în schimb, că libertatea putea fi câștigată doar în cadrul unui stat unic, românesc.

O puternică mișcare insurecțională avea să declanșeze în 1744 sub lozinca ortodoxiei, a respingerii catolicizării adusă de „uniunea" cu Roma, nucleul fiind în Zarand, iar liderul devenind, din 1757 călugărul Sofronie din Cioara. Cine suprapune harta strategică a evenimentelor revoluției din 1784 peste aceea a evenimentelor din 1757-1761 constată că sunt identice – Horea și Crișan refăcând, practic, drumul lui Sofronie. Trupele germane au intervenit atunci în forță, de la 13 iunie 1761 generalul Adolf (nume predestinat) Buccow ordonând distrugerea cu artileria a mânăstirilor și bisericilor ortodoxe românești din Ardeal, păstrătoare ale dovezilor drepturilor ancestrale ale românilor asupra pământului. Însoțit de populația a 70 de sate, Sofronie s-a refugiat la sud de munți, corespondența sa cu Partida Națională de la București și Iași dezvăluind ce se ascundea de fapt în spatele mișcării pentru ortodoxie. Sofronie declara că are un imens tezaur, că satele ardelene continuă să îi trimită zeciuiala și propunea închegarea unei oști, cu acești bani, a unei *armate mixte, munteano-moldo-transilvane – deci a unei armate naționale care să sprijine unirea Principatelor extracarpatice mai întâi, să obțină Independența noului stat și care, apoi, să treacă munții pentru eliberarea și Unirea Transilvaniei.*

Acesta a fost planul care – mai puțin ideea de închegare a statului în jurul unei armate – avea să fie aplicat, punct cu punct, până în anii 1916-1919. Ocazia a fost oferită, atunci, în veacul XVIII, de războiul ruso-austro-turc din 1768-1774. Armata națională a fost realizată și încredințată comenzii lui Răducanu și Pârvu Cantacuzino, dar liderii noștri, înșelându-se, crezând că Rusia ortodoxă poate fi un aliat sincer, deși tocmai furase pământurile românești dintre Bug și Nipru (1739),

i-au atacat pe otomani și aceștia au zdrobit-o la Comana, la 17 noiembrie 1769. Persistând în greșeală, invitați de ruși la Congresul de la Focșani – București, liderii Partidei Naționale, în loc să ceară, așa cum spera Rusia, oblăduirea țarului, s-au grăbit și au cerut unirea Principatelor sub garanția marilor puteri. Adică, ceea ce avea să se întâmple abia la 1857-1859. A urmat ocupația rusească și introducerea, de-abia acum, potrivit lui Karl Marx, la 1774, a fanarioților, ca **„agenți ai țarului în principate“** Este motivul pentru care Karl Marx avea să fie strașnic cenzurat în România așa-zis „comunistă“.

În condițiile în care mai mult de două treimi din teritoriul național era sub ocupație străină – romano-germană, rusă ori otomană – Partida Națională a învățat din gafa aceasta de la 1772-1773 să nu mai proclame niciodată Unirea deschis. La 1784 rozicrucienii „Horea“, „Cloșca“, „Crișan“ talonați de așa-zisul „conte de Salis“ au încercat pur și simplu să o înfăptuiască, pe măsură ce eliberau un teritoriu, introducând administrația românească, posturi de graniță și pașapoarte. Alianța lor anti-ungară cu Iosif al II lea a căzut, însă, în momentul în care s-a aflat la Viena că ofițeri de la București și Iași erau comandanți de cete horene, că 30000 de luptători profesioniști erau pregătiți în Moldova, Muntenia și Banat să intervină și că Poarta, interesată de crearea unui stat tampon la Dunăre în calea poftelor Rusiei și Imperiului Romano-German, sprijinea reînvierea spectrului Daciei ca Daco-Românie sau Imperiul Roman prin români așa cum proclamase cândva, în fața cruciaților latini, Ioniță Caloian (1197-1207).

Toate scrierile liderilor politici români au invocat Unirea. La fel, după 1789 – anul izbucnirii revoluției masonice în Franța – toate programele asociațiilor carbonare sau „frățiilor“ secrete române. Dar, oficial, Tudor, spre exemplu, nu a înscris-o în programul său, deși aceasta transpare din

corespondența sa cu moldovenii și din agitația ardelenilor, gata să-l aclame ca pe Domnul lor de drept.

La fel, la 1848, unirea apare doar în programele din emigrație, în scrierile și în declarațiile individuale ale liderilor, în aclamațiile marilor mulțimi, încât era limpede, de fapt, pentru toată lumea că națiunea română, în întregul ei, din Carpații Păduroși până în Pind unde puteam ajunge, potrivit lui Bălcescu, trecând **„doar prin sate românești"**, de la Tisa la Nipru, nu **„un popor"** – cum proclama grupul de la Cernăuți – ci **„o nație"** puternică și de-sine-stătătoare visa și lupta pentru ceea ce Ion Câmpineanu, Dimitrie Filipescu, Aaron Florian, Ioan Trifu Maiorescu, Eftimie Murgu anunțaseră încă la 1838: o patrie liberă și independentă a „tuturor membrilor răspândiți ai nației". **„Un frumos, unic regat rotund cu hotare pe care parcă le-a ridicat natura"** – scria Dimitrie Golescu. **„Un regat care să se cheme România"** – cerea, în Parisul revoluționar, Costache Negri.

„România" și nu altfel! Dar pentru aceasta trebuia prudență, foarte multă prudență și o strategie inteligentă, deoarece adversarul era însăși Europa, unită în 1815 într-o *„mare familie"*, sub o *„nouă ordine"*: *„Sfânta Alianță"*. Cuvintele sunt, deci, la fel de vechi ca și ambițiile pe care le ascund, astăzi ca și ieri. Sfânta Alianță ai cărei artizani erau exact cele două imperii hoațe de pământ românesc: cel habsburgic și cel rus! Acesta a fost adversarul. **„Era foarte primejdios pentru români a proclama principiul de unire între dânșii, la o epocă când amândouă imperiile de care atârna cea mai mare parte a lor erau încă puternice"** – nota Ion Ghica. Mai mult, sublinia Bălcescu, **„ciocnirea de interese dintre marile puteri din această parte a Europei a făcut ca nici una dintre ele să nu se identifice cu problema unității românilor"**. Ar fi, deci, timpul să renunțăm la legendele despre „bunăvoința" Franței sau

Angliei față de problema românilor. Adversarul Unirii noastre la acea dată era întreaga Europă politică, ținând cont de interesul fiecărui stat în parte.

Ținând cont, în același timp, de realitate, generația pașoptistă a avut probleme în stabilirea tacticii adecvate. Cei mai puțin profunzi dintre luptători, cei mai visători, voiau o acțiune violentă, ca de obicei; o ridicare generală armată care să deschidă porțile Unirii. Și au organizat, în acest scop, un conclav secret la Mânjina la 21 martie 1848. Dar ideea acțiunii generale a tuturor românilor, susținută de emisarul lor, Grigore Grădișteanu, la Brașov, Sibiu, Făgăraș și Alba Iulia, a fost primită cu rezerve. Ardelenii susțineau calea parlamentară, reînviind planurile lui Petru Rareș din 1543. *„Să stăruim ca să facem un congres general dintre toți românii“* îi scriau ei, la 2 iulie 1848, lui Bălcescu. În fine, grupul de la Cernăuți înclina spre o soluție mixtă, demonstrativ violentă, spre crearea în emigrație a unui *„centru care, întemeindu-se atât pe puterea armelor din țară cât și mai vârtos pe puterile din Transilvania și din Banat ar fi în stare a face o manifestație mult mai serioasă și mai mântuitoare, în înțelegere cu Valahia“*. A prevalat soluția rațională, oferită de istorie - vechiul plan al lui Sofronie din Cioara – *„ca primă chestie de viață și putere, Unirea principatelor, deocamdată“*, explica Bălcescu.

În paralel, în continuarea explicației, Andrei Șaguna declara că avea să se realizeze *„o întrunire a tuturor românilor din statele austriece într-o unică națiune de-sine-stătătoare, cu un cap al nației și unul bisericesc“*. O unire a tuturor românilor din Republica Moldova, Transnistria, Bugeac, Basarabia istorică, Herța și fosta Bucovină de Nord, am zice noi astăzi. *„Când cele două mari grupuri – unul de 4 milioane, celălalt de 3,5 milioane – se vor constitui unul alături de celălalt, cine le va mai putea împiedica să se*

unească? România noastră va exista deci!", concluziona Bălcescu.

S.R.: Adversarii Unirii au cunoscut planul? Și dacă da, cum au reacționat?

M.D.: Iarăși mă văd nevoit să afirm că aceasta este o problemă în sine care trebuie dezbătută cu maximă atenție, pentru că adversarii de atunci au fost adversari pe termen foarte lung ai ideii de unitate politică a românilor, moștenirea lor transpărând și astăzi în propunerile de federalizare care ni se fac. Au fost adversari interni – reprezentanții minorităților care, poftiți la masă s-au făcut stăpâni pe masa și pe casa noastră – și adversari externi, grupați într-o Uniune Europeană care, atunci, domina planeta; o uniune a suveranilor în dauna popoarelor cărora nici o ocultă politică dornică de dominație nu le putea, nu le poate și nu le va putea vreodată accepta suveranitatea.

Românii trebuiau să își asume – și și-au asumat, atunci, riscul intrării într-un conflict îndelungat, sub amenințarea că, dacă nu li se vor recunoaște dreptul și dreptatea, acești ultimi romani uitați de istorie în Carpați își vor „*dezgropa armele părăginite*" – cum comenta un analist german – și vor provoca o explozie continentală, ducând la distrugerea celei de-a „*n*-a „*noi ordini*" stabilite în favoarea acelorași eterni profitori, de la căderea Romei și până în epoca revoluțiilor.

Să reținem, deocamdată, că obiectivul generațiilor unirii a fost crearea, de la început a unui stat numit „**România**" și nu altfel. Acesta era și este numele real al poporului încă supraviețuitor în aproape întreg spațiul Europei central răsăritene, pe spațiul amintit și descris cu obiectivitate de Georg Soterius la 1714. „**Natio Romano**

Valahica" al lui Inocențiu Micu vroia „**România**" nu „Principatele Unite", nu Moldo-Vlahia, nu Moldo-Vlaho-Transilvania ci „**România**" prin dreptul descinderii din vechea Românie și cel dat de numele poporului român care își proclama întâietatea în casa construită de el însuși – Europa. „**România**" – un nume pe care nu întâmplător istoricul și geograful Joannes Tomka Saski îl punea în circulația științifică în 1748, adică exact în perioada în care se închegau Partida Națională din cele trei principate nord-dunărene și planul lui Sofronie, planul Unirii celei mari, un plan legat dintru-început de cele două puteri capabile să unifice politic națiunea: puterea duhovnicească, a bisericii ortodoxe și puterea militară. Un nume care se regăsea în analele germane, după Rudolf din Ems (1250) încă din vremea lui Carol cel Mare (768-814)!

III (20 ianuarie 2002)

Septimiu Roman: Domnule Dogaru, în emisiunea trecută ați vorbit despre adversarii interni și externi ai Unirii înfăptuite de români în urmă cu 143 de ani. Pentru ascultătorii noștri v-am ruga să precizați cât anume cunoșteau aceștia din planul Unirii și cum au încercat să împiedice înfăptuirea sa?

Mircea Dogaru: Pentru început, trebuie precizat că, în 1859, tocmai datorită acestor adversari, Unirea nu a fost înfăptuită. S-au pus doar bazele ei, printr-o lovitură reușită a geniului politic românesc, printr-o primă victorie în cadrul războiului psihologic al românilor *contra omnes*, victorie

care, la 24 ianuarie 1859, a deschis poarta drumului spre o unire reală. Să reamintim că planul înaintașilor noștri consta în Unirea principatelor extracarpatice mai întâi, obținerea independenței noului stat, apoi eliberarea și unirea provinciilor cotropite. Și să avem curajul să repetăm că, împotriva întregii Europe politice, respingând ideea oricăror ficțiuni federative, românii voiau un stat unitar centralizat care, purtând firesc numele poporului, să intre în conștiința continentală și universală ca „**România**"

În circulație la 1748, când sasul Saski l-a făcut cunoscut, afirmat de Costache Negri la Paris în timpul revoluției, numele de „**România**" apărea în concluzia lui Bălcescu privind planul unirii pe etape: „**România noastră va exista deci!**", Bălcescu reeditând, de fapt, *România viitoare* la Paris. În același an I.C. Brătianu relansa *Cântarea României* a lui Alecu Russo. Tot I.C. Brătianu și tot la Paris publica în 1856 articolul *Unirea României,* în timp ce Mihail Kogălniceanu, în 1857, cu ocazia alegerilor de la Iași, proclama necesitatea unirii principatelor sub numele de „**România**".

Cât despre plan, sașii făceau cunoscut, prin pana lui St. L. Roth că „**ideea unui imperiu daco-român a cuprins mii de inimi**". Iar marele nostru adversar, magnatul Wesselenyi Miklos îl avertiza pe Lajos Kosuth, cu mult înainte de 1848, să nu declanșeze revoluția ungară „**fiindcă aceasta va duce la măturarea nobilimii unguregti și la victoria românilor,**" **deoarece planurile lor și speranțele lor constau în unirea în viitor, într-o națiune și o țară, a tuturor populațiilor române de origine și limbă comune. Ei vor să unifice nu numai cele două principate, dar pretențiile lor se întind, de asemenea, asupra numeroșilor locuitori ai Bucovinei și Basarabiei, deci asupra acestor două provincii din care prima fusese smulsă Moldovei cu 50 de ani înainte, iar cea de-a doua numai în 1812. Iar pretențiile lor se întind de asemenea și asupra Transilvaniei și a părților din Ungaria unde locuiesc români.**"

De aceea, pentru Wesselenyi orice conflict violent de tip revoluție sau război era un pericol mortal, grăbind unirea românilor, care era inevitabilă, deoarece „**în actuala epocă a naționalităților evoluate** – scria el – **și în curs de evoluție, spiritul elevat al sentimentului național a inspirat de asemenea și pe oamenii și neamurile de origine și de limbă română. Acești oameni, a căror origine și limbă vin, în mare parte, de la marea gintă a Romei, oricât au fost de apăsați și umiliți de opresiune si dominație de-a lungul secolelor, nu și-au uitat niciodată cu totul nobila lor origine. Și acum ei simt cu putere că un popor de circa 7 milioane, care are originea lui, o limbă a lui și chiar obiceiuri și un mod de existență proprii numai lui, un popor care trăiește pe un teritoriu al Europei împărțit, este adevărat, politic, în mai multe părți, dar unitar sub aspect geografic, vast ca întindere și dăruit de natură cu cele mai mari bogății, poate avea un viitor al lui și se vede chemat la o existență națională proprie.**“

Wesselenyi Miklos recunoștea, deci, unitatea spațiului românesc, fiindcă nu se născuse în vremea lui ficțiunea propagandistică, inventată de **latrones gentium**, a „**bazinului carpatic**“. Mai mult, în privința drepturilor ancestrale asupra pământului transilvan – la care renunțăm cu o ușurință uluitoare astăzi, datorită imbecilității sau inculturii în domeniul juridic, legiferând, sub lozinca reparării ticăloșiilor comuniste, dreptul de uzufruct, spre exemplu, în privința pădurilor, datând din Evul Mediu și condiționat atunci de obligații militare anulate de Franz Joseph în 1848 – Miklos era tranșant: „**Românii își întemeiază pretențiile de unire politică și juridic, tocmai pe drepturile de odinioară asupra pământului, pe proprietatea originară, niciodată pierdută, ci numai limitată și restrânsă prin opresiune și uzurpare și pe multe lucruri de acest gen.**“

Kossuth avea să-i înțeleagă mesajul abia după înfrângere. Până la confruntarea cu forțele imperiale și țariste, floarea trupelor „revoluționare“ ungare fusese deja măcinată de legionarii lui Avram Iancu și luptătorii pentru **unirea poporului slavon**, fii ai aceluiași neam, vorbind aceeași limbă, conduși de banul Jelaèiè. Abia atunci a înțeles Kossuth, însă mult prea târziu. Dar, meditând asupra erorilor comise, el și-a dat seama că nici o ocultă și nici un plan globalizator nu pot izbândi, pentru că „**nu există putere omenească care să împiedice ca sentimentul, dorința și instinctul național să rămână vii în conștiința popoarelor.**“

S.R.: Dar marile puteri europene au cunoscut planul Unirii? Au luat măsuri împotriva sa?

M.D.: Evident că planul era cunoscut de toată lumea. Dați-mi exemplul unui singur secret deținut de trei români și care să nu transpire. Un emisar polon, deci al unei națiuni care se afla într-o situație mult mai cumplită decât a noastră, fiind sfâșiată și înghițită de vecini la acea dată, făcea public la 1838 faptul că „**ideea unirii tuturor populațiilor românești sub același sceptru ocupă toate mințile**“.

Cât despre Germania, Imperiul Romano-German ocupase teritorii românești din Partium între 1526-1572, desăvârșise ocuparea Partiumului o dată cu Transilvania în 1699, luase Banatul în 1718, temporar Oltenia între 1718-1739 și nordul Moldovei în 1775, transformându-l în Comitatul Moldovei de Nord până în 1786, când, pentru a masca furtul în plan imagologic, serviciile speciale germane au inventat numele de „Bucovina“. Este drept, Napoleon a desființat imperiul, între 1806-1815 construindu-se două Germanii: una gravitând în jurul Prusiei, iar cea de-a doua, cea austriacă, a Habsburgilor, fiind o Germanie pestriță, în care germanii erau minoritari,

deoarece îngloba aproape toate teritoriile slave, româneşti şi ungureşti răpite de defunctul imperiu. Ambele erau însă îngrozite de planul românilor, despre care consulul prusac Richtofen transmitea din Iaşi la 22 iunie 1848 următoarea notă informativă: *„Afirmarea românilor din Transilvania ca naţiune de-sine-stătătoare va avea în mod necesar cele mai importante urmări asupra principatelor Moldova şi Valahia, ca şi asupra Bucovinei şi, poate, a Basarabiei, dintre care ultimele două, odinioară provincii româneşti care aparţin acum Austriei, respectiv Rusiei, sunt de naţionalitate română. Dacă Transilvania rămâne în aceeaşi situaţie de până acum, la Ungaria şi Austria, atunci s-ar putea ca românii, cel mai numeros şi, în orice caz, cel mai vechi neam din Transilvania, care, până acum, a fost sclav al celorlalte trei naţiuni – unguri, saşi şi secui – să fie recunoscuţi ca a patra naţiune, prin superioritatea numerică a neamului lor şi s-ar putea să reuşească să impună revendicările lor la viitoarele diete. O naţionalitate ajunsă în acest mod la o poziţie destul de compactă nu se va dizolva, fireşte, într-o naţionalitate străină, ca cea a ungurilor, ci va voi mai curând să atragă etniile similare din ţările vecine, care, în Moldova şi Valahia, ca şi în Basarabia şi Bucovina, s-au prezentat ca o populaţie neamestecată de circa 7 milioane de români.*

Această tendinţă a apărut deja la Adunarea de la Blaj, la care s-a participat masiv din toate părţile româneşti."

Franţa, „sora" noastră mai mare, ne trădase în 1807 şi 1812 deja, când Napoleon i-a dat verde ţarului Alexandru I să răşluiască, sub numele de „Basarabia", extins de diplomaţia rusă, de la zona litorală a Dunării maritime, dintre vărsarea Prutului şi Chilia - iniţial între Siret şi Nistru, Cetatea Albă şi Hotin – întreaga Moldovă de la est de Prut, deşi fusese informată de consulul său Ledoux că *„acolo trăieşte o singură naţiune, acelaşi dialect, aceleaşi obiceiuri, aceeaşi religie, aceleaşi resurse, totul este comun."*

Cel mai mare adversar, însă, era Rusia care a înțeles că nu poate ocupa dintr-o singură lovitură principatele și, prin planul Prozorovski (1810), a militat pentru divizarea Țării Moldovei în două părți egale, sub numele de „Moldova" și „Basarabia" și a Țării Muntenești tot în două – „Muntenia" și „Oltenia" – care aveau să fie ocupate una după alta și transformate în gubernii. Un plan funcțional, de vreme ce, și în veacul 20, principiul enunțat de eurogermanul Leopold Kohr „**Tot ce este mic este minunat!**" s-a materializat de 2 ori prin împărțirea Cehoslovaciei, care n-a avut inspirația să refuze numele compus, în două state și a regatului sârbo-croato-sloven care și-a zis prea târziu „Iugoslavia", tot de două ori, în șase „națiuni spirituale" De aceea înspăimânta numele de „**România**" care, spre deosebire de Moldo-Vlahia sau Moldo-Vlaho-Transilvania, nu lăsa perspective redivizării, presupunând un efort de Sisif spre a-i momi, ulterior Unirii, pe români, spre re-regionalizare sau federalizare!

Atenție, deci, la posturile noastre de televiziune care anunță că ninge sau plouă nu în județele din centrul ori din estul țării, ci într-o „Transilvanie" sau o „Moldovă" care nu mai există de mult pe harta politico-administrativă a României.

Europa politică, oculta Sfintei Alianțe, a fost inundată, așadar, cu mesaje din partea Rusiei, de genul celui semnat de ministrul său de externe: *„Facțiunile unioniste stabilesc legături, organizează corespondențe și lucrează fără încetare ca să pregătească o răsturnare politică ce urmează, după planul lor, să cuprindă nu numai Valahia și Moldova dar și toată partea din Transilvania și Banat unde locuiește o populație de aceeași origine."* Circulară după circulară, trimise de la Petersburg i-au informat până la 1848 pe membrii Sfintei Alianțe că societățile secrete românești, prin

emisari și afiliați, pregătesc „**o răsculare al cărui rezultat trebuie să fie răsturnarea ordinii stabilite** – stabilite, evident, de Rusia prin Regulamentul Organic din 1830 – **și unirea celor două Principate într-un singur stat fără vreo legătură cu Rusia sau cu Poarta otomană.**" Temerea era atât de mare, încât guvernul țarist a hotărât să-l informeze până și pe sultan, la 19 iulie 1848, că românii vor un „**regat daco-român**", un nou stat, separat și independent, la formarea căruia îi cheamă pe frații lor din Moldova, Bucovina, Transilvania și Basarabia.

În condițiile în care turcii erau favorabili unui astfel de stat-obstacol în calea ambițiilor ruso-germane, Europa politică creștină, grupată în „Sfânta Alianță", a contracarat prin metode coercitive, zdrobind cu armele orice încercare de insurecționare sau asasinându-i pe lideri, ca la 1821. Butoiul cu pulbere românesc amenința, însă, să explodeze din moment în moment, astfel încât, cea mai interesată putere, Rusia, a clacat și, în scop preventiv, a ocupat principatele la 3 iulie 1853. Austria, Anglia, Prusia, Franța, Regatul Sardiniei au sprijinit Poarta suzerană pentru a restabili imediat echilibrul geo-politic și astfel s-a declanșat, din cauza românilor, războiul Crimeei (1853-1856) soldat cu înfrângerea Rusiei, distrugerea „Sfintei Alianțe" și întronarea unei alte „noi ordini" europene pe de o parte, iar pe de alta cu declanșarea războiului imagologic dintre națiunea română - luptând sub steagul „României" ca stat și având, de la 5 ianuarie 1859, drept lider, pe colonelul Alexandru Ioan Cuza - și Europa politică-creștină având o „*coloana a V-a*" în interior, sub steagul Moldo-Vlahiei, adică al unei ficțiuni statale care să fie oferită, temporar, românilor, până la depășirea crizei și înfeudarea lor sub altă formă.

Moment decisiv al acestui război, prevăzut de agenții germani, fără a putea fi însă contracarat, dubla alegere a lui

Cuza avea să deschidă Partidei Naționale Pro-România calea spre prima victorie concretă, notabilă: înfăptuirea unirii reale sub numele de România, proclamată la 11 decembrie 1861. 11 decembrie 1861 – cea mai importantă dată dintr-o istorie modernă a devenirii noastre ca națiune și, tocmai de aceea, ignorată, ieri ca și astăzi, de toți așa-zișii formatori de opinie. Oare de ce?

IV (27 ianuarie 2002)

Septimiu Roman: Pentru că ne aflăm la sfârșitul lunii ianuarie – luna Unirii - și ați adus în emisiunile trecute date și interpretări neașteptate în privința evenimentelor de acum 143 de ani, v-am ruga domnule Dogaru să ne precizați care este, în concluzie, semnificația zilei de 24 ianuarie pentru România.

Mircea Dogaru: Semnificația sau semnificațiile? Pentru că evenimentele au, în general, o semnificație complexă nu numai pentru trecutul ci și pentru prezentul și, îndeosebi, pentru viitorul României, viitor pe care țara îl va avea, dacă – și cum – vom ști să ni-l construim.

24 ianuarie a semnificat, anul acesta, împlinirea a 143 de ani nu de la înfăptuirea Unirii ci de la deschiderea porții spre Unire prin declanșarea, de către întreaga națiune română, sub conducerea generației Cuza, a primei mari etape a **„Bătăliei pentru România“**. O „etapă“ câștigată la 11 decembrie 1861, când Alexandru Ioan Cuza a proclamat, împotriva vrerii întregii Europe a marilor puteri, adeptă a unei ficțiuni statale moldo-vlahe, întemeierea României ca stat. O victorie desăvârșită la 24 ianuarie 1862, când, în fața primului Parlament al României, fostul domn al așa-ziselor Principate Unite a declarat unirea definitivă.

Iată, deci, că, pentru întreaga națiune, 24 ianuarie ar fi trebuit să însemne anul acesta și împlinirea a 140 de ani de la marea victorie a generației Unirii, de la afirmarea lui Cuza ca domn al României, dar și 140 de ani de la deschiderea lucrărilor primului Parlament al României. Responsabilii actuali cu imaginea ai Parlamentului nu ar fi trebuit să rateze acest eveniment care ar fi putut fi aniversat ca „**Zi a Parlamentului**", ca „**izbândă a democrației împotriva vechiului sistem de corupție care și-a trăit traiul**", cum anunța atunci consulul francez Victor Place. Un sistem de corupție înlocuit, din păcate, rapid, am adăuga noi, cu unul nou, modern și încă actual. Dar nu numai responsabilii cu imaginea Parlamentului – aleși, presupun, pe criterii de „competență" și-au ratat, din păcate, propria aniversare, ci și cei ai guvernului care ar fi trebuit să știe că, la 22 ianuarie, s-au împlinit 140 de ani de la instalarea primului guvern al României – guvernul Barbu Catargiu.

Pe de altă parte, 24 ianuarie are pentru bucureșteni o semnificație deosebită: acum 3 zile s-au împlinit 140 de ani de când orașul București a fost proclamat, la 24 ianuarie 1862, capitala României, moment ratat, de asemenea, de primarul nostru general de profesie marinar.

Importanța aniversării a fost sesizată doar de primarul Sectorului 4, profesorul Vasile Mihalache, acesta convocând generația de mâine la Patriarhie, în scopul neuitării. Dar cu o floare nu se face primăvară! Mai ales când evenimentul este monitorizat de pseudo-jurnaliști, la care ochiul nu are cui să transmită informația.

Așa cum Parisul de sfârșit de veac XVI „a meritat„, în plin război civil, "*o liturghie*", și Bucureștiul ar fi meritat, la început de mileniu III, în plin război împotriva „câinilor comunitari", măcar o sindrofie din partea primarului său general!

S.R.: Cum s-a ajuns la acest șir de împliniri?

M.D.: Am evocat deja starea explozivă de la jumătatea secolului XIX, când întreaga națiune română se înrolase în slujba idealului Unirii, luptând pentru întemeierea unui stat al tuturor românilor care să se numească „România". O stare care îngrijora Europa politică, în special Rusia și Austria – cele două imperii hoațe de pământ românesc.

În pofida Convenției de la Balta Liman din 1849, când se hotărâse **„a reprima orice mișcare de insu-recționare"**, „Sfânta Alianță" își trăia ultimele zile, așteptând terifiată explozia românească. Țarul nu a mai avut însă răbdare – sau nu a mai putut rezista presiunii psihologice – și, la 21 iunie 1853, 80.000 de soldați ruși au ocupat Principatele. Astfel, a eșuat „noua ordine" europeană introdusă de „Sfânta Alianță", echilibrul geo-politic s-a prăbușit și s-a declanșat – din cauza românilor și pentru români – războiul cunoscut drept războiul Crimeei, un război aducând **„condiții așa de favorabile Principatelor noastre încât îmi vine să cred"** – nota Alexandru Cretzianu – **„că providența l-a provocat intr-adins pentru români."**

În plin război, beligeranții – Anglia, Franța, Austria apoi Turcia și chiar adversarul de pe câmpul de luptă, Rusia – s-au întâlnit în secret la Viena în decembrie 1854 și în martie 1855, principalul scop fiind discutarea soartei românilor. Punându-se de acord, ne-au oferit compensații teritoriale – Cahul, Ismail și Cetatea Albă –, garanția marilor puteri în fața suzeranității otomane și dreptul de a fi consultați în privința organizării interne. Nici un cuvânt însă despre Unire. Dar, în pofida agenților de influență, a banilor lui Iuda, răspândiți cu generozitate și a manipulării „armagedonilor" de atunci care au compromis alegerile, transformând efervescența politică într-o stare revoluționară, adunările au

cerut, în 1857, Unirea și, prin glasul lui Mihail Kogălniceanu, unirea sub numele de „**România**"

Speriați, suveranii Angliei și Franței au decis, în secret, la Osborne la 6 martie 1857, un simulacru de Unire pentru gestionarea crizei și, sub presiunea lor, Convenția de la Paris (7/19 august 1858) a marilor puteri le-a oferit românilor o unire de tip caragialesc: *„Să se unească primim, dar să nu se schimbe nimic"*! Un așa-zis stat pe ideea moldo-vlahă, nici măcar o federație, sub numele de *Principatele Unite al Moldovei și Valahiei*, cu doi domni, două guverne, două parlamente, două capitale, două armate ș.a.m.d., având comune doar o Comisie centrală de justiție și o Curte de casație la Focșani. În vederea alegerii celor doi domni, arginții trădării și agenții de influență s-au revărsat din nou asupra Iașilor și Bucureștilor, dar națiunea a reacționat atunci în mod inteligent și în forță. Ambițiile Sturdzeștilor – Mihail și Grigore – au fost spulberate în noaptea de 3 spre 4 ianuarie, partida Pro-România impunând la Iași candidatura colonelului Cuza. La București, I.C. Brătianu – *„roșu"* la data aceea, autor de articole despre inutilitatea „clasei boierești" și obținerea „prin furt" a proprietății de către aceasta – a conceput alegerile pentru înfrângerea celor ce făceau atunci jocul Europei împotriva României, ca pe o operațiune militară. 30.000 de bucureșteni ridicați la ordinul său de tribunul N.T. Orășanu și țărani aduși din satele învecinate de fostul deputat țăran Mircea Mălăieru au ocupat dealul Mitropoliei scandând: *„Jos aristocrații!"* și *„Trăiască Unirea!"*. Această „**mare vie ale cărei valuri abia se puteau mișca și care amenința să năvălească pe uși și pe ferestre în cameră ca să-și susțină drepturile**", a spulberat speranțele Partidei Pro-Europa, a marilor puteri, de a-și impune candidatul, Barbu Știrbei sau Gheorghe Bibescu.

La 11^{00} dimineața, în ziua de 24 ianuarie, cu 64 de voturi Cuza a fost ales și la București, pentru că ambițiile și lăcomia

diverșilor Cavaleri ai Apocalipsei românești au fost învinse de frica de moarte. Dând socoteală Austriei, prin consulul Eder, conservatorii declarau că nu au putut face nimic, fiind convinși că nu ar fi părăsit în viață sala de ședințe.

Elaborat după 1683, enunțat la 1769, perfecționat în anii 1848-1850, planul unirii începea, așadar, să se deruleze!

„Am început, domnilor! Abia am început, dară nu am terminat! Rămâne să continuăm și să terminăm!“ – anunța liderul Partidei Naționale Pro-România din Ardeal, Timotei Cipariu, în timp ce în Principate, Cuza prelua conducerea „**Bătăliei pentru România**“, unificând simbolic misiunile diplomatice ale Moldovei și Munteniei la Constantinopol.

Înghițind păcăleala românilor, Rusia, Anglia, Franța, Prusia și Sardinia au recunoscut, la 1 aprilie, dubla alegere a lui Cuza; în schimb, Austria și – sub presiunea ei – Turcia, abia la 25 august/6 septembrie 1859. Supralicitând, domnul a înfăptuit rapid uniunea vamală, în vara lui 1860, a deschis prima agenție diplomatică unică la 26 august, la Paris, și a încheiat, în scopul consolidării recunoașterii, prima convenție internațională la 2/15 decembrie: Convenția telegrafică cu Rusia.

Pentru a contracara planul Unirii, aflat în derulare, Habsburgii s-au reorientat spre aristocrația ungurească. Ei i-au redat Transilvaniei, în scopul destabilizării Partidei Naționale a Românilor, statutul de stat autonom la 8 octombrie 1860 dar, în fața cererilor formulate de aceasta la Timișoara, la 18 noiembrie, de unire a Transilvaniei cu Banatul, au decis la 15 decembrie 1860 alipirea Banatului la Ungaria, pentru împiedicarea închegării, conform planului unirii în varianta Bălcescu-Ghica-Șaguna, a celui de-al doilea mare grup românesc de 3,5 milioane de locuitori!

Întors în acest timp de la Istambul unde fusese primit cu onorurile cuvenite unui suveran, Cuza a dat, la 24 ianuarie

1861, legea pentru înființarea Curții unice de Casație și Justiție – altă aniversare ratată de ministerele succesoare astăzi – și a trecut, cu acceptul Porții, la pregătirea marelui moment: proclamarea României. La 20 noiembrie/2 decembrie (pe stil nou) 1861, în urma aprigelor dezbateri, a sosit din capitala otomană firmanul care admitea unificarea administrativă și politică, semnând deci decesul celor hotărâte la Osborne și la Paris. Cu un amendament, însă, impus Porții de Austria: unirea reală să dureze doar pe timpul domniei lui Cuza, după care ar fi urmat iarăși alegeri, doi domni, două parlamente ș.a.m.d.

Interpretând în stilul său și în interesul națiunii, documentul, la 3 decembrie 1861, Cuza anunța, la deschiderea Camerelor, că **„Înalta Poartă precum și toate puterile garante acceptă unirea Princi-patelor care va fi așa cum România o va decide“**. Iar la numai o săptămână de la prima utilizare oficială a numelui de România a urmat surprinzătoarea, pentru Europa ocultelor politice, proclamație către țară: de la 11 decembrie 1861. **„Unirea este îndeplinită! Naționalitatea română este întemeiată... Alesul vostru vă dă astăzi o singură Românie!“** Termenul de „Principatele Unite“ era așadar, definitiv îngropat în istorie și, odată cu el, dispăreau în istoria românilor Muntenia și Moldova. Și înainte ca Europa să reacționeze, la 22 ianuarie 1862 a fost instalat la București primul guvern al României, iar la 24 ianuarie 1862 și-a deschis lucrările primul Parlament al României.

V. UNIREA "MOLDOVEI" SAU "BASARABIEI"? (31 martie 2002)

Septimiu Roman: Ne aflăm la mijlocul unei noi decade a Unirii. În urmă cu 84 de ani, la 27 martie/9 aprilie pe stil nou, Sfatul Țării de la Chișinău decidea – sprijinit și de minoritatea polono-ucraineană - unirea părții de răsărit a Moldovei, răpită de Rusia în 1812, cu Țara. Un eveniment a cărui aniversare a fost însoțită anul acesta de un vânt tăios, ploi și ninsori abundente. Ce ne puteți spune despre acest eveniment istoric, domnule Dogaru?

Mircea Dogaru: Într-adevăr, anul acesta aniversarea Unirii a ceea ce în mod greșit se numește „Basarabia“ sau „Moldova“ cu țara a fost marcată de un ger neobișnuit, instalat nu numai afară, ci și în case și în sufletele oamenilor. La 84 de ani de la Marea Unire, la Chișinău românii se află din nou în stradă pentru dreptul de a fi români, înfruntând ninsoarea și teroarea, în timp ce în Țara, redevenită „profund democrată“ și „a tuturor posibilităților“, stimulați de recensământ și pofte europene, oamenii se declară care mai de care „daci“, „cumani“, „maghiari“, „vlahi“, „bănățeni“, „ardeleni“ etc. De ce nu și „goți“ sau „americani“? Orice, numai român să nu mai fii, căci nu mai e la modă!

S.R.: Cum a fost marcat evenimentul anul acesta în România?

M.D.: Prin înregistrarea ca partid a unei „ligi“ fondate de un ardelean de baştină de pe la... Craiova care s-a „săturat de România“ şi printr-o mare tăcere la nivelul mass-media. Printr-o manifestare intimă organizată de Liga Culturală pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni la Casa de cultură a Ministerului de Interne, printr-o eroică şi reuşită încercare a Asociaţiei Studenţilor Basarabeni Creştini din Timişoara de a organiza festivalul „Zilele Basarabiei“ în citadela ultimei „revoluţii“ române şi printr-o inteligentă tentativă a **„Fundaţiei Alba Iulia 1918 pentru Unitatea şi Integritatea României“** de a organiza un colocviu naţional de istorie acolo, la Alba Iulia, în citadela spiritualităţii româneşti.

Din păcate, dacă la Timişoara studenţii şi intelectualii de peste Prut au participat în număr impresionant, invitaţii din ţară şi universitarii băştinaşi au strălucit prin... absenţă. Aceeaşi lipsă de interes am remarcat-o şi în Alba Iulia, în Sala Unirii şi în alte centre transilvane, a intelectualilor „fini“ care îşi târşâie astăzi paşii nevolnici pe culoarele ce poartă încă urmele paşilor unor Cipariu, Bărnuţiu, Iancu sau Raţiu. În plus, istoricii porniţi de la Cahul şi Chişinău spre Alba Iulia, au fost întorşi de la graniţă de autorităţile de acolo, îngrijorate probabil că vremea neprielnică îi va face să întârzie la Marea Adunare Naţională de astăzi.

S.R.: Cum s-ar explica acest, hai să-i spunem, dezinteres al elitei intelectuale pe care, din câte am înţeles, l-aţi remarcat la faţa locului?

M.D.: Prin tradiţie! Să spunem că „elita noastră“ nu este întotdeauna cu adevărat o elită şi că parveniţii, aceia pe care Macarie îi descria la 1538 drept **„minţi oarbe pentru cele ce vor veni, dornici doar să îşi însuşească averile altora, iar pe ale lor să le înmulţească cu mijloace nedrepte“**, se caracterizează printr-un spirit grosier de imitaţie. Imitarea

jalnică a ceea ce râvnesc fără să poată înțelege, dar consideră **de bon ton**. Spre edificare, apelez la Constantin Argetoianu, care făcea o radiografie absolut obiectivă a elitei noastre parvenite în zilele premergătoare intrării României în primul război mondial, definind-o drept **„Un Turn Babel în care cele mai scârboase ambiții căutau să-și facă jocul la adăpostul declarațiilor patriotice. Toată lumea făcea politică europeană și nimeni românească. Adică toată lumea se preocupa de soarta Europei și nimeni de a României. Românii se împărțeau în francofoni și germanofili și cereau intrarea noastră în război după cum simpatiile lor se îndreptau spre unii sau spre alții dintre beli-geranți, fără să se ocupe de interesele specifice românești. Nimeni nu mai simțea românește!“**

Iar dacă Unirea s-a înfăptuit, totuși, la finele acelui război, aceasta s-a datorat „națiunii“ care „a făcut-o“ cum a profețit Kogălniceanu. A făcut-o la 24 ianuarie 1859 când românii și-au amenințat pseudo-elita cu moartea, gata să năvălească pe uși și pe ferestre în sala în care se decidea dubla alegere. A făcut-o sprijinind programul unionist al celui dintâi domnitor al Unirii, Alexandru Ioan Cuza, în timp ce „elitiștii“ conspirau să-l doboare, a sângerat pentru Unire pe toate fronturile, din Galiția la Budapesta, în anii 1916-1919 și de la Stalingrad la porțile Vienei în anii 1941-1945, nesocotind nici o clipă că este condusă de „criminali de război“. Și este gata să o facă și astăzi spre disperarea foștilor activiști comuniști și UTC-iști reșapați în „analiști politici“ înhămați nu la plugul neaoș, ci la carul „democrației“ europene, din jugul căruia, fără să sesizeze tragi-comicul situației, ne dau lecții de „civism“, cu vechea impertinență stalinistă, stahanovistă moștenită de la părinții „internaționaliști-proletari“!

S.R.: Cum s-a înfăptuit, în aceste condiții, Unirea și de ce puneți în discuție numele de „Basarabia" și de „Moldova"?

M.D.: Inițial, țarii ruși, datorită realității de pe teren, constatată printre alții de generalul Münnich, investigatorii *Daniel Krown*, *Gavril Mitropolitul*, preotul *Ivanov*, *Andrei Konstantinov* și consilierul *Șumarocov*, au vrut să înființeze un stat-satelit numit „Moldova Nouă", în veacul XVIII, între Nipru și Nistru, întrucât populația, așa-zișii „cazaci" era în majoritate copleșitoare românească. Avansând, însă, rapid procesul de rusificare, după *depunerea* ultimului hatman român, Dănilă Apostol, în 1734, fixându-și între timp granița pe Nistru în 1791 și desființând Polonia în 1793, s-au gândit că ar fi mai logic să renunțe la un cap de pod numit „Moldova", și să pună mâna pe deja existenta Țară a Moldovei.

Ca o paranteză, rusificarea românilor din așa-zisa „Margine", sau „U Craină" (La Margine) de la vest de Nipru s-a încheiat în urma războiului româno-român de la începutul deceniului trecut (1991-1992), când românii care mai simțeau românește au fost înfrânți de românii „cazaci" de tipul Mărăcuță, Chițac, Caraman acționând ca port-drapel al Rusiei și românitatea s-a repliat la vest de Nistru.

Țarul Alexandru I i-a pretins lui Napoleon, ca o condiție a încetării războiului cu Poarta, Principatele Române. Împăratul Occidentului a opinat, însă, că Moldova și Muntenia nu fac parte din „Casa Islamului", ci sunt doar state aliate Porții care, în plus, i-au trădat pe otomani luptând de partea rușilor. Deci, juridic, rușii nu puteau pretinde drept compensații decât teritorii otomane. Acceptând, țarul a cerut „Basarabia", teritoriu cucerit de la Ștefan cel Mare de turci la 1484 și care reprezenta fâșia litorală Dunării maritime, de la vărsarea Prutului la Chilia, fără Cetatea Albă. Deasupra

„Basarabiei" se afla „Bugeacul" Francezii au fost de acord și s-au trezit cu niște hărți pe care rușii scriseseră „Basarabia" pe întreaga parte estică a Moldovei dintre Siret și Nistru, de la Chilia la Hotin. Cum lui Napoleon i s-a părut cam dubioasă mărimea acestei „Basarabii", rușii au retractat, restrângând-o între Prut și Nistru. Apoi, țarul și-a extins intenția, între 1807-1810 conturându-se planul Prozorovski ce prevedea fragmentarea Principatelor române în 4 bucăți care puteau fi înghițite rând pe rând și transformate în gubernii: „Basarabia", „Moldova", „Muntenia" și „Oltenia". Pentru a putea fi integrate într-„**un stat slav**", autocratul țar a decis ca în prima regiune cucerită să introducă „**binefacerile unei administrații părintești și liberale**" Românilor li se vor face promisiuni, iar elita lor va fi cumpărată. „**Pentru a ajunge la întemeierea unui stat slav, trebuie să le promitem independența, bărbaților influenți recompense pecuniare, iar decorațiuni și titluri convenabile pentru ceilalți.**"

În 1812 planul a demarat prin înființarea a ceea ce nu a existat niciodată pe teritoriul jumătății estice a Moldovei: „Basarabia" rusească. În 1853 rușii au încercat să desăvârșească planul, ocupând prin surprindere restul Moldovei, Muntenia și Oltenia. Europa occidentală, însă, nu de dragul românilor, ci de teama extinderii Rusiei, a reacționat și Războiul Crimeei, prin Pacea de la Paris a readus în componența Moldovei o parte din teritoriul furat, județele Cahul, Ismail și Cetatea Albă. Pentru scurt timp însă, deoarece, respingând darul otrăvit al Europei – „Moldovlahia" – națiunea română, condusă de Alexandru Ioan Cuza, a semnat decesul ca state medievale și provincii istorice al „Moldovei", „Munteniei" și „Olteniei", înscriind pe harta lumii, la 11 decembrie 1861, „**România**" – un stat național, împărțit pe județe din care făceau parte și amintitele

Cahul, Ismail și Cetatea Albă. Până la 1878, însă, când au fost din nou răpite de Rusia, în ziua în care Dobrogea se topea, la 14 noiembrie, în patria mamă, România.

Prin voința părților de națiune cotropite, la 27 martie 1918 așa-zisa „Basarabie“, la 28 noiembrie așa-zisa „Bucovină“ – teritoriu răpit de germani în 1774-1775 sub numele de Moldova de Nord, și botezat de ei, ca să se mascheze furtul, abia în 1786, „Bucovina“ – iar la 1 decembrie, Transilvania intracarpatică, Partiumul, inclusiv Maramureșul și Banatul întreg s-au integrat unei Românii împărțită pe județe, dispărând ca provincii sau entități administrative, definitiv, în istorie. Pentru că urmărea extinderea vechiului plan țarist, însă, Stalin a reluat ideea Ecaterinei a-II-a, și a inventat o Moldovă la 63 de ani de la dispariția statului medieval Moldova, într-o regiune unde acesta nu se extinsese decât pentru scurt timp (1739-1774), oficial: la est de Nistru. Așa-zisa Moldovă a luat naștere la 12 octombrie 1924 fiind greu de explicat de ce imensitatea sovietică avea nevoie de un stat fictiv de numai 7414 km^2 și 568.984 de locuitori, români transnistreni majoritatea, este adevărat; ficțiune numită **„Republica Autonomă Sovietică Socialistă Moldovenească“**. Era, de fapt, un punct de plecare pentru cucerirea și bolșevizarea întregii Românii, așa cum i-a scăpat primului său conducător, Grigori Ivanievici Borisov în declarația de instalare.

Iată de ce, ca istoric, eu resping numele de **„Basarabia“** pentru teritoriul dintre Prut și Nistru exceptând îngusta fâșie litorală a Dunării maritime ce se află astăzi în **„Ucraina“**, fiindcă este o invenție țaristă, antiromânească. Iată de ce resping, pentru același teritoriu, și numele de **„Moldova“**, deoarece Moldova istorică a dispărut în istorie la 11 decembrie 1861, noua „Moldovă“ fiind o invenție stalinistă

de care astăzi se agață cu disperare atât ultimii staliniști cât și săracii cu duhul și europeniștii care resping istoria, din necunoaștere și desprindere de realitate.

De la 11 decembrie 1861, ceea ce se găsește dincolo de Prut este o parte ocupată a României, locuită de români care, astăzi ca și acum 100 de ani, luptă și sunt gata să se jertfească pentru dreptul de a fi român. Din păcate mulți au uitat trecutul! Acolo se desfășoară un conflict româno-român ca și cel din Transnistria deceniului trecut, între românii care nu vor să uite și cei care, rusificați prin bolșevizare, apără „moldovenismul" inventat de Komintern și promovat de Stalin în 1924. Înfrângerea, adică victoria uitării ar însemna replierea românității la vest de Prut și întoarcerea acestui teritoriu al României de Est din drumul spre Europa civilizată spre un Răsărit care se găsește deocamdată, plasat în afara spațiului european și a timpului.

De aceea mi-aș permite să închei apelând la cuvintele lui Zaharia Stancu: „Să nu uiți... Iurie!".

S.R.: Poate „Să nu uiți, Darie!"...

M.D.: Într-adevăr, Darie, dar ce contează: Darie, Iurie, Iurie, Darie!... Dacă ieri era important ca „Darie" să nu îi uite pe ai săi, astăzi consider că este vital ca ai săi să nu îl uite pe „Iurie".*

* Mesajul era pentru susþinătorii bunului °i vechilui meu prieten Iurie Ro°ca (M.D.)

VI. HOLOCAUST? GENOCID?
(7 aprilie 2002)

Septimiu Roman: Pe fondul unor dispute mai mult sau mai puțin științifice despre „holocaust și „genocid", mai multe publicații au luat în discuție „holocaustul" românilor" din provinciile răpite în 1940 și, legat de data de 1 aprilie, masacrele de acum 61 de ani din Bucovina, de la Fântâna Albă și Lunca. Ce ne puteți spune despre aceste evenimente?

Mircea Dogaru: Cred că dezbaterile ar trebui să pornească de la definițiile acceptate. Astfel, în viziunea Academiei Române, exprimată în DEX ediția 1998, „*Holocaust*" ar fi un cuvânt preluat din limba franceză care înseamnă:

1 *jertfă adusă zeilor, ofrandă, sacrificiu, în care animalul sacrificat era ars în întregime; sau:*

2 *uciderea prin ardere a unui foarte mare număr de oameni.*

Mai complet, Webster-ul precizează că, de origine grecească, noțiunea s-ar referi la următoarele:

1. o mare, o completă distrugere prin foc;

2. un sacrificiu consumat complet prin foc, o ofrandă prin ardere;

3. măcelul sistematic, în masă, al evreilor, în lagărele de concentrare naziste în timpul celui de-al doilea război mondial.

Până aici lucrurile ar fi clare: poporul român nu poate avea nici o legătură cu „Holocaustul“ întrucât nu au fost **„lagăre naziste“** pe teritoriul românesc, ci doar pe cele germano-slave și noi nu am jerfit mase mari de oameni prin ardere, cu excepția unui caz care, potrivit zvonurilor, ar fi avut loc la Constanța, singurul cunoscut fiind, însă, cel descris de Marin Preda în *„Delirul“* al unui soldat antonescian, deci „fascist“ în viziunea bolșevică reactualizată, căruia i s-a dat foc în timpul rebeliunii din ianuarie 1941. Și, totuși, peste 280.000 de cetățeni români de diferite etnii au fost trimiși în lagărele germane ale morții, dar nu de către România și guvernul român, ci din teritoriile răpite de Ungaria în 1940, din ordinul „democratului“ Miklos Horthy și al succesorului său. Peste 173.000 dintre aceștia au fost cetățeni români de religie mozaică potrivit concluziilor marelui patriot și salvator al evreimii române, Raoul Șorban, exprimate în *„Chestiunea maghiară“*. Alți 36.000 de evrei au fost lichidați de către autoritățile de ocupație, Kamenetk-Podolsk. Raoul Șorban, însă, ridică la peste 540.000 de oameni cifra celor lichidați, deportați, expulzați sau dispăruți ca urmare a ocupării Ardealului de Nord, toți cetățeni români, de altă etnie decât ungară, secuiască sau germană, care nu aveau altă vină decât aceea că erau etnic români, evrei, sârbi, țigani ș.a.m.d. El mai vorbește de lichidarea a 1000 de români în primele zile ale ocupației, de trimiterea la moarte a 100.000 de tineri români, înrolați forțat în armata regală ungară și abandonați pe front, neinstruiți și fără arme, de ofițerii și subofițerii unguri, de lichidarea a 80.000 de sârbi, de trimiterea în sclavie, în Germania, a 60.000 de femei din care au supraviețuit doar 8.000, ceea ce ar demonstra că se poate vorbi de un „Holocaust“ al ortodocșilor și mozaicilor în teritoriul intrat în componența Ungariei la 30 august 1940.

Or, în această situație, probat fiind faptul că peste o jumătate de milion de cetățeni români de etnii diferite au căzut victime „Holocaustului" programat de Ungaria fascistă, înclin să dau dreptate domnului Marko Bela că un Muzeu al Holocaustului nu ar avea ce căuta pe teritoriul României, la Târgu Mureș, de pildă, ci, spre neuitare, în capitala în care a fost conceput. Străjuit fiind de statuia „democratului" Horthy, cel care s-a declarat, totuși, la vremea respectivă, cel dintâi „fascist" al Europei și beneficiind poate, în calitate de muzeografi experți, de serviciile domnului Istvan Csurka și ale recenților săi discipoli.

Dar Webster-ul mai precizează, în încheiere, că „*Holocaust*" mai înseamnă: „*orice măcel în masă sau distrugere iresponsabilă a vieții*", descoperindu-i ca sinonime cuvintele *infern, conflagrație, distrugere*, ceea ce ar putea crea unele confuzii, deoarece infernul trăit de toate popoarele europene în anii 1940-1945 a început să fie retrăit, de dată recentă, de civili, în Cecenia, în ex-Iugoslavia sau Palestina.

Cât despre *genocid*, cuvântul cu care justiția noastră încă nerestructurată și „democratizată" s-a jucat la începutul deceniului trecut, DEX-ul îl declară o preluare tot din franceză, însemnând: „*crimă comisă cu intenția de a distruge un grup uman, național, etnic*" etc., în timp ce Webster-ul, insistând pe originea grecească, îl definește drept „*exterminarea deliberată și sistematică a unui grup național, rasial, politic sau cultural*". Aici ne-am înscrie, nu prin măsurile dictatorilor anilor 1938-1989, care nu au avut acest caracter ci la categoria **victime**, în primul rând tot prin cele întâmplate în teritoriul răpit de Ungaria horthystă în 1940, unde, în locul sutelor de mii de cetățeni români de altă etnie decât ungurească, secuiască sau săsească, expulzați sau deportați în scop de lichidare sau masacrați, ne-au fost

„implementați“ pe post de coloniști, peste 400.000 de horthyști, „unguri puri“ care, în ciuda obiecțiilor postbelice ale lui Lucrețiu Pătrășcanu, au rămas, sub presiunea sovietică, până astăzi, nesupărați și neasupriți, pe teritoriul nostru, îmbrăcându-și vechile idei fasciste în lozinci „democratice“ și „europene“

Cât despre țiganii pe care opusul democratului Horthy, „criminalul de război“ Antonescu i-ar fi deportat, aceștia nu au fost scoși în afara granițelor românești, ci recolonizați în teritoriile redevenite românești, sedentarizați spre a pune în valoare culturile și gospodăriile părăsite de ocupant. Ei au fost masacrați de sovietici, așa cum îmi povestea, pe șantierul arheologic de la Ostrovul Corbului, în 1982, fiul unui bulibașă de județ. Acesta relata că, în folclorul autentic țigănesc (nu „rrom“, cum se spune astăzi), există și cântece pe această temă. De exemplu cel intitulat „**Bună ziua, domnule rus**“, în care țiganii povesteau cum au fost aduși „**ca florile**“ de Antonescu și în ce situație grea au căzut datorită trecerii frontului peste ei. Numai că „**domnul rus**“, fiind puțin cam „**tovarăș**“ de felul său, n-a stat la discuții cu ei, ci a pus mitralierele pe sărmanii oameni care, fiind nevoiți să abandoneze tot ceea ce aveau și dobândiseră, au trebuit să se replieze pe urmele armatei române. Și nimeni nu vrea să sesizeze absurdul unor afirmații imbecile făcute de puii kominterniștilor camuflați în Occident. Ce nebun ar fi fugit din fața „eliberatorilor“ ruși pe urmele „torționarilor“, „rasiștilor“ și „criminalilor“ militari români? Tot sovieticii se fac vinovați și de deportarea și dispariția, în timpul ocupației lor în România (august 1944-iunie 1958) a unui număr încă necunoscut de cetățeni români, în primul rând sași dar și români, „ucraineni“, ruși și de purificarea etnică în așa-zisele „Bucovina“ și „Basarabia“, teritorii românești însumând la data răpirii lor, 26 iunie 1940, 50.500 de km^2 și 3.700.000 de locuitori.

Statisticile sunt relevante: 86% români în așa-zisa „Basarabie" în 1817; 47,58% în 1896; 52,8% în „Basarabia" și „Bucovina" la un loc în 1940. În situația în care astăzi, în Bucovina răpită, din aproape 1 milion de români mai există circa 150,000.

Se poate vorbi despre "Holocaust" și „Genocid", așadar, și în „Bucovina", pe seama românilor în primul rând – masacrele de la Fântâna Albă și Lunca înscriindu-se în politica de purificare etnică – dar și pe seama altor etnii, rușii fiind mai „generoși" când era vorba de executat inclusiv conaționali de-ai lor, în numele unui alt tip de purificare: cea ideologică.

Din păcate, însă, noi, românii, adică victimele, nu numai că nu am încercat să ne vindem pe bani buni osemintele și memoria martirilor și n-am cerut vecinilor compensații pentru suferințele îndurate sau măcar scuze, dar nici măcar nu am încercat, de dragul reconstituirii Adevărului, până acum, strângerea de date exacte despre cei asasinați pentru simplul fapt că erau români. Poate, însă, că pretențiile actuale ale unor așa-ziși concentraționari din Ucraina, de a primi compensații de la statul român, odată armata regală și conducătorul statului de atunci fiind declarați prin vechea tradiție bolșevică „criminali de război" – fiindcă după reîntregire, în loc să-i execute pe teroriștii ocupantului, ei i-au luat prizonieri – ne vor trezi la realitate și vom începe să reconstituim Istoria, cu toată lipsa de acces la documente.

S.R.: Dar dacă nu avem documentele, fiindcă U.R.S.S. s-a împărțit în state succesoare prea puțin interesate, deocamdată, în cercetarea trecutului, nu mai există supraviețuitori?

M.D.: Ba da, însă mărturiile lor nu sunt cât se poate de exacte în privința cifrelor. Cel puțin, însă, în cazul purificării

etnice din „Bucovina“, indică mai multe masacre anterioare datei de 1 aprilie 1941. Astfel, pentru Fântâna Albă sunt relevante datele culese de inginerul Savu Octavian din Rădăuți și publicate în „*Dreptatea*“ în 1991 sau de veteranul colonel în rezervă Ioan Ambrosă și publicate în memoriile sale.

Citez doar doi martori aparținând unor categorii diferite: Moș Ivan din Climăuți, care a avut șansa să se nască nu român ci lipovean și Constantin Țoiu din satul Igiești de lângă Storojineț, refugiat. Doi țărani obișnuiți, așadar, tineri la vremea aceea, ambii cetățeni români, unul victimă programată pentru vina de a se fi născut român pe pământul strămoșilor săi, celălalt – urmaș al rușilor vechi – refugiați pe pământ românesc în fața prigoanei țariste, obligat, sub amenințarea cu arma, să asiste neputincios la masacrul, ba chiar să ajute la îngroparea victimelor moarte sau încă vii.

S.R.: Din păcate, însă, timpul afectat rubricii noastre nu ne permite să apelăm acum la martorii oculari ai masacrului de la Fântâna Albă, rebotezată Belaia Krinița. Le vom analiza mărturiile duminica viitoare mai ales că, bazându-vă pe ele, înțeleg că încercați să coborâți data genocidului românilor din teritoriile răpite către sfârșitul anului 1940.

M.D.: Într-adevăr. Dar nu data are importanță, ci faptul în sine, neluat în seamă nici de istorici, nici de muzeografii **„Holocaustului“**, nici la masa tratativelor. Masacrarea ori deportarea a sute de mii de români, dacă nu milioane – luând în calcul și pe transnistreni sau pe frații noștri sud-dunăreni – în anii celui de-al doilea război mondial, pentru vina de a se fi născut români pe un pământ atât de bogat încât, din darul lui Dumnezeu, ne-a fost transformat de **„latrones gentium“** în pașaport pentru Infern. Acel Infern sinonim, pentru „Webster“, cu *„Holocaustul“!*

II (4 aprilie 2002)

Septimiu Roman: Conform promisiunii făcute, deschidem, pe baza mărturiilor celor direct implicați, o pagină nescrisă a istoriei naționale, privind lupta anti-comunistă. Nescrisă pentru că, timp de 50 de ani, nu s-a putut scrie. Ce s-a întâmplat, deci, la Belaia Krinița sau, – în graiul pământului – Fântâna Albă?

Mircea Dogaru: Ne aflăm, așadar, în vara anului 1940, ultimul an al domniei lui Carol al II-lea, unul dintre marii conducători ai României moderne, ignorat de public și de specialiști, poate mai atrași de picanteriile vieții sale particulare, poate, preocupați, din considerente politice, să acorde mai mult credit unor baloane de săpun din care au făcut simboluri naționale și care au avut neșansa de a-i fi fost contemporani. Pentru că, judecat la scara Istoriei, Carol al II lea a fost o minte strălucită, un om de o cutezanță ieșită din comun și un spirit vizionar, calități întunecate, însă – este drept – de defecte pe măsură. Să ne gândim doar că, în ultimele zile ale primei conflagranții mondiale, la vârsta când tinerii de astăzi abia părăsesc studiile, principele Carol a făcut o declarație uluitoare, o prognoză pe termen lung: **„Lăsați-mă să trăiesc așa cum vreau, pentru că, oricum, în 20 de ani România, ca și toate țările din jur, va deveni republică!"**

Rege într-un context internațional destul de grav pentru țară, el a primit, la 26 iunie 1940, ultimatumul sovietic prin care Imperiul Răului, sub amenințare cu invazia, cerea părțile de răsărit și de nord est ale României, cunoscute sub numele de „Bucovina" de Nord și „Basarabia".

Întrunit în grabă, Consiliul de Coroană a admis cedarea. Înclinând spre o rezistență armată, deci spre exemplul finlandez, regele a cerut ajutorul Germaniei. Dar reprezentantul acesteia la București, Fabrizius, l-a sfătuit în termeni duri să cedeze. Era consecința celebrului „Protocol adițional", în fapt un tratat secret prin care cei doi mari prieteni la data aceea și dușmani ai Europei democrate și civilizate – Stalin și Hitler – își împărțeau continentul. A urmat a doua notă ultimativă și a doua decizie a consilierilor săi privind cedarea, moment în care, singur împotriva Europei și a „elitei" sale politice, obligat să acționeze împotriva conștiinței și a întregii sale educații de tip prusac, regele a exclamat cu năduf: **„De ce oare românii noștri nu au nici cea mai mică doză de orgoliu național în aceste clipe într-adevăr grele?"** Un „de ce" adresat elitei, pentru că, cei fără drept de decizie au dovedit că au și mândrie și dragoste de țară, pe potriva oricărei națiuni.

Armata a primit ordin să se retragă în 4 zile de la granițele legitime până la noua graniță, fără să riposteze provocărilor și a îndurat un calvar ce l-ar fi făcut pe orice om obișnuit să-și piardă mințile, văzând ce se întâmplă cu țăranii români care încercau să se refugieze și suferind umilințe de nedescris din partea detașamentelor de cercetare-diversiune ale ocupantului, care nu și-a respectat, bineînțeles, angajamentele. S-a retras fără să riposteze până la linia de demarcație... și mult după aceea, fiindcă ocupantul a continuat înaintarea, sfidând orice normă de drept internațional.

În aceste condiții, când, incapabilă să-și asume răspunderea față de rolul de factor de decizie, elita conducătoare a capotat, s-au ridicat militari și oameni simpli care și-au amanetat propria viață pentru a răscumpăra libertatea și onoarea unui neam, dându-și singuri ordinul de

rezistență armată. Unul dintre aceștia, despre care noi am mai vorbit cândva, a fost maiorul Valeriu Carp, comandantul Batalionului 2 din Regimentul 16 infanterie al Diviziei 7 general Stavrat care apăra granița de nord a țării. Mutat disciplinar pentru că nu era înghițit de șefii mediocri care îl considerau prea inteligent, prea bine pregătit, prea independent și imposibil de controlat – adică de manipulat – la comanda Batalionului 3, a asigurat ariergarda, comandând ultima unitate care a părăsit teritoriul României de nord cedate.

Văzând că ocupantul depășește frontiera, că se îndreaptă în marș forțat spre Putna, urmărind deci să pună mâna pe mormântul sacru al lui Ștefan cel Mare și Sfânt, el și-a îngropat batalionul în pământ, decretând: „**Din ordinul meu și pe a mea răspundere deschideți focul**.“ Ocupantul a fost oprit. Granița de nord a țării se află și astăzi pe Aliniamentul Carp iar eroul, spre liniștea lui, a avut șansa să cadă în luptă în iunie 1944 la Pașcani, altfel ar fi sfârșit, asemeni altor mii de eroi români, în fața plutoanelor de execuție sau batjocorit în închisorile comuniste și în lagărele sovietice.

S.R.: Ce se întâmpla în acele zile, când Valeriu Carp se substituia ministrului de război, în teritoriile ocupate?

M.D.: Ne-o spun cei doi martori oculari pe care i-am invocat în emisiunea anterioară, aparținând artificial unor „tabere“ diferite, deși erau la fel de buni cetățeni români amândoi: Moș Ivan, lipoveanul din Climăuți și cel destinat să devină victimă doar pentru că se născuse român pe pământul strămoșilor săi, Constantin Țoiu din satul Igiești, de lângă Storojineț. Cu mențiunea că mărturiile lor se regăsesc în articolele publicate în 1991 în *Dreptatea* de inginerul Savu Octavian și în memoriile veteranului de război colonel Ioan Ambroșă, Cavaler al Ordinului Mihai Viteazul,

să le dăm, așadar, cuvântul. Nu înainte, însă, de a preciza că, în calitate de bun strateg, păstrez în rezervă cele mai cumplite mărturii pentru mine, acelea care m-au determinat în copilărie să visez să fiu istoric și militar: amintirile lui Gheorghe „a lu' Pătru" din Petrilaca de Mureș – bunicul meu – care a trăit retragerea ca soldat.

„Pe 29 iunie 1940 – declară Moș Ivan, lipoveanul – **făceam treabă pe lângă mânăstirea lipovenească de la Fântâna Albă. Aveam pe atunci doar 16 ani. Tata era concentrat în armata română, mama se afla în Climăuți cu frații mei mai mici, iar eu eram la bunica, la Fântâna Albă. Sâmbătă dimineața am văzut în sat venind mulți soldați sovietici pe tancuri. Au început să monteze stâlpi de graniță și să are o fâșie de pământ pe care au stabilit o strajă strașnică. Erau ploi foarte mari în acele zile. Lanurile erau coapte dar nu le puteam secera. Mereu din zona ocupată încercau să treacă români care voiau să se refugieze dincoace. Soldații, între care erau mulți cazaci și cerchezi, îi împușcau fără prea multe discuții."**

„În ziua cedării Bucovinei de nord eram acasă – relatează din „tabăra", cealaltă Constantin Țoiu – **Nu m-am refugiat atunci că nu mă înduram de recoltă și nu bănuiam ce putea să mi se întâmple, mai ales că pe Sirețel și pe Siret aproape toate satele erau românești vechi** – Tărășeni, Suceveni, Bănila, Poiana Mare, Boian, Igiești, Cireș, Adâncata, Hliboca, Volcineț, Crasna, Ciudei, Sinăuții Vechi, Bahrinești și altele. **La început, noile autorități sovietice nu prea ne-au făcut necazuri, nouă, țăranilor mai săraci. Ne-au lăsat să strângem recolta, ne-au luat ceva cote, apoi au făcut colhoz."**

De ce țăranii au fost inițial cruțați, explică Moș Ivan lipoveanul: fiindcă prioritatea ocupantului era lichidarea elitei spirituale și economice românești. **„Toată vara, mai ales**

noaptea, tot dispăreau din sate oameni dintre cei mai bogați și intelectuali, majoritatea români, dar și dintre cei de altă nație: nemții care nu plecaseră în Germania în primăvară, evrei, mazuri din Tereblecea sau Cupca, și chiar ucraineni din singurul sat în care erau pe atunci, Cerepcăuți. Celelalte sate de pe Sirețel sau Siretul mare erau de români. Printre cei rămași umblau diferiți lămuritori care provocau lumea să treacă în grupuri cât mai mari înspre România."

Ce era cu acești „lămuritori" și cum s-a desfășurat masacrul premeditat de ocupant ne explică, în continuare victima, Constantin Țoiu: **„Prin sat circulau străini, mai mult transnistreni care încercau să ne lămurească să trecem în România. Nu ni se dau acte, dar ne lasă să trecem dacă ne strângem în grup mare. Ne-am luat după spusele lor, fără să bănuim ce ni se pregătea. Într-o zi, în preajma sfintei Mării mici (deci pe 8 septembrie) ne-am strâns toți din toate satele care vroiam să trecem noua graniță, în coloană, cu popi și prapuri în frunte și ne-am îndreptat către Fântâna Alba, așa cum am fost sfătuiți, că acolo se va deschide o trecere de graniță. Dar când urcam coasta dealului, din tufe au început să răpăie mitralierele în mulțimea celor aproape 15.000 de oameni câți eram, omorând fără milă. Eram familii întregi cu copii și bătrâni cu tot. Pe cei care au reușit să fugă înapoi în vale îi așteptau niște camioane militare sovietice. Au fost prinși peste 3000 de oameni și duși cu forța în Kazahstan și Karaganda, în raionul Pavlodar cum am aflat mai târziu. Alții, printre care și eu, am fugit pe Sirețel în sus, spre Crasna, și am reușit să trecem granița prin pădurea Bâlcii.**

Am ajuns la Șarul Dornei, unde am stat ascuns aproape un an, îmbrăcat în femeie, căci mă temeam

mereu să nu vină după mine. Mai târziu m-am stabilit în Rădăuți, am muncit unde am găsit de lucru, ocupându-mă mai ales de monu-mente, în cimitire. De familie nu mai știu nimic. De frică, nici nu am încercat să aflu!"

De partea cealaltă, a oamenilor simpli care nu aveau „vina" de a se fi născut români, Moș Ivan confirmă: **„De Sf. Mărie eram la biserică. Nu se terminase bine slujba, că am auzit în vale, nu departe de satul Volcineț, rafale prelungite de mitraliere care au durat cam 2 ore. După un timp, au intrat în biserică mulți ofițeri ruși care au luat toți bărbații mai în putere, ne-au cerut să luăm hârlețe și ne-au dus jos, în vale, unde am văzut o mulțime de morți. După haine mi-am dat seama că erau români. Soldații ne-au pus, sub amenințarea armelor, să săpăm 35 de gropi. Țin bine minte numărul. Când au fost gata, ne-au pus să cărăm morții și să-i punem în gropi, câte 200 pentru fiecare. Au mai venit și alți soldați care au cărat morții la gropi. Tot ei i-au cărat și pe cei răniți – pe care noi nu i-am luat – că puteau fi salvați, că nu muriseră. După ce s-a terminat căratul ne-au pus să aruncăm peste ei lut, să acoperim gropile. Care dintre lipoveni nu putea rezista sau încerca să fugă, îl împușcau pe loc. Cred că acolo, în gropile acelea, sunt peste 7000 de morți, români.**

Peste un an, când a venit armata română și a eliberat zona, li s-a făcut slujbă, sfeștanie mare cu mulți preoți. Toată coasta dealului era plină de lumânări ce se vedeau de departe și au ars zile și nopți la rând. S-au pus și cruci mari, care astăzi nu mai sunt. Le-au strâns sovieticii în 1944. Morții nu au mai fost scoși. Sunt și azi acolo, dar locul s-a mai nivelat. Greu se mai cunoaște."

Deci morții noștri zac în pământul țării, fără morminte, fără cruci la căpătâi și fără flori pentru că o pace strâmbă ne-a răpit, în 1947, pentru o jumătate de secol, nouă – libertatea și armatei noastre – onoarea spălată totuși, atunci, pe

câmpurile de luptă, astăzi ogoare îngrășate de oseminte nestrăjuite de cruci ale eroilor-martiri, de la Stalingrad la porțile Vienei.

Abia în decembrie 1989, când ultimele sechele ale ocupației în România redevenită Mică au fost înlăturate, armata, fără de care nimic nu ar fi fost posibil, și-a restabilit demnitatea. Noi înșine ne-am regăsit libertatea, iar spiritul lui Carol al II-lea – deși departe de țară – în sfârșit, liniștea. Pentru a ne regăsi, însă, fără umbre, locul cuvenit într-o Europă liberă și unită rămâne să facem ceva pentru odihna sufletelor cetățenilor români, indiferent de etnie, masacrați fără de vină de către ocupanții adepți ai politicii de purificare etnică sau ideologică. De asemenea, pentru restabilirea memoriei eroilor căzuți la datorie, cu arma în mână și a demnității eroilor supraviețuitori care, ani și decenii putrezind în închisori, au invidiat soarta camarazilor căzuți.

Pentru că de iertat, am iertat demult, ca vechi creștini ce suntem, cu acea filozofie a vieții, proprie celui obișnuit să fie năpăstuit de milenii de toți și de toate, dar și cu speranța în dreptatea finală, dramatic redată, în numele victimelor, de Constantin Țoiu: **„Dumnezeu să-i aibă în pază, dar cred că El nu va lăsa nepedepsită acea vărsare de sânge din 1940.“** Ca și pe celelalte – am adăuga NOI, – care i-au urmat de atunci și până în zilele noastre!

III (21 aprilie 2002)

Septimiu Roman: După ce am luat act, în episoadele trecute, de masacrele și deportările din Transilvania cedată, din Moldova de Nord și Est răpite în 1940, iată-ne confruntați cu o întrebare legitimă: cum de a fost posibil? Să întrebăm istoria care, se știe, este „învățătorul vieții“. Poate ne oferă soluții pentru ca astfel de evenimente să nu se mai întâmple.

Cum de a fost posibil ca zeci de milioane de civili de pe toate meridianele să fie masacrați sau alungați de la casele lor și, printre ei, peste 1 milion de cetățeni români. Cum de s-a putut ajunge aici?

M.D.: Simplu! Pentru că, după uriașul efort de război din 1914-1918, societatea națiunilor democratice și civilizate a considerat că a instaurat, în spiritul dreptății, o pace durabilă și, preocupată de fenomenul sovietic, nu a dat atenția cuvenită celorlalte state revizioniste, în primul rând europene.

Așa a fost posibil ca Germania să încalce condițiile păcii, să-și înarmeze și să-și instruiască noi trupe de elită, pe teritoriul Rusiei sovietice, să se remilitarizeze și să înghită Austria în 1938, apoi să dezmembreze Cehoslovacia. I s-a permis în numele păcii, politicieni de salon, care vedeau micile state și milioanele lor de locuitori ca pe niște entități abstracte, considerând că pacea merită orice sacrificiu! Și au asistat orbi și surzi la sacrificarea popoarelor din Europa centrală și răsăriteană visului hitlerist de întronare a unor alte „noi ordini" până când, reîmpărțirea Poloniei din septembrie 1939 le-a demonstrat că Axa Moscova – Berlin acționa după un plan prestabilit, conform acelei secrete înțelegeri încheiate la 23 august 1939, prin care Hitler și Stalin își adjudecaseră și își împărțiseră continentul Europei care încă domina, la apogeu atunci, politic și spiritual, planeta.

Or, era limpede că, dacă rușii îl condamnaseră pe țar, nu condamnaseră și țarismul ca politică externă, neîmpăcându-se cu libertatea Țărilor Baltice, a Finlandei, Poloniei și a acelei părți din răsăritul României, botezată de ei „Basarabia". Cu „mărinimie", interesat doar de petrolul românesc, de soarta compatrioților germani și de potențialul militar-strategic al României, în condițiile în care planul *Barbarossa* era deja pus la punct, parcă pentru a demonstra că orice tentativă de

unificare a Europei sfârșește prost atunci când decizia se reduce la doar două centre de putere, Hitler a permis lui Stalin să dispună de ceea ce pe el însuși nu-l interesa, prin Protocolul adițional secret la Pactul de neagresiune. În aceste condiții, Rusia sovietică a ocupat, în 1940, România de nord-est și de răsărit, adică un teritoriu românesc însumând 50.500 de km pătrați și 3.760.000 locuitori supuși rapid unui proces de purificare etnică prin metodele specifice etnocidului și a impus cedarea către Bulgaria a județelor Durostor și Caliacra însumând 7.412 km^2 și 410.000 locuitori.

S.R.: Și tot în aceste condiții, Germania nazistă a impus Dictatul de la Viena, prin care alți 43.492 de km pătrați de pământ românesc, locuit de peste 2,6 milioane de cetățeni români au fost cedați Ungariei horthiste.

M.D.: Nu! Lucrurile nu stau chiar așa! Hitler, despre care, culmea, încă mai avem voie să vorbim și să-i analizăm, din curiozitate științifică, actele, deși a fost până la ora actuală poate cel mai nefast personaj al istoriei planetare, nu a agreat ideea cedării fie și numai a unei părți din Transilvania. Nu din dragoste față de români ci fiindcă, pe de o parte, voia să le folosească potențialul militar, vitejia și ura împotriva ocupantului bolșevic, promițându-le recuperarea teritoriilor pierdute, după bătălia finală cu rușii pentru stăpânirea continentului și a lumii. Pe de altă parte, era îngrijorat de soarta sașilor și a șvabilor din care vroia să facă nu numai „o coloană a V-a" în România, ci, în primul rând, o falangă a *Wermarhtului*, și a *SS*-ului.

Îmi permit, prin urmare, să contrazic o întreagă istoriografie lozincardă, prosovietică sau proeuropeană, românească sau străină, readucând în discuție, iarăși și iarăși, ancheta discretă ordonată de Hitler, în numele spiritului

practic german, și soldată cu trimiterea raportului sinteză al lui Wilhelm Fabrizius, la 1 august 1940, prin telegrama secretă numărul 1326, din care citez:

„Istoric. Transilvania a fost, de la colonizarea germană cu 800 de ani în urmă, independentă din punct de vedere statal, sub supremație schimbătoare. Abia în anul 1868, sub presiunea constrângerii, Transilvania a fost încorporată monarhiei statului maghiar și maghiarizată sistematic. Deci, Ungaria a stăpânit Transilvania numai în mod trecător, timp de 50 de ani.

Etnic. Revendicarea maximală maghiară cunoscută până acum se întinde asupra Satului Mare și a celei mai mari părți din Transilvania cu 54.600 de km². Banatul propriu-zis, în măsura în care a revenit României în 1919, nu este revendicat de unguri fiindcă are un procent mic de tot de unguri.

Economic. Transilvania formează din timpuri străvechi un spațiu care, în cazul satisfacerii pretențiilor maximale maghiare, ar fi tăiat – în special ar fi separate una de alta regiunile industrială de cea agrară și acestea ar pierde reciproc teritoriile de desfacere.

Biologic. Poporul român este tânăr din punct de vedere biologic și în creștere. Țărănimea este sănătoasă și bogată în copii. Poporul maghiar stagnează de secole. Statul maghiar se menține biologic numai prin absorbirea permanentă și maghiarizarea a tot felul de națiuni străine.

Din punctul de vedere al germanilor etnici, împlinirea revendicărilor maximale maghiare ar rupe grupul etnic german din Transilvania și i-ar tăia pe germanii de la nord de valea Târnavei – în număr de 61.000 – de ceilalți 192.000. Prin acestea, ambele părți ar fi sensibil slăbite față de poporul statului respectiv. În nord ar fi pradă maghiarizării, iar în sud ar fi sugrumați din punct de vedere economic. Germanii din Satu-Mare ar trebui

colonizați în altă parte, în măsura în care, de la dominația română încoace au putut fi demaghiarizați circa 3000 de capete."

Hitler, direct interesat, a fost astfel în măsură să respingă propunerile de sfârtecare și cedare a Transilvaniei făcute în primul rând de Mussolini și Ciano cărora, în calitate de fascist de tip italian sau chiar de prim fascist al Europei, potrivit propriilor declarații, Horthy le era protejat, susținând că, deși extrem de „populare" în Ungaria, acestor propuneri li se opune **„un adevăr istoric și etnic incontestabil": faptul că Ardealul este pământ românesc**.

S.R.: Și atunci cum s-a ajuns la Dictatul de la Viena?

*M.D.:*Vedeți, îndopați cu lozinci despre istorica misiune catolică și civilizatoare a urmașilor lui Sf. Istvan – care, de altfel, era român prin naștere – istoricii contemporani nu s-au aplecat suficient asupra acestui tip de revizionism ale cărui tenacitate și abilitate sunt fără egal, permițând, de dragul câștigului teritorial, schimbarea într-o fracțiune de secundă a doctrinei politice a unui întreg popor.

Astfel, văzând dincotro bate vântul, dacă, până la abdicarea lui Carol de Habsburg, Ungaria era monarhistă, după 1 noiembrie 1918, din ordinul abilului conte Mihaly Károly – care se va proclama ulterior președinte de republică – ea a devenit, peste noapte, republicană, **„antantofilă"** și mai democrată decât toți europenii. Spirit vizionar, însă, Karoly a autorizat, la 24 noiembrie 1918, și înființarea Partidului Comunist Ungar și – constatând la tratativele de pace că este greu să convingă Occidentul, că **„Ungaria autocrată de ieri, Ungaria grofilor și a nemeșilor, siluitoare de conștiințe, asupritoare de nații, Ungaria împotriva căreia s-au ridicat de decenii protestele întregii lumi civilizate, a devenit peste noapte,** (vorba lui Milton

Lehrer) **paradisul naționalităților și marea nedreptățită a războiului mondial**", l-a adus de la Moscova pe Béla Kún, transferând puterea, în mod pașnic, comuniștilor, așa cum o recunoștea, de fapt, însuși Lenin. Devenită sovietică, Ungaria a încheiat imediat un tratat de alianță cu Rusia sovietică, prevăzând granița comună pe Carpații Orientali și, mobilizând, la 25 martie 1919, Armata Roșie, a atacat în noaptea de 15-16 aprilie, România. Rezultatul se cunoaște: ocuparea Budapestei de către opinca românească la 3 august 1919 și salvarea Europei centrale de bolșevizare, lucru pentru care, însă, nu ne-a mulțumit încă nimeni.

Peste noapte, Ungaria s-a transformat atunci în ceea ce inegalabilul jurnalist Fenyes Samu numea „**o fortăreață a tranșeelor fasciste în Europa**", și amiralul de Balaton, Miklos Horthy a decis să deschidă imediat tratative secrete cu Puterile Aliate și Asociate, făcându-le oferta de a apăra Europa de bolșevism pe aliniamentul... „Carpaților Păduroși"; cu Franța, prin doctor Holmos și Maurice Paléologue, promițându-i exploatarea bazinului carbonifer al Văii Jiului în schimbul susținerii, inclusiv militare, pentru recuperarea Transilvaniei – și cu cercurile revizioniste germane prin colonelul Bauer, omul lui Luddendorf și ofițerii Kunz și Gustav Kahr, emisarii Gărzii de Apărare Bavareze. Era susținut de parlament care, chemat să ratifice tratatul de la Trianon, a scandat „**Ném!Ném! Sóha!**" (Nu, nu, niciodată!). A proclamat 4 iunie zi de doliu național și România, „**actualmente și în viitorul apropiat principalul nostru dușman**", organizând **ad-hoc** „**brigăzile de luptă pentru învierea Ungariei milenare**", cărora, arhiducele Iosif de Habsburg le-a înmânat drapelul de luptă cu urarea: „**Doresc ca acest drapel să-l implântați cât mai curând pe crestele Carpaților Transilvaniei, de asemenea pe crestele Carpaților nordici și să-l duceți cât mai glorios până la Adriatica.**"

Nu știm cu câte dintre aceste „brigăzi" ne-am confruntat de-a lungul timpului, dar planul de agresare a României „la pace" – inclusiv în domeniul psihologic, pe principiul **„România – stat izolat"** elaborat de Horthy în 1921 – a fost continuu îmbogățit, până la capodopera înaintată de Henric Werth, ministrul de război ungar, Amiralului, la 8 mai 1939, care prevedea agresarea în 3 etape a României: **la pace** prin sabotare economică, a vieții politice, culturale și stabilității sociale în interior, concomitent cu deteriorarea imaginii în afară; **etapa încordării în politica externă**, când deasupra României trebuiau să se abată acuze nefondate și, în fine, **etapa mobilizării și a războiului**, declanșat prin rebeliune internă.

Hitler era la curent cu toate acestea, dar ceea ce nu știa era că cei mai fervenți susținători ai fascismului și revizionismului jucau, de dragul teritoriilor râvnite, și cartea sovietică. Aflată la Moscova, la începutul lunii august 1940, misiunea secretă a contelui Istvan Csaky perfecta un pact ungaro-sovietic ce prevedea alianța inclusiv militară și graniță comună pe Carpații Orientali. Alertat de agenții din teren, Ciano a luat imediat avionul spre Berlin pentru a-l avertiza pe Hitler că cel mai recent semnatar al Pactului Antikomintern trădează și se va trezi cu rușii la propriile frontiere. În aceste împrejurări, obligat să acționeze rapid, Hitler și-a schimbat, la sfârșitul lunii august, opțiunea și, chemând la „arbitraj" reprezentanții guvernului român și ai guvernului ungar și-a dictat voința, împărțind Transilvania în două, pentru a păstra în siajul Germaniei, în războiul deja pregătit contra Rusiei sovietice și Ungaria și România, urmând ca, în caz de victorie, la sfârșitul războiului, să ia decizia finală.

În aceste împrejurări a fost pierdut nord-vestul României, asupra locuitorilor acestuia horthyștii, redeveniți fasciști, ba chiar naziști, mai „puri" decât cei germani pe care i-au speriat

cu excesul lor de zel, după ce fuseseră la un pas de a se alia cu bolșevicii, dezlănțuind etnocidul căruia i-au căzut pradă, după Raoul Șorban, peste 540.000 de cetățeni români de altă etnie decât ungurească, germană ori secuiască, locul lor fiind luat în teren de peste 400.000 de coloniști „ungari-puri" Aproape 300.000 de cetățeni români – în primul rând de religie mozaică – au fost trimiși – metodele „Roșia Montană" și „Kozlodui" nefiind încă cunoscute pe vremea aceea – în lagărele morții de la Auschwitz și Birkenau. Apoi, când Armata Roșie a ocupat, prin sacrificiul armatei române, Budapesta, în 1945, revizioniștii s-au transformat, peste noapte, în comuniști zeloși, zelul fiindu-le răsplătit de Stalin prin impunerea acordării cetățeniei române celor 400.000 de coloni horthyști și prin absurda înființare a regiunii Mureș AM. Ca român din centrul țării nu pot nici astăzi să-i pronunț numele. În 1952 s-a întâmplat acest lucru.

Din fericire, însă, ca și România, și celelalte state scăpate din Gulagul roșu, și Ungaria – membră NATO - este astăzi un stat democratic și european. Ba chiar excesiv de european, revizioniștii fiind reduși la tăcere de bunul simț al democrației europene. Mai scot însă capul, în special cu ocazia campaniilor electorale pentru că moștenirea trecutului se șterge greu. De pildă, în campania domnului Viktor Orban care, recurgând la vechea abilitate revizionistă, tot încearcă să ne bage pe gât, pe post de simbol al „Libertății" un monument al reconcilierii ungaro-germane pe seama slavilor și românilor, gândit la 1867, înălțat în deceniul celebrării „Mileniului" și care, de la 1 decembrie 1918 până la desființarea sa de către Ionel Brătianu și Ferdinand Întregitorul a funcționat ca simbol al revizionismului milenar. De aceea nu trebuie uitată Istoria și lecțiile ei! Pentru ca nimeni să nu poată strecura în Europa unită și profund democratică, a tuturor europenilor, bocceaua urii care i-ar putea periclita, prin explozie, existența!

VII. VLAHI SAU ROMÂNI

I. (28 aprilie 2002)

Septimiu Roman: Vlahi sau... români? Iată o întrebare care nu a fost pusă de nimeni timp de secole dar care, în ultimele decenii și, îndeosebi, astăzi, la început de mileniu, în condițiile preocupării generale pentru drepturile minorităților, a început să se pună cu tot mai multă insistență. În calitate de participant la recentul Simpozion internațional de la Zaječar, din Iugoslavia, dedicat vlahilor din Balcani (pe probleme de istorie, lingistică, etnologie...) ce ne puteți spune pe această temă domnule Mircea Dogaru? Cine sunt vlahii balcanici?

Mircea Dogaru: Vlahii balcanici suntem noi înșine, căzuți, în parte, pe alte căi ale rătăcirii decât cele care ne-au transformat, prin rusificare, în „ucraineni", sau, recent, „moldoveni", prin ungurizare în „maghiari", sau, ar vrea unii, ca etape intermediare, în „ceangăi" și „ardeleni".

Simpozionul de la Zaječar, cuprinzând o sesiune științfică și o masă rotundă, ambele desfășurate în ziua de 6 aprilie a.c., în prezența unui numeros public, în amfiteatrul școlii de muzică din localitate, a fost, în realitate, nu unul internațional ci unul intranațional, la care au participat „vlahi" sau români din Iugoslavia, Bulgaria și România. Au lipsit, între alții, cei din Moldova de peste Prut și Ucraina, caz în care, spre desfătarea revizioniștilor unguri și a slugilor lor

„ardelene", s-ar fi putut intitula simpozion al „Vlahilor-românilor-moldovenilor", ba chiar și „dacilor" sau „cumanilor" cum par a se fi declarat unii la recentul recensământ din România. Dar nu e timpul pierdut! Dacă nu punem capăt nebuniei patriotarde sau centrifuge, montată prin intermediul unor Voronini, Săvești sau Barba de cei ce-au tranformat o Iugoslavie mare în 6 Iugoslavii mici și Țara Cehilor în 2 „Țări cehe" deocamdată, potrivit principiului germanului Leopold Kohr – **„Tot ce este mic este minunat!"** – ne vom trezi că nu mai există români ci tot atâtea popoare câte zone geografice avem, sau câte seminții s-au topit în procesul nostru etnogenetic.

Manifestarea de la Zaječar a fost organizată de mai multe ONG-uri între care *„Oficiul pentru drepturile minorităților din centrul și sud-estul Europei"*, *„Comunitatea românilor din Bulgaria-Vidin"* și, în primul rând, *„Ariadne Filum – Asociația pentru cultura vlahilor-românilor din Serbia – Zaječar"*, un ONG al tinerilor timoceni din Iugolsavia care încearcă să-și proclame, cu disperare, identitatea românească. Împotriva cui? Împotriva noastră înșine!

Cu stupoare am auzit și la Zaječar elita noastră cu păr alb sau tâmple argintii din Balcani, declarând – *„Noi suntem greci!"*, sau *„bulgari"* sau *„sârbi"-„latinizați"*! Dar nimeni nu a putut răspunde la întrebarea „- *Și cine Dumnezeu v-a latinizat în Evul Mediu preotoman, sub conducere de stat greco-bizantină, bulgărească sau sârbească? Românii de peste Dunăre sau... italienii?"*

De fapt, problema s-a declanșat acut în 1999 când anglo-americanii au fost trași urât pe sfoară, în „afacerea" iugoslavă, în interesul acelor cercuri de putere europene sau internaționale care visează să transforme țările foste „socialiste", încă deținătoare de resurse naturale, talent neconstrâns și mână de lucru ieftină, în „SRL"-uri ori „SA"-

uri de maxim 10 milioane de indivizi care să nu fie nici români, nici unguri, nici bulgari, sârbi, cehi, albanezi sau polonezi, ci cetăţeni ai unei singure naţii omogene – **Naţiunea de consumatori!** Atunci, intelectualii rafinaţi (de) pe Dâmboviţa, au susţinut, căzuţi în extaz, bombardamentele, în numele „păcii", uitând că, sub bombe, mureau acolo, alături de civili sârbi şi albanezi şi români băştinaşi, spre desăvârşirea masacrelor albaneze care au decimat populaţia români-sârbă în Zeta, Kosovo şi Macedonia la sfârşitul veacului XVIII, realizând pentru beneficiarii genocidului, procentul etnic încă actual de 90%. Şi şi-au adus aminte **brusc** de **timoceni**, uitând, de asemenea, că aproape jumătate dintre aceştia trăiesc nu în Serbia ci în Bulgaria, în jurul vechii lor capitale **Diiu** (Vidin).

Şi tot atunci, timocenii, care-şi zic în limba lor români sau **rumâni**, ca şi noi, pentru că, dialectal, sunt tot **daco-români** dar cărora, sârbii le spun, de asemenea în limba lor, „vlahi", s-au trezit să respingă numele de „vlah" şi să impună oficial numele de **români**. Ba i-au chemat şi pe „ar(u)mâni" (macedoromâni) şi pe „rămâni"(megleniţi şi fărşeroţi) să renunţe la porecla de „vlahi", şi să-şi afirme identitatea românească. S-au burzuluit însă cei din Voivodina şi Banatul sârbesc, recunoscuţi ca „români" pentru că, în această situaţie, facilităţile primite, conform constituţiei sârbeşti, ca minoritate, se împărţeau la mai mulţi.

Problema numelui „vlah" sau „român" s-a acutizat din 2001, datorită pregătirii recensământului populaţiei din Iugoslavia, în chestionarele acestuia apărând, pentru noi, două rubrici distincte. Aşa s-a născut ideea tinerilor de a împăca toate orgoliile şi ambiţiile, în scopul impunerii unei singure rubrici, a „**vlahilor-românilor**", idee criticată atât de vehement de troglodiţii nu cavernelor ci universităţilor, încât, până şi consilierul secretarului de stat sârb pe

problemele minorităților, exasperat, a strigat: *„–Dar nu înțelegeți, domnilor, că pe noi nu ne interesează ce vă declarați? Puteți să vă declarați ce vreți, și eschimoși, dar, rețineți că, dacă vă declarați* ***români****, primiți anumite drepturi, conform constituției sârbești, în calitate de popor recunoscut. Dacă vă declarați vlahi, conform constituției noastre nu sunteți minoritate, dar o să găsim în privința drepturilor o soluție, ca și în cazul țiganilor*".

Spre regretul multora, afirm, așadar, că s-a confirmat acolo, la Zaječar, declarația făcută cu ani în urmă, de domnul președinte Ion Iliescu, referitoare la singurii prieteni pe care i-au avut, de-a lungul Istoriei, românii – Marea Neagră și poporul sârb. Și s-a mai confirmat realitatea că, tot de-a lungul Istoriei, cel mai tenace dușman al românului, a fost *„cizmarul care a sărit peste calapod*", ca să parafrazăm un dicton latin, adică românul cu ifose, alaltăieri de cosmopolit, ieri de internaționalist proletar, astăzi de „european" și, „globalist"!

II (12 mai 2002)

Septimiu Roman.: În contextul aniversării, pe data de 9 Mai a „zilei Europei", când s-a exprimat din nou voința noastră de „integrare" în structurile europene și euro-atlantice", a revenit în actualitate, printre alte probleme și aceea a „CV"-ului nostru, mai ales că trăim împărțiți în două state românești și, ca minoritate, în mai toate statele Europei central-răsăritene și de sud-est. Cum ne „pre-zentăm" „Europei"? Cine suntem noi, românii? Suntem altceva decât „moldovenii" sau „vlahii", cum încearcă să inoculeze, ca idee, anumite interese economice sau politice regionale? Alcătuim un singur trunchi, urmaș al „Romaniei Orientale" și, dacă da, de ce suntem atât de răspândiți ca

areal? Iată câteva din întrebările care s-au pus și la simpozionul „vlahilor-românilor" sau „româno-român", de la Zaječar – Iugoslavia, desfășurat la începutul lunii trecute și pe care le-am prezentat în ultima noastră discuție, în cadrul rubricii "Istoria, întâia carte a unei nații" Ca reprezentant al istoricilor din România, cum ați abordat acolo aceste probleme, domnule Mircea Dogaru? Ce anume ați prezentat?

Mircea Dogaru: Au fost doi istorici din România invitați la Zaječar, eu și domnul profesor universitar dr. Gheorghe Zbuchea.

Eu am vorbit despre procesul de etnogeneză al tuturor popoarelor moderne europene care, inclusiv poporul ungar, sunt altceva decât cele vechi. Și aceasta pentru că în sală se aflau și adepți ai vestiților hobbyști într-ale istoriei, domnii Napoleon Săvescu și Vasile Barba care, deși nu s-au manifestat, sunt convinși, unii, că acum 65.000 de ani, când nu existau decât neanderthalieni, „dacii", care aveau 7 m înălțime, recitau, de la Urali la Atlantic, în limba lui Eminescu, „Luceafărul", pregătindu-se să-i învețe pe viitorii „romani" – latina, în timp ce, ceilalți bat câmpii făcând din armâni un popor buric al pământului, altceva decât românii și din care s-au tras toate celelalte popoare. Aceasta ca să fim în ton cu „maghiaromania" ungurilor inventatori – prin poporul „Magara" – ai civilizației înainte de elamiți sau „tracomania" bulgarilor făuritori de civilizație europeană, teorii identice, lansate la toate aceste popoare, inclusiv la ucraineni, de serviciile speciale răsăritene, în deceniul pregătitor al „revoluțiilor" „spontane" din statele foste „socialiste", avându-se în vedere atât distrugerea conștiinței de sine, prin distrugerea istoriei autentice cât și învrăjbirea lor, prin stimularea diverselor - „isme", potrivit principiului, vechi de când lumea, „**Divide et impera!**"

Am subliniat la Zaječar, că nu a existat niciodată un popor „dac“, aceasta fiind o denumire locală, ca și cele de „get“, „apul“, „carp“, „bur“, „costoboc“, „odris“, „tyraget“ ș.c.l., pentru poporul antic din care ne tragem obârșia, POPORUL TRAC NORD și SUD DUNĂREAN, așa cum denumirile de bănățean, ardelean, oltean, moldovean, muntean, dobrogean, meglenit, macedonean sau, pe spații mai mici, făgărășean, hațegan, oșan, timocean, gramostean etc., sunt denumiri locale, pe care și astăzi ROMÂNII le utilizează pentru a-și desemna, geografic, zona natală. De asemenea, am demonstrat că termenul de „roman“ (ROMANUS), însemnând „cetățean“, „om liber“ cu drepturi și îndatoriri față de stat, avea **conotație juridică, nu etnică**, pe aceasta abia numele de ROMÂN dobândind-o, la sfârșitul etnogenezei. Și am utilizat, pentru o mai bună înțelegere, paralelismele trac (dac) – român, maghiar – ungur și rus – sovietic, dar și cele aparținând unei cu totul alte categorii, neamț = german, român = vlah. În fine, am schițat **etapele** procesului etnogenetic românesc, între secolele II î.e.n. – VI e.n. (deci pe durata a 800 de ani de acțiune a „romanizării“), culminând cu secesiunea, inclusiv pe criterii etno-culturale a lui Vitalian (513-520), proces definitivat în secolele VII-VIII, în **spațiul etnogenetic românesc** mărginit de Nipru (E), Dunărea Mijlocie, cu Buda și Bratislava (V), Carpații Păduroși cu localitățile încă existente și încă trăind în Evul Mediu timpuriu, Mirke și Poroskovo (N) și linia Jireček - Skok – Philippide, care merge din Albania, prin nordul Greciei istorice, până în Rumelia (S).

Am adus apoi toate argumentele furnizate de observatorii europeni și orientali că, în spațiul amintit, **românii** se identificau prin variante ale acestui nume, derivat din

„ROMANUS“, respingând cu indignare, pe parcursul istoriei medievale și moderne, porecla de „vlahi“, deoarece se considerau singurii moștenitori autentici ai vechilor romani. Am zice, astăzi, un autentic „artefact“ al istoriei, amintind epoca în care Europa a fost unită, prin voința înaintașilor noștri, în cadrul Republicii Romane.

În final, am demonstrat că nici-o frântură de neam românesc **nu are dreptul să își aroge, în exclu-sivitate, numele de ROMÂN**, care aparține tuturor, fiind forma spre care au convers dialectele în **limba literară română unitară**, deoarece, dialectal, ne-am spus și încă ne spunem nu români ci **rumâni** (nord-dunărenii, **timocenii** și cei din Zagora sau „Țara lui Petru“), **ar(u)mâni** (macedoromânii), **rămâni** (megle-niții și fărșeroții) și **rumeri** (istrioții). În mod identic, am argumentat că nimeni nu are voie să-și aroge în exclusivitate cognomenul de **vlahi** (dat de străini), cu variantele sale, deoarece, nouă tuturor, fie nordici, fie sudici ni s-a spus „vlahi“ și teritoriilor sau „țărilor“(cuvânt specific) noastre „vlahii“, până astăzi când unii încă ne mai alintă pe NOI, nord-dunărenii, fiindcă nu am dispărut cu totul din baștina noastră, râvnită de ei, cu europeana expresie „büdos olah“!

Domnul profesor Zbuchea a lansat o carte, „**Românii timoceni**“, în ediție bilingvă – română și sârbă –, a explicat procesul deznaționalizării, adesea însoțit de genocid al românilor balcanici, în veacurile XVIII-XX și, a argumentat, fără a putea fi contrazis, că, astăzi, „**termenul de vlah este o noțiune exclusiv politică**“, urmărindu-se prin utilizarea sa, spargerea unității masei românești și inventarea, ca și în cazul altora, de popoare sau „națiuni spirituale“ noi, gen „vlahă“, „moldovenească“ și, am adăugat noi, cât de curând, „bănățeano-ardeleană“. Sperăm însă ca nebunia să se oprească aici, altfel ne vom trezi și cu un popor „gorjean“, altul „mehedințean“,

„câmpulungean", „dobrogean" sau, de ce nu „ferentarian" ori „caleagrivițean"

Reprezentanții guvernului român, domnii Eugen Popescu și Viorel Badea, au demonstrat, la rândul lor, cu date exacte, cum aplicăm de 12 ani principiul „românului prost de bun", acordând minorităților, chiar și celor inventate, **supra-drepturi**, la care românii din jurul României, aflați unii în faza avansată de deznaționalizare a pierderii conștiinței de sine, nici măcar nu îndrăznesc să viseze, doar ca să fie bine. Și tot nu e! Pentru că mai avem munți de aur și de uraniu, mări de petrol, oceane de ape minerale pe lângă alte bogății și frumuseți și direct-interesații nu se vor lăsa până nu vor transforma, de pildă, Roșia Montană în Deșertul Gobi și apele noastre în Mări Moarte!

S.R.: Care a fost, domnule Dogaru, concluzia acestui simpozion „româno-român"?

M.D: Aceea că speranța poporului nostru stă în noile generații, auto-educate, din nevoie, în spiritul pragmatic, occidental, a căror minte nu a fost pervertită de lozinci! Cu, evident, condiția ca acestea să lepede povara incompetenței, urilor, neîmplinirilor, orgoliilor nefondate, lăcomiei, minciunii și disprețului față de comunitate, pe care încearcă să le-o suie în cârcă, pe post de moștenire, autoproclamatele elite ale generațiilor care au eșuat în fața Istoriei, pierzând, rând pe rând, „pariurile" cu Carol al II-lea, cu Germania nazistă, cu Aliații, cu bolșevicii, cu dictatura proletară, cu regimul lui Ceaușescu și, mai nou, cu „democrația". Fiindcă Europa adevărată, aceea pe care am vrea s-o imităm, rămânând noi înșine, ține cu dinții de ceea ce (mai) are, muncește cu seriozitate, produce și trăiește, nu supraviețuiește ciordând ca haiducii lui Șaptecai și rumegând lozinci!

VIII. „ZIUA EUROPEI" sau „CE MAI SĂRBĂTORIM LA 9 MAI!" (19 mai 2002)

Septimiu Roman: Prin tradiție, noi, românii, am sărbătorit la 9 mai, an de an, Ziua Independenței de stat și Ziua Victoriei asupra fascismului. Adică ziua în care Germania nazistă s-a predat necondiționat unei coaliții de armate în rândul cărora a luptat și armata română până la porțile Vienei. Anul acesta, îndeosebi, vechea semnificație a zilei a pălit în fața aniversării care, în contextul speranței noastre de mai bine, a trecut și la noi pe primul plan – Ziua Europei.

Foarte mulți ascultători ne-au întrebat de ce și de când este 9 mai Ziua Europei? Care este, domnule Dogaru, răspunsul Istoriei la aceste întrebări?

Mircea Dogaru: În primul rând, aș spune că aceste întrebări sunt, pentru români, firești. „**Poporul nostru este deosebit de inteligent**", ca să-i citez pe „celebrii" Huidu și Găinușă, cam cârcotași din fire. El vrea să știe „de ce?". Pentru că nu a ajuns la acel grad înalt de civilizație – ar spune unii – de toropeală – am spune noi – și de pierdere a calității umane de **zoon politikon** încât să se bucure „sincer", la comandă, doar pentru că niște teleaști sau niște dubioși organizatori de șușanele îi cer să o facă, de Halloween sau Valentine's Day, sărbători care la Dâlga, Cocârlați sau Brodina nu pot trezi decât o sfântă nedumerire. Dar, în

privința Zilei Europei, simte instinctiv că, de răspunsurile la aceste întrebări atârnă decizii de maximă importanță, care vor influența viitorul urmașilor săi și al urmașilor urmașilor săi, decizii ce nu pot fi luate în necunoștință de cauză.

Instituită la 9 mai 1950, Ziua Europei este o consecință a situației în care s-a trezit, la început de „nouă ordine" planetară, continentul întreg, la 9 mai 1945. Cu excepția Spaniei, Portugaliei sau Elveției, toate statele continentale erau distruse de ocupație și război: orașe în ruină, milioane de morți, economia la pământ. Cea mai distrusă era, evident, Germania, vinovată de război și ocupată de armatele victorioase. Germania al cărei popor, însă, a dovedit o vitalitate și o tenacitate demne de toată admirația. Dincolo de ajutoarele primite, este meritul germanilor, al femeilor, bătrânilor, copiilor în primul rând – bărbații fiind morți sau în prizonierat – pentru că, ieșiți dintre ruine, flămânzi și goi, au pornit, din voință proprie, la reconstruirea, efectiv cu brațele, a ceea ce mai rămăsese din patria lor.

Dar și Franța, învingătorul învins, se afla într-o situație nu mult diferită. Excluse de către „cei trei mari" – S.U.A., Mare Britanie și U.R.S.S. – de la toate conciliile care au hotărât destinul postbelic al continentului și planetei, Carta Atlanticului din august-septembrie 1941, conferințele tripartite de la Moscova din 1941 și 1943, Teheran și Dumbarton Oaks – din 1943 unde s-au pus bazele viitorului Consiliu de Securitate al ONU, și în fine Yalta – 1945, Postdam tot 1945, umilite prin intrarea sub dependență economică americană prin crearea, la Bretton Woods, la 22 iulie 1941 a Fondului Monetar Internațional și a Băncii Internaționale de Reconstrucție, ca și prin planul de ajutor lansat de generalul George Marshal la 5 ianuarie 1947, intrate sub tutela politico-militară americană, de asemenea, prin crearea NATO, la 4 aprilie 1949, fostele glorii europene au

înțeles că, la 9 mai 1945 – ziua zdrobirii militarismului german – se închisese, de fapt, pentru totdeauna, o pagină importantă din istoria omenirii. O pagină care durase 2000 de ani, reprezentând epoca de dominație europeană asupra planetei.

Contestând primatul Orientului, din care, timp de 2 milenii se revărsase „lumina“ asupra civilizațiiei umane, Alexandru Macedon (336-323 î.e.n.) adusese Europa, prin Grecia, la un statut de egalitate, după care, calitatea de „motor“ al omenirii s-a transferat, prin Roma, Occidentului european, care avea să și-o afirme 2 milenii – grație eforturilor papalității, Germaniei, Spaniei, Portugaliei, Olandei, Angliei și Franței. Timp de 2 mii de ani, la început numai cu spada, apoi, din anul 380 cu spada și crucea, Occidentul european a zdrobit civilizații și popoare, impunându-și propriul model, la început celor trei continente ale lumii vechi, apoi, din veacul XV, întregii planete, hrănindu-se din bogăția tuturor continentelor, creând popoare și civilații noi, hibride.

Or, brusc, sfâșiat de războiul intern, Occidentul a înțeles că, la 9 mai 1945, a pierdut totul. Imperiile sale coloniale muriseră. Zdrobită, Germania avea nevoie de asistență pentru refacere. Singure, cu posesiunile pierdute, cu resursele proprii epuizate de secolele de intensă dezvoltare industrială sau de pierdea controlului asupra mărilor și oceanelor, cu sistemul financiar-bancar încăput pe mâini străine, modeste unele, chiar nesemnificative ca suprafață și populație, fostele mari puteri ale lumii nu mai puteau reprezenta, fiecare în parte, nimic în viitor și era evident acest lucru în comparație cu giganți ca Statele Unite, Uniunea Sovietică, coaliția statelor producătoare de petrol sau *tigrii asiatici*.

Pentru ca Europa să nu se transforme într-un muzeu al omenirii, sau – sub influență sovietică – într-un lagăr, devenea absolut necesar ca Occidentul să-și macine vechile uri și

ambiții, să-și pună în comun resursele rămase, să constituie economic, politic, militar și spiritual un bloc omogen, cu alte cuvinte un stat sau supra-stat în măsură să contracareze atât Uniunea Sovietică cât și primatul nord-american. În jurul acestui supra-stat al Europei occidentale urmau să graviteze mai întâi, integrându-se, apoi, treptat, pe măsură ce scăpau de sub călcâiul de fier al Uniunii Sovietice și statele naționale central-răsăritene, încă bogate în resurse și talente naturale ca și în mână de lucru ieftină. Apoi, ca punct de plecare al refacerii supremației europene asupra celorlalte continente – și teritoriile de peste mări. În primul rând fostele colonii africane care mai puteau fi recuperate, prin utilizarea armei economice și a armei culturale.

Astfel s-a născut, din necesitate, în vederea contracarării hegemoniei în primul rând americane, printr-un efort colectiv occidental și pentru restabilirea prestigiului și poziției dominante a Occidentului, sub lozincile **„O Europă a europenilor“** și **„Go home yanks!“** ideea Statelor Unite ale Europei - în fond vechea idee a refacerii unității politico-statale a continentului, distrusă prin împărțirea în două a statului roman la 17 ianuarie 395 și, în special, prin prăbușirea Imperiului de Apus sub repetatele atacuri ale barbarilor germano-asiatici în 476. Idee gândită de Papalitate sub forma unei republici creștine, de germani – sub forma Sfântului Imperiu Roman de Națiune Germană apoi acelui de-al treilea Reich și de francezi – ca Republică Franceză sau Imperiu Napolenian. Nouă era, însă, doar metoda, impusă, din 1945, de experiența istorică: în locul utilizării forței și a constrângerii – apelul la înțelegere și la necesitatea unificării pe cale pașnică, în primul rând din rațiuni economice, a tuturor statelor occidentale care trebuiau să renunțe la vechile ambiții și orgolii. Rezultatul – o construcție a egalilor în care fiecare intra cu zestrea proprie, un copil al tuturor!

Aceasta a fost ideea care a prins contur în Franța – marele învingător învins al celui de-al doilea război mondial – artizanii ei fiind următorii: 1) **Jean Monnet**, producător și negustor de coniac în tinerețe, coinițiator al Comitetului interaliat al transporturilor pentru aprovizionarea frontului, în anii primului război mondial, secretar general adjunct al Societății Națiunilor, (1920-1923), președintele Comitetului de coordonare a efortului de război al aliaților și consilier al președintelui Roosevelt în problema programului pentru victorie, în cea de-a doua conflagrație mondială; comisar cu aprovizionarea în Comitetul francez de eliberare națională, inițiator al „Planului Monnet" de modernizare pe care îl conduce în calitate de comisar general în anii 1946-1951, și fondator, în 1955, al Comitetului de acțiune pentru Statele Unite ale Europei, al cărui președinte a fost până în 1972; 2) **Etienne Hirsch**, înalt funcționar, adjunct al lui Monnet, apoi comisar general al Planului în 1952-1959 și, îndeosebi, **Robert Schumannn** avocat din Metz, născut în Luxembourg din părinți loreni refugiați, deputat Mosella din 1919, arestat de Gestapo în 1940, evadat în august 1942, luptător în Rezistență, din nou deputat din 1945, făcând parte, în calitate de ministru de finanțe sau de externe, din toate guvernele Franței până în 1956, dată la care devine președintele Mișcării europene, ales, apoi, prim-președinte al Parlamentului European din martie 1958 până în 1960. El a fost autorul celebrei *„Declarații Schumannn"* din 9 mai 1950, considerată actul de naștere al Uniunii Europene.

S.R.: În ce constă „Declarația Schumannn"? Ce anume propunea ea concret?

M.D.: "Declarația Schumannn" – Îi poartă numele, fiind vorba aici despre o fericită alegere: Schumann era german

de cultură franceză din Lorena. Iar „Declarația" sa reglementa, în 84 de puncte, punerea în comun a resurselor și a mijloacelor franceze și germane în domeniul cărbunelui și oțelului, creând CECA, Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului care, prin extindere în toate domeniile economice și ale cercetării științifice, apoi – comerciale, politico-militare și spirituale, și prin atragerea de noi membri, urma să se transforme în Uniunea Europei Occidentale, ulterior Uniunea Europeană, cu caracter supra-statal și, în final, în Statele Unite ale Europei – faza în care ne aflăm acum, când Statele Unite ale Europei există practic, având organe executive, legislative, administrative proprii, producție și piață unică, frontieră, monedă, imn. Doar numele nu și l-au luat încă și este posibil să nu și-l mai ia, ideea putând fi ucisă în chiar clipa victoriei – dacă Franța nu își redobândește controlul asupra propriei construcții, scăpând din mână acea mașinărie, matematic programată, care, odată lăsată liberă pe miriște, din dorința asigurării propriei hegemonii, conduce matematic, programatic, Europa și omenirea, de câteva secole, spre conflagrație generală și genocid, oferind europenilor un rai numit **Walhala**.

Revenind la actul de naștere al Uniunii Europene, preambulul Declarației Schumann este edificator: **„Domnilor, nu mai poate fi vorba de cuvinte goale, ci de un act, un act îndrăzneț, de un act constructiv. Franța a acționat și consecințele acțiunii sale pot fi imense! Noi sperăm că ele vor fi! Ea a acționat în primul rând pentru pace: pentru ca pacea să poată să aibă o șansă, însă, trebuie mai întâi să existe o Europă! Cinci ani după capitularea fără condiții a Germaniei, Franța a împlinit primul act, decisiv, al construcției europene căruia i-a asociat Germania. Condițiile europene trebuie să devină prin aceasta cu totul transformate. Această transformare va face posibile alte acțiuni comune, imposibile până în**

această clipă. Europa se va naște din toate acestea – o Europă unită și puternic clădită, o Europă în care nivelul de viață va crește grație grupării producțiilor, extinderii piețelor, ceea ce va provoca scăderea prețurilor. O Europă în care Ruhr-ul, Saar-ul și bazinele franceze vor lucra concertat și vor face să profite de activitatea lor pașnică, supravegheată de observatorii Națiunilor Unite, pe toți europenii, fără deosebire, indiferent că sunt din est sau sunt din vest și toate teritoriile, în primul rând cele ale Africii care așteaptă de la bătrânul continent dezvoltarea și prosperitatea lor!"

În condițiile în care Statele Unite târau – în virtutea faptului că îl finanțau, Occidentul – în războiul rece și în războiul coreean, ideea Franței a fost, așadar, o idee de geniu, aceea de a atrage Germania învinsă, Germania federală, aflată sub ocupație, la proiectul de creare a Europei Unite, prin inițierea unei piețe comune, punând la un loc resursele și capacitățile industriale ale celor două state, de care aceste state mai dispuneau, lărgirea unificării economice urmând să atragă, ulterior, unificarea politico-militară și statală, pe baza tradițiilor și culturii comune, de tip catolic-occidental. Ceea ce presupunea, însă, am spune noi, totuși, o înfeudare a statelor creștin-ortodoxe, în perspectivă și încetarea „**Marii Schisme**" nu prin acordul părților, ci prin adjudecarea primatului de către biserica romană.

Acesta a fost începutul și ceea ce a urmat va trebui cunoscut în egală măsură ca să știm și noi, românii, ce rol ni s-a rezervat în cadrul construcției europene, ce destin ni s-a trasat și ce posibilități de negociere avem pentru ca, în final, după o matură chibzuință, să alegem spre ce ne îndreptăm: spre structurile europene în varianta franceză inițială, a Statelor Unite ale Europei ori în varianta germană actuală, care deja a conturat o unitate în unitate, adică un spațiu economic unitar propriu Rin – Dunăre – Oder, în

configurația fostului Sfânt Imperiu Roman de Națiune Germană, sau spre structurile euro-atlantice, adică spre statele care au mai rămas tributare ideii NATO – S.U.A., Canada, Anglia? Umbrelă americană sau umbrelă germană? A fi sau a nu fi? Aceasta este întrebarea al cărui răspuns, dacă inițiatorii diferitelor proiecte de uniune ne vor îngădui, îl vom oferi și noi ascultătorilor, cu altă ocazie.

IX. "CAZUL" NIKOLAUS SCHIFFER
(26 mai 2002)

Septimiu Roman: În săptămâna care a trecut, în media românească a explodat bomba existenței unui „român" „criminal de război", a cărui condamnare la București este cerută cu insistență. În aceste condiții, întrerupem ciclul dedicat construcției europene pentru a dezbate acest caz care constituie, într-adevăr, o surpriză de proporții. Ce părere aveți, domnule Mircea Dogaru, în calitate de istoric, despre cazul Nikolaus Schiffer?

Mircea Dogaru: O părere la fel de originală, aceea că într-o Europă unită, în care locul Franței inițiatoare l-a luat de curând Germania – în condițiile în care astăzi, actuala Germanie pare exonerată de răspunderea asupra declanșării „Holocaustului" și „Genocidului" de către Germania nazistă de ieri, deși crimele, din câte știu eu, nu sunt prescrise, sunt imprescriptibile, Ziua Victoriei aliaților împotriva nazismului devenind Ziua Europei – vinovații trebuie căutați aiurea, chiar și în România. Iar dacă România nu a avut „criminali de război", decât cei declarați ca atare de ocupantul sovietic, pentru vina de a fi încercat să recupereze, cu arma în mână, teritoriile românești furate de Stalin cu acordul aliatului său Hitler, „*Cazul Schiffer*" demonstrează că orice este posibil atunci când ai bani, mijloace și dorința fermă de a mai iugoslaviza o țară al

cărui popor ai reușit deja să-l fragmentezi în trei: „român", „vlah" și „moldovean", deocamdată.

Pe de altă parte, „*Cazul Schiffer*" demonstrează că este neapărată nevoie de o lege a profesiunii de jurnalist – câtă vreme media românească este poluată de îngrijorător de mulți indivizi care fac analize după ureche, ei neavând, sărmanii, prea multe între cele două urechi dăruite de Dumnezeu. Am citit și auzit cu stupoare și indignare afirmații de genul: **„Românul criminal de război", "Un SS-ist român"**, ș.a.m.d. Ba chiar lamentații pe tema uitării de către bietul om a limbii sale materne. Și nu m-am putut abține să nu mă întreb: care limbă maternă, fraților „formatori de opinie"? Potrivit individului, părinții săi nu au fost niciodată cetățeni români, cel puțin **ab initio**, pentru că erau urmași de coloniști germani în teritoriile românești răpite și cetățeni, în cadrul Austro-Ungariei, ai „Ungariei milenare". Cu alte cuvinte, limba lor maternă putea fi germana sau maghiara – ținând cont de faptul că s-au născut și format în Ungaria legilor de maghiarizare, în care s-a proclamat că nu există unguri, sârbi, germani, croați, români, ci doar „maghiari", „maghiarii" fiind toți cei înșirați mai sus care recunoșteau granițele „Sfântului Ștefan" și acceptau să învețe ungurește și să renunțe la tradițiile etniei lor, inclusiv la nume și limbă.

Când Germania și Austro-Ungaria au pierdut războiul, iar teritoriile românești s-au unit, prin voința locuitorilor băștinași majoritari, cu țara mamă, Schiffer-Senior a fost printre cei care nu au acceptat noua stare de fapt, numită România Mare și au plecat, oprindu-se tocmai în Statele Unite. Viitorul SS-ist s-a născut, așadar, din emigranți germani (sași), pe teritoriu american, la Philadelphia, în 1919. După toate legile lumii era, **de jure**, cetățean american și **de facto** – american. La fel de american ca și președintele Statelor Unite: ambii provenind din emigranți europeni, nici

unul nefiind urmaș al unui, să-i spunem Geronimo (nu Winettou că și ăsta a fost tot un produs german), statut care le-ar fi permis să se numească „nativi“ sau *children of the first nation.*

Ulterior, americanul Nicolas Schiffer, mai american decât Schwarzenegger – născut, totuși, în Europa – a venit cu părinții, în calitate de lucrător, în România. Aici, statul român a investit în educația și creșterea lui, l-a ajutat să se realizeze acordându-i și cetățenia română. Recrutat, în această calitate, în armata română, în 1940, an în care România nu era în război nici măcar cu U.R.S.S., dară-mi-te cu Statele Unite, el nu poate fi acuzat că și-a trădat atunci patria, adică Statele Unite ale Americii. A făcut-o doi ani mai târziu, când, înrolându-se în SS, și-a trădat atât țara natală, Statele Unite, cât și țara de adopție, România, împotriva căreia a luptat după 23 august 1944. Și integrarea în SS dovedește că limba lui maternă nu era nici engleza americană, nici româna, ci germana. Din acel moment a devenit cetățean german, cetățean al celui de-al treilea Reich, cetățenia germană fiind abandonată în 1958 când a redevenit american. A vorbi la ora actuală de *„SS-istul român“* este, așadar, o insultă nemeritată pentru poporul român, sau o acțiune dintr-un plan diabolic vizând România. Mult mai îndreptățit ar fi să se vorbească despre *„SS-istul american“*, deoarece, deși născut american din părinți germani, individul a dovedit prin fapte că a fost crescut și a acționat ca un soldat al *Vaterland*-ului.

Dacă este criminal de război, locul lui este alături de ceilalți. Să fie predat Germaniei, Israelului – care îi poate reproșa peste 6.000 de victime – și judecat în țara în care a comis crimele. Fiindcă respectivele crime nu au fost comise pe teritoriul României unde nu existau lagăre naziste, ci în Germania și Polonia.

Îngrijorător este însă faptul că – și acesta este semnalul de alarmă pentru opinia publică românească – dacă un individ

poate fi acuzat de ceva, este declarat rapid „român“, chiar dacă nu are nici o legătură de sânge, spiritualitate și opțiune cu poporul român. Dacă, în schimb, este adusă în discuție *soarta celor peste 540.000 de cetățeni români din teritoriile cotropite de Ungaria fascistă, masacrați sau expulzați doar pentru că erau de altă etnie și religie decât ungurii, germanii, secuii și pentru care statul român ar trebui să fie considerat victimă și să primească daune*, ei sunt considerați orice altceva numai români nu. De parcă la Ip și Trăsnea au fost masacrați ruși. Ca să nu mai vorbim de zecile de mii de români masacrați în România de nord-est și est răpite de sovietici, ori deportați în Siberia și a căror soartă nu impresionează pe nimeni. *De parcă Dumnezeu ar trebui să ceară socoteală doar pentru unii, românii fiind programați, prin naștere, ca „pierderi colaterale“!*

De ce individul a devenit apatrid prin pierderea cetățeniei și nu a calității de american, fiind trimis la București, se poate bănui. Ce nu se poate înțelege însă este atitudinea așa-zișilor noștri „specialiști“, fie patriotarzi fie europeniști. De ce nu ripostează, apelând la legislația internațională și la precedente? Sau a dat cineva ordin să ne înscriem neapărat cu un „*criminal de război*“, acum, în prag de integrare în NATO, chiar dacă nu-i avem decât pe cei ce au căzut victime proceselor bolșevice înscenate în interesul teritorial, politico-ideologic și social al ocupantului sovietic?!

S.R.: Dar Schiffer invocă în apărarea lui faptul că a fost cedat, independent de voința sa, SS-ului, în baza unor acorduri.

M.D.: Să fim serioși, domnule Roman! Sau, cum ar zice bravii militari NATO, „*bull shit*“. Între România și Germania nazistă nu a existat nici un tratat de alianță, decât în capul acelor „haznaliști“ politici care pretind că Germania

democratică de astăzi ne-a purtat sâmbetele fiindcă am „trădat" Germania nazistă de ieri. Astea sunt prostii! Orice stat, inclusiv Germania, a făcut și face politică pe baza intereselor sale imediate și de perspectivă, nu mânat de cavalerism, altruism sau sentimente. Nu am „trădat" Germania fiindcă nu aveam ce trăda! Am dus propriul nostru război în Răsărit, cooperând cu armata germană, este adevărat, dar sub presiunea ocupației germane. Cât despre Grupul Etnic German, acesta a acționat ca o coloană a V-a hitleristă și pe teritoriul României, membrii săi înrolându-se – majoritatea – de voie, unii – de nevoie, într-adevăr, în Hitlerjungend și în Wehrmacht.

Doar nu oricine, trimis de nea Gică de la Manutanță, putea pătrunde în elita SS. Aici erau recrutați doar oameni unul și unul, verificați, de o anumită structură psihică și fanatizați în adulația față de Führer.

S.R.: Care ar fi atunci concluzia dumneavoastră, domnule Dogaru? Cum ar trebui procedat în cazul Schiffer?

M.D.: Concluzia nu a mea, ci a Istoriei, a Istoriei recente, ar fi, pe bază de legislație internațională și precedente, ca americanul prin naștere și germanul prin ascendență și opțiune, Nicolas Schiffer – dacă este dovedit *„criminal de război"*, fiindcă, până la ora aceasta nu s-au adus probe în această direcție, mergându-se pe simple supoziții, ca și în cazul Bin Laden și talibanii – trebuie urcat în primul avion și pus la dispoziția statelor în care au funcționat lagărele de exterminare, unde se presupune că ar fi înfăptuit respectivele crime: Germania și Polonia.

Dacă nu există probe suficiente pentru incriminare – și aceasta ar fi trebuit făcută în Statele Unite, înainte de a i se ridica cetățenia – întrucât ne-a cerut ajutorul, omului Schiffer ar trebui să i se acorde prezumția de nevinovăție, urmând a

fi apărat împotriva presupuselor mașinațiuni birocratice, ori politico-birocratice cărora le-ar fi căzut victimă. În nici un caz nu trebuie să ne grăbim caragialește să avem și noi, cu orice preț, „*falițíi noștri*“ - în cazul de față „*criminalii noștri de război*“ - numai pentru faptul că Europa – și asta este un fapt dovedit – îi are pe ai săi!

X. TRIANONUL ȘI FASCISMUL CARE NU VREA SĂ MOARĂ (9 iunie 2002)

Septimiu Roman: Ca în fiecare an, ziua de 4 iunie a trecut, pentru marea majoritate a cetățenilor României, neobservată. Pentru unii, însă, puțini la număr, a constituit și constituie prilej de „comemorare", în dangăt funebru de clopote. Angela Bârsan ne transmite de la Miercurea Ciuc:

Angela Bârsan: Într-un articol apărut în această săptămână într-un cotidian harghitean de limbă maghiară se aduce la cunoștința cititorilor că „**la biserica reformată de pe strada Lajos Kossuth din Odorhei-ul Secuiesc au avut loc manifestări în memoria Trianon-ului. După slujba religioasă s-au spus versuri urmate de discursuri în care s-a amintit de Trianon. Participanții la manifestarea organizată pentru rememorarea Trainon-ului au depus coroane de flori la statuia «Secuiul de Fier» din centru.**

În încercarea de a afla mai multe amănunte de la primarul municipiului Odorheiul Secuiesc, care a participat la manifestare alături de aproximativ alte 30 de persoane, acesta nu a recunoscut că cei prezenți ar fi marcat în vreun fel împlinirea a 82 de ani de la semnarea tratatului de la Trianon. Primarul a declarat că a fost doar o slujbă religioasă obișnuită. Cu toate acestea, într-un discurs ținut la un post local de radio, același primar a elogiat manifestarea cu pricina, afirmând că Tratatul de

la Trianon nu trebuie uitat – altfel maghiarimea nu își va putea defini corect viitorul – și a criticat faptul că nici un membru UDMR din localitate nu a participat la festivitate, acest fapt fiind considerat de vorbitor drept iresponsabil.

Fără comentarii cu privire la această măruntă întâmplare din provincie! Nu însă dacă ne amintim că, simultan, la Budapesta, vreo 600 de persoane au strigat „Dreptate Ungariei“ și au intonat imnul secuiesc în fața ambasadei României din țara vecină, după ce manifestanții au organizat un marș sub auspiciile Mișcării Tineretului Democrat și ale Societății Trianon prin fața ambasadelor Franței, Serbiei, Muntenegrului și Slovaciei.

Și, ca să revenim aproape tot acolo de unde am plecat, e de neînțeles cum de nici o autoritate a județului Covasna nu s-a autosesizat cu privire la faptul că, pe parapeții de protecție a drumului care duce de la lacul Sfânta Ana la Balvanyos, pe unde, în fiecare vară, trec mii de turiști români și străini, este inscripționat, de vreo trei ani, mai mult decât vizibil, cu vopsea neagră „Veseny Trianon“! Sper că am pronunțat corect și, mai ales, am tradus corect. „Să piară Trianonul“!

S.R.: Explică din Budapesta, trimisul nostru Ion Dumitraș:

Ion Dumitraș: "Seria manifestărilor prilejuite de aniversarea a 82 de ani de la semnarea „Dictatului de pace“ de la Trianon, cum este numit de organizatorii demonstrației Tratatul, și care au debutat la data de 1 iunie, continuă să se desfășoare în diferite localități și în capitala Ungariei.

Principalul organizator al demonstrației, care a cuprins și misiunea diplomatică a României în capitala ungară, Laszlo Torockay, un tânăr student charismatic, cu talent oratoric și cu prestanță, președinte al așa-numitei organizații Mișcarea de tineret din 64 de comitate, a acordat un interviu în exclusivitate postului nostru de radio, în care a răspuns la întrebări legate de motivația organizării acestor demonstrații – la care, de această dată, au concurat și Societatea Trianon și Forumul Tineretului Democrat – cât și la altele legate de numărul de membri ai organizației și mobilul organizării manifestațiilor publice".

„-Trianon-ul a constituit cea mai mare tragedie a istoriei – a declarat el – națiunii ungare. Această națiune a fost îmbucătățită și au îmbucătățit și acea țară, care, 1000 de ani a fost patria noastră și după aceea ne-au mai interzis să ne și aducem aminte de acea zi, 4 iunie 1920. Dar faptul că noi, astăzi, suntem aici, nu constituie un mesaj că am privi ca dușmani pe oricare din popoarele vecine! Nu este vorba de așa ceva! Noi, prin aceasta, dorim să lansăm următorul mesaj: acel – drept care există și este asigurat pentru fiecare națiune din Europa, dreptul aducerii-aminte – se referă și la noi! Și noi dorim să ne aducem aminte! Dar, între timp, ne gândim și la viitor!"

S.R.: Și, opinia specialistului – domnul Mircea Dogaru, doctor în istorie – pe care l-am întrebat ce semnificație istorică are ziua de 4 iunie.

Mircea Dogaru: 4 iunie ar trebui aniversat ca zi a împlinirii parțiale a dreptății istorice pentru români, cehi, slovaci, ucraineni, polonezi, sârbo-croato-sloveni chiar germani și italieni.

La 4 iunie 1920, Ungaria învinsă, vinovată, alături de Austria și Germania, de declanșarea primei mari conflagrații

mondiale, a semnat, la Trianon, Tratatul de pace, recunoscând actele de voință națională ale fostelor popoare asuprite și dreptul lor la viață statală proprie în hotarele legitime.

În „Primăvara popoarelor“ – în conformitate cu principiile democratice de drept internațional expuse concis în declarația în 14 puncte a președintelui american Woodrow Wilson la 11 februarie 1918, principii recunoscute de toate națiunile, inclusiv de sovietici încă de la 14 noiembrie 1917, prin **Declarația Drepturilor Popoarelor din Rusia**, în trei congrese succesive – naționalitățile asuprite din Austro-Ungaria, au decis să le nege atât Habsburgilor, cât și **„maghiarilor și germanilor austrieci, cele două popoare exploatatoare ale altor națiuni care constituie marea majoritate a imperiului, legitimitatea morală și politică de a vorbi în numele lor, proclamându-și independența și unindu-se cu, sau constituindu-și statele naționale.“** Astfel, prin voința liber exprimată – la 29 octombrie 1919 și la Praga la 14 noiembrie, cehoslovacii au decis unirea. La fel – sârbo-croato-slovenii, prin adunările populare din Serbia, Croația, Slovenia, Voievodina și Muntenegru, proclamând – încă de la 29 octombrie 1918 – statul național independent al sârbilor, croaților și slovenilor.

În ceea ce îi privește pe românii din Banat, Transilvania și Partium, în prezența a peste 130.000 de reprezentanți și delegați, Marea Adunare Națională de la Alba Iulia emitea, la 1 decembrie 1918, un act cu valoare de drept internațional: istorica declarație prin care se proclama unirea tuturor teritoriilor românești de la est de Tisa cu țara. Încercând să se împotrivească istoriei și dreptului la libertate și patrie al popoarelor, Ungaria, fostă regalistă, s-a proclamat peste noapte republicană și antantofilă, primul său președinte, Mihaly Károly, erijându-se în apărător al democrației în Europa Central-Răsăriteană. Dar nu a putut convinge, la

tratativele de pace, marile puteri – așa cum nota Milton Lehrer, „**că Ungaria autocrată de ieri, Ungaria grofilor și a nemeșilor, siluitoare de conștiințe, asupritoare de nații, Ungaria împotriva căreia s-au ridicat timp de decenii protestele întregii lumi civilizate, a devenit peste noapte paradisul minorităților și marea nedreptățită a primului război mondial.**"

Atunci, foștii regaliști, proaspăt deveniți republicani și democrați, au încheiat un pact cu Rusia sovietică, devenind – de dragul teritoriilor româno-slave și germane revendicate – comuniști pentru că, recunoștea Lenin, considerau că nu există altă soluție decât trecerea puterii *„în mâna poporului muncitor"*. Proaspăta Ungarie comunistă și-a mobilizat, apoi, rapid, la 25 martie 1919, Armata Roșie și a invadat Slovacia și vestul României. Aventura s-a încheiat la 3 august 1919 când, salvând Europa centrală de la bolșevizare, armatele române au intrat în Budapesta. Atunci, Ungaria s-a proclamat peste noapte fascistă, purtând tratative secrete sub comanda amiralului de Balaton, Miklos Horthy, cu cercurile revizioniste germane și cu Franța prin doctor Holmos și Maurice Paléologue pentru recuperarea Transilvaniei. Mai mult, s-au adresat chiar Puterilor Aliate și Asociate cărora Horthy le-a cerut mandatul de a apăra, tocmai el, Europa de bolșevizare, pe crestele Carpaților.

În pofida tuturor sforțărilor, însă, de a se împotrivi dreptului și dreptății, pentru a-și putea tâlhări în continuare vecinii, Ungaria horthyistă a fost silită să semneze, la 4 iulie 1920, Tratatul de pace de la Trianon, prin care recunoștea ceea ce popoarele deja înfăptuiseră: unirea Slovaciei și Ucrainei subcarpatice cu Cehia, a Croației, Sloveniei, Voivodinei și Baècăi cu Serbia, declarând, totodată, că renunță în favoarea României „**la toate drepturile și titlurile asupra teritoriilor fostei monarhii austro-ungare situate dincolo de fruntariile Ungariei astfel cum sunt fixate la**

articolul 27." Pierderile Ungariei nu erau însă totale – chiar dacă revenea de la o suprafață de 282.000 km pătrați de teritoriu cotropit, la un așa-zis teritoriu „național" de 93.000 de km pătrați pentru că, și în acest teritoriu din 7.600.000 locuitori doar 5.500.000 erau unguri, restul de 2.100.000 fiind români, slavi, germani, evrei, țigani și alte minorități, zicem noi, ulterior, însă, grație maghiarizării, ungurii au ajuns să crească la 8.688.319 recenzați, minoritățile scăzând cu 1.500.000.

Deși *Declarația de la Alba Iulia* a fost *un act juridic cu valoare de drept internațional*, exprimând voința majorității și fiind acceptată și de alogeni, parțial de unguri – prin manifestul Consiliului național maghiar de la Târgu Mureș – de secui – prin Declarația din aprilie 1919 publicată în Sibiu, de sași – prin adunarea de la Mediaș din 9 ianuarie 1919, de evrei – prin Moțiunea de la București din martie 1919, de țigani – prin adunarea de la Târnăveni din 27 aprilie același an, ea a fost totuși încălcată în mod ilegal de marile puteri. Negociind granița vestică a României ca la piață, în vreo 4 variante, acestea au impus pierderea jumătății vestice a Banatului și îndepărtarea românilor de Tisa – deci pierderea unei jumătăți din teritoriile din Partium. În aceste condiții, se poate spune că la Trianon s-a făcut o nedreptate cumplită României.

Și, totuși, deși a beneficiat de pe urma Trianon-ului, cel puțin parțial, mai ales că peste 500.000 de români au rămas, cu teritoriile lor, în noua Ungarie – la ora acutală, ca o paranteză, nu mai există decât 10-15.000 ținuți doar ca piese de muzeu sau termeni de comparație pentru revendicările proprii din teritoriul românesc – Ungaria nu a fost mulțumită! Chemat să ratifice tratatul de la Trianon în luna august, parlamentul fascist a strigat în cor „Ném! Ném! Sóha!" – „Nu! Nu! Niciodată!" – și a proclamat **„4 iunie zi de doliu**

național, iar România actualmente și în viitorul apropiat principalul nostru dușman", înființând **ad-hoc "brigăzile de luptă pentru reînvierea Ungariei milenare**" al cărui simbol, până astăzi, este monumentul zis „al Libertății" de la Arad. Invitat special, Iosif de Habsburg le-a înmânat acestor **brigăzi** drapelul de luptă cu urarea: „**Doresc ca acest drapel să-l împlântați cât mai curând pe crestele Carpaților Transilvaniei, de asemenea pe crestele Carpaților nordici și să-l duceți cât mai glorios până la Adriatica.**"

S.R.: În aceste condiții, care ar fi concluzia în privința comemorării zilei de 4 iunie?

M.D.: Aceea că cetățenii României, indiferent de etnie, sau ai altor state care comemorează, considerând zi de doliu 4 iunie așa cum a dictat în 1920 un parlament fascist, sunt nu numai trădători și dușmani față de România ci, ca fasciști, și un pericol pentru unitatea Europei, promovând, la început de mileniu III, paranoia nazisto-fascistă despre dreptul celor puțini și autoaleși de a-i asupri pe cei mulți și pașnici. Și poate n-ar fi rău să ne ocupăm de planurile de agresare a României la pace elaborate de Miklos Horthy și Heinrich Werth ca și de istoria acestor „brigăzi de luptă", să vedem când și cu ce consecințe au acționat ultima dată pe teritoriul nostru și dacă mai există astăzi.* Pentru că astfel de indivizi, cu mentalitatea aceea incriminată definitiv de istorie dar și la noi printr-o recentă Ordonanță de urgență a Guvernului** – constituie nu numai un pericol pentru ambele popoare, ungar și român, ci

* Aluzie la terori°tii instruiþi în lagãrele din Ungaria °i care au acþionat în decembrie 1989 pe teritoriul României, constituiþi în brigãzile „*Szent Endre*" °i *Szent-Istvan.*

** OUG nr. 31/2002.

unul major pentru însăși stabilitatea Casei comune europene și pentru idealurile europenilor de pace și prosperitate!

În concluzie, în situația producerii unor astfel de „comemorări“ legate de 4 iunie, procuratura ar trebui să se sesizeze din oficiu și poliția să intervină cu promptitudine! Pentru că, indiferent ce pseudo-fundamentalisme au fost inventate de dată recentă în Balcani, vremea hoardelor care amenințau civilizația europeană a apus încă din 1683, o dată cu eșecul otomanilor în fața Vienei!

XI. "DRACULA" SAU... "ABRAHAM"? (23 iunie 2002)

Septimiu Roman: O „țară a lui Dracula" la Sighișoara. O alta la Zărnești. O „Societate Dracula" care fabrică baroni și cavaleri! Trăim, așadar, un reviriment al fenomenului „Dracula", care l-ar fi pus în încurcătură și pe Vlad Țepeș. Ce părere aveți, domnule Dogaru, în calitate de istoric, despre această Draculiadă?

Mircea Dogaru: Aceea că un mit sau o legendă, o dată create, indiferent de cine și în ce scop, nu pot fi ucise prin ordin sau prin cenzură. Și dacă tot nu pot fi ucise, trebuie să le acceptăm, să le folosim inteligent, în profit propriu, contracarând eventualele intenții ascunse ale inițiatorilor.

Exploatarea fenomenului „Dracula" este, deci, necesară, evident cu condiția să se facă în interes național și să fie făcută profesionist; nu cu iz dâmbovițean de manele și mititei și în profitul celor care ar încerca să tragă spuza pe terenurile – proprietate personală, cu speranța că, prin închiriere, vor mai jupui statul român și pe noi toți de șapte piei.

S-ar mai impune atât supravegherea specialiștilor în informații și contrainformații – atâția câți ne-au mai rămas după catastrofa numită „Pacepa", după demantelarea serviciilor noastre în 1990, punerea sub semnul întrebării, 100 de ani de aici înainte, a eficienței celor viitoare prin așa-zisa „Lege Ticu Dumitrescu", behăielile inconștiente despre

tot felul de „lustrații" și vânătoarea armaghedonistă de vrăjitoare de astăzi.

S.R.: La ce anume vă referiți? Care ar fi legătura dintre specialiștii în acest domeniu și fenomenul Dracula?

M.D.: Vedeți dumneavoastră, eu am vorbit întotdeauna despre trei mituri sau, mai curând, trei legende "Dracula", nelegate cauzal: „**Dracula Diavolul**" – mitul medieval, având la bază adversarii politici interni, elita noastră cea de toate zilele care a pus la dispoziția sașilor materialul gata fabricat pentru legendarea tiranului nebun și sângeros, întruchiparea Diavolului și care a luat sfârșit o dată cu redarea imaginii de adept al lui Hristos lui Vlad Țepeș, de către Papa Sixt al IV-lea, în 1475; mitul „**Dracula Vampirul**" – care încă proliferează, ca invenție, am zis noi, istoricii, nu atât a obscurului scriitor Bram Stoker, cât a profesorului ungur, ArminiusVambery cel ce i-a dat cărții irlandezului numele lui Vlad Țepeș, în interesul cercurilor xenofobe unguresti care, în plină epocă a legilor de maghiarizare, trebuiau să își justifice politica șovină, de genocid etnic și cultural împotriva românilor „**sălbatici**" și „**sângeroși**" simbolizați de „Dracula" și mitul „**Dracula-Ceaușescu**" Acesta a înlocuit legenda „**Ceaușescu-Nero**" fiindcă Nero nu-i spunea nimic occidentalului mediu, în timp ce asocierea „geniului Carpaților", cu începere din ianuarie 1989, cu „Dracula" pregătea opinia publică mondială pentru ororile deja programate ale viitoarei „*revoluții*", nu-i așa, „*spontane*", românești. Mai ales „*românești*"!

Numai că, studierea atentă a împrejurărilor și a personajelor implicate în elaborarea miturilor ar duce la concluzia că și ungurii și noi am putea fi cobaii unei experiențe de cu totul altă natură, cheia misterului numindu-se Bram Stoker. Potrivit naivilor noștri „draculiști", Bram Stoker, un

simplu compilator irlandez, care ar fi copiat printre altele romanul *Camilla*, ar fi încercat să își vândă cartea – o adunătură de legende celtice, intitulată *Contele Vampir* – pe continent, fiindcă la el acasă nu avea succes. Eșuând în Austria, unde plasase inițial acțiunea, s-ar fi dus pe urmele lui Erzsebeth Bathory la Budapesta unde universitarul Vambery i-ar fi sugerat titlul *Dracula*. Personajul său, însă, ar fi un rafinat conte renascentist, dublat de un sângeros grof secui și n-ar avea în comun cu Vlad Țepeș decât numele, isteria apărătorilor domnului român fiind declanșată abia în anii '70 de lucrările analiștilor Raymond McNally și Radu Florescu, în Statele Unite ale Americii.

Nimic mai fals, însă, de vreme ce, cu patru decenii înainte de istoricii amintiți, *Istoria Românilor* a lui Setton Watson demonstra că fenomenul atinsese deja imaginea voievodului român, acesta fiind prezentat ca „**o ființă anormală și vicioasă, atinsă de un dezechilibru moral ascuțit, fiind neîndoielnic faptul că supunea la torturi în masă pe supușii săi fără a ține cont de sex, vârstă sau rasa victimelor sale**". În plus, „draculiștii" trec foarte ușor peste apartenența lui Bram Stoker la „*Golden Down*" pe care o prezintă drept o foarte obscură și nevinovată societate literară sau de dezbateri, gen – să zicem, ca să înțelegem mai bine – GDS. Or, cartea lui Bram Stoker, *Dracula*, apare nu întâmplător exact la 10 ani de când, la Londra, o „**ilustră necunoscută**", venită din neant și dispărută apoi în neant, acționând câteva zile sub identitatea *Anne Sprengel* – în traducere Ana Cădelniță – cunoscută și ca S.D.A. – *Sapiens Dominabitur Astrae* – deschidea *Isis Urania*, primul templu al societății Golden Down, Zorii de Aur. Făcea parte dintre „Neștiuți". Se declara trimisă de **Superiorii Necunoscuți**, iar actul său era certificatul de naștere al unei societăți numite, în mod real, **The Hermetic Brotherhood of the Golden**

Down in the outer – *Fraternitatea ermetică a Zorilor de Aur dinspre Exterior* – care grupa numai masoni rozi-crucieni de rang înalt și cavaleri confirmați.

Ce își propunea Golden Down? Ca, îmbinând tradiția cu cele mai noi cuceriri ale științei, să elaboreze și să pună în practică o teorie universală de preluare a puterii planetare. Era vorba despre tradiția Frăției Rozei-Cruce, numită așa după inițiatorul Chirstian Rosenkreutz născut în Germania pe la 1378, societate activă la Tubingen în veacul XVI, care își publică mesajul către toți savanții lumii la Casel în 1614 și la Strasbourg în 1616, sub titlul **Fama fraternitatis**, adică *Răsunetul fraternității*, răspândind manifeste pe străzile Parisului în 1622, prin care chema la luptă sub lozinca *Reforma totală și generală a vastei lumi*. Adepții ei, *„Neștiuții"*, grupați în 7 ordine subordonate unui **imperator**, nu aveau semne distinctive, secretizarea fiind totală și acționau în baza ordinelor primite de la *Maeștri Cosmici* sau *Superiorii Necunoscuți* aparținând celor 3 ordine superioare care ordonau, din când în când, **„ieșirea în lumină"**. Scopul era distrugerea ordinii sociale, a religiilor majore, în special a creștinismului, sub lozinca *„Cu mațele ultimului popă voi spânzura ultimul rege"* – cucerirea puterii – planetare și realizarea dominației celor puțini și aleși asupra omenirii, prin intermediul statului planetar.

Societatea a pregătit și executat Revoluția franceză, apoi, în veacul XIX, în vederea introducerii următoarei **„noi ordini"**, s-a radicalizat prin AMORC – Ordinul Antic și Mistic al Rozeicruce – al cărui prim imperator a fost doctorul Harold Spencer Lewis. AMORC, pe lângă faptul că a introdus în Occident limbajul de lemn al cuvintelor formate din inițiale, gen NATO, UE, OSCE ș.a.m.d., a pregătit și gestionat primul război mondial și, pentru acțiunea psihologică, în vederea atingerii scopului propus –

globalizarea – a creat, în 1887, Golden Down. Rezultatul a fost consemnat de cercetătorul francez Pierre Mariel:

„**După cum Revoluția franceză a fost pregătită de iluminiștii din Bavaria și templierii Sfintei observanțe, tot astfel Golden Down a pregătit venirea la putere a nazismului**". Acestei societăți i-a fost fondator așa-zisul Abraham Stoker, alături de Nietzsche, scriitorul Arthur Machen care a descris cu 20 de ani înainte primul război mondial, punct cu punct; Alistar Crowley, marele preot al magiei sexuale, Rasputin și alții. Societatea a activat pe trei căi de influențare: *media* – grupând scriitori și jurnaliști – *medicină,* prin homeopați și vraci, plantați pe lângă personalitățile cu putere de decizie și *femei* legate de aceleași personalități, gen Maud Gane – muza poetului William Yates, Florence Faar – muza lui Bernard Shaw, Marina – sora filosofului Henry Bergson, Edita Montes – fiica ducelui Ludovic al Bavariei ș.a.m.d. Și își păstrează și astăzi direcțiile de manipulare preferate prin homeopați celebri, femei și puterea cuvântului scris, manipulând prin media. Centrul pare a se fi mutat, însă, din Londra în Rosicrucian Parc din Saint José, Statele Unite, *Golden Down* coordonând între altele, astăzi, inclusiv prin dominarea pieței drogurilor, sectele sinucigașe de tipul OTS – *Ordinul Templului Solar* – care propovăduiește transmigrația către Sirius, sectele sataniste, prin doctrina energiilor sexuale și colective, având rituri luciferice, de unde nevoia, în continuare, de „Dracula" ca Satana sau Dumnezeu răsturnat și **sinarhia pentru imperiu**, adică grupurile care militează pentru guvern mondial și globalizare prin aducerea națiunilor la același numitor: unica națiune planetară, îndobitocită, de consumatori.

S.R.: Care ar fi concluzia?

M.D.: În aceste condiții, nu mai pare bizară contracararea de către autorități internaționale a unui proiect românesc,

„Dracula Land", conceput spre a fi benefic pentru economia noastră și nici o întâmplare faptul că această contracarare este însoțită de explozia masoneriei române, după cum vedem în presă, a cărei linie națională, în tradiția fraților rozicrucieni Horea, Cloșca, Crișan, Tudor, Bălcescu, Ion și Dumitru Brătianu este agresată și din exterior și din interior.

La întrebarea dacă este sau nu o întâmplare, aș da cuvântul unuia dintre cei mai străluciți reprezentanți ai **Zorilor de Aur**, omul care a dat pe mâna lui Stalin o jumătate din Europa și trei sferturi din Asia, F.D. Roosevelt, ex-președinte al Statelor Unite, care declara: **„În politică nimic nu se produce datorită unui simplu accident. Dacă accidentul are, cumva, loc putem fi siguri că, de fapt, făcea parte dintr-un plan."**

În concluzie, proiectele „Dracula" sunt ca încărcăturile nucleare: benefice pentru omenire dacă sunt manipulate de specialiști; dacă le lăsăm, însă, pe mâna ageamiilor interesați doar de tunuri financiare, s-ar putea să ne trezim că, odată cu „Dracula", ni l-am băgat în casă pe Dracul însuși! Doamne, ocrotește-i pe români!

XII. ACTUALITATEA CELEI DE-A TREIA ROME (7 iulie 2002)

Septimiu Roman: A existat sau nu un „testament" al lui Petru cel Mare? Decenii de-a rândul, sub ocupația rusească, apoi, de teama acestei ocupații, NOI, românii, am invocat în discuțiile înfricoșate dintre prieteni, personalitatea lui Petru cel Mare atribuindu-i tot răul care ni se întâmplă, grație diatei politice pe care acesta ar fi lăsat-o conducătorilor ruși, de a reface, sub pumnul de fier al Moscovei, stăpânirea, odinioară romană, de la Atlantic în Orient, din nordul Mării Negre în nordul Africii. Și l-am disprețuit pe Cantemir, naivul ghidat de ideea fixă și perimată, antiotomană, tocmai pentru că în cărțile noastre de istorie, datorită alianței cu Petru, i se acorda o importanță mai mare decât lui Mihai Viteazul, în timp ce sovieticii clădeau, pe gestul lui, teoria existenței unui „popor moldovenesc" de sorginte slavă.

Domnule Dogaru, cât adevăr există în această poveste a testamentului pe care conducătorii Rusiei l-ar fi urmat neabătut până în zilele noastre?

Mircea Dogaru: Vreți să spuneți l-au urmat și îl urmează. Pentru că numai în mintea unor foști politruci de nivel cămin cultural sau casă de cultură, care își zic astăzi „analiști politici", puterea Rusiei s-a prăbușit, odată pentru totdeauna,

la începutul deceniului trecut. Nimic nu poate fi mai periculos în politică decât să-ți iei dorințele drept realitate! În Evul Mediu și modern au existat puteri de pretenție universală, națiuni care au încercat, imitând vechea Romă – față de care aveau un respect deosebit – să-i refacă puterea. Aș aminti, în primul rând, Sfântul Imperiu Roman de Națiune Germană în Occident, care își trăgea pretențiile de hegemonie universală dintr-o pretinsă descendență din Octavian August (27 î.e.n.-14 e.n.), ținând în rezervă dreptul de cucerire, întemeiat pe faptul real al ocupării tronului ultimului împărat roman, de către Odoacru, în anul 476.

În același timp, în Orient, Mehmed al II-lea (1444-1446,1451-1481), Cuceritorul Constantinopolului (29 mai 1453) pretindea hegemonia universală în calitate de urmaș direct al împăraților Răsăritului, legitim în baza dreptului medieval al sabiei și, prin extensie, pe aceea de urmaș al vechilor împărați romani. Dar nu era creștin și Europa, atât cea catolică, ținând de Roma, cât și cea ortodoxă, îl contesta. În această dispută, marii cneji ai Moscovei porneau la drum defavorizați, deoarece ei nu cuceriseră nici Roma, nici Bizanțul și nu puteau aduce nici dovezi că s-ar trage cel puțin din Caligula. Dar se puteau erija în protectori supremi ai ortodoxiei și, dând frâu liber prolificei imaginații specifice gânditorilor asiați, puteau încerca să găsească o justificare pe linia „osului domnesc“. Ceea ce au și făcut!

Soluția a fost găsită de un grup de călugări în stare să navigheze printre „meandrele concretului“ și ale celor sfinte, sub înțeleapta îndrumare a starețului Filotei. Ei au descoperit că ultimul împărat bizantin, Constantin Dragases (1449-1453), putea fi contestat fiindcă împrejurările nu i-au permis „ungerea“ și încoronarea potrivit ceremonialului, iar de la predecesori nu prea rămăseseră urmași, datorită zelului cu care otomanii i-au căsăpit, cu excepția unei prințese – **Zoe**

Paleolog – nepoata de frate a împăratului Ioan al VIII-lea Paleolog (1425-1448), căsătorită întâmplător cu viitorul Ivan al III-lea (1462-1505), fiul marelui cneaz Vasili Vasilievici (1425-1462) al Moscovei. Și iată baza de plecare, datorită acestei căsătorii cu o urmașă legitimă, a visului moscovit!

Moscoviții puteau revendica, în lipsa altor moștenitori, coroana imperială bizantină, prin căsătorie și, prin urmare, tot ce a ținut vreodată de Imperiul de Răsărit și, prin extensie, evident, de vechiul Imperiu Roman – pentru că, nu-i așa, Bizanțul era continuatorul legitim al acestuia din urmă! Datoria suveranilor ruși era, prin urmare, să se proclame țari (cezari) și **imperatori** și să aducă sub sceptrul lor, teritorial, tot ce aparținuse cândva Romei. Datorie căreia i s-au supus neabătut toți conducătorii ruși de la Vasile al III-lea care a domnit între 1505 – 1533 și fiul său, Ivan al IV-lea cel Groaznic (1533-1584) până la – să zicem, deocamdată – Stalin.

„Testamentul", așadar, are o vechime mult mai mare. Este cu 200 de ani mai bătrân decât Petru cel Mare care nu a făcut decât să accelereze transpunerea în realitate a unui program moștenit, acela al *doctrinei politico-militare a celei de-a treia Rome*, doctrină definitivată în scris și publicată în 1520 de stărețul Filotei.

Amestecând, în scopul justificării, ficțiunea cu realitatea, religia cu istoria, Filotei îi îndemna pe stăpânii Rusiei la acțiune-politico-militară concretă, hotărâtă, prorocind: **„Aceluia care este ridicat de Atotputernica mână a lui Dumnezeu în cea mai înaltă și mai puternică între acele împărății în care împărații stăpânesc, ție** (Vasile III), **marelui cneaz și stăpânitor al Moscovei, al cărui tron a început să strălucească deasupra acelei împărății romane și Constantinopolitane! Biserica vechii Rome a decăzut din pricina necredinței... Celei de-a doua Rome** (Bizanțul,

deci) **a lui Constantin cel Mare, nepoții agarenilor, cu securea i-au distrus porțile și există acum cea de-a treia Romă** (Moscova) **care ține de imperiul tău. Singur tu în lume ești împărat al creștinilor. Nu încălca, împărate, poruncile pe care le-au orânduit străbunii tăi, marele Constantin** (cel Mare) **și fericitul Volodomer** (adică Vladimir, cneazul Kievului de pe la 980) **și marele Iaroslav** (cel Înțelept), **cel ales de Dumnezeu, din ale căror rânduri te tragi și tu! Și cum ți-am scris mai înainte, așa îți vorbesc și acum! Ține minte și ascultă, prea cinstite țar: dacă toate imperiile creștine s-au unit în unul singur –** al tău – **dacă cele două Rome au căzut, cea de-a treia** (Moscova) **există, iar a patra nu va mai putea fi!"**

Interesantă această concluzie și îndemnătoare la chibzuință pentru aceia care, astăzi, se grăbesc să afirme că asistăm la distrugerea celei de-a treia Rome!

S.R.: Cum s-a acționat pentru împlinirea profețiilor lui Filotei și care a fost rolul real al lui Petru cel Mare?

M.D.: Având ca suport moral această doctrină, stăpânitorii ruși, după ce au încetat să plătească tribut tătarilor în 1476, au purces cu rapiditate la treabă. Ivan al III-lea a lipit Moscovei Novgorodul (1478), Tverul și a declanșat lupta pentru ieșirea la Baltica (1492) impunând Ordinului Livonian, sprijinit de Lituania, plata tributului în 1503. La fel de năprasnic, Vasile al III-lea a cucerit Pskovul (1510), Smolenskul (1514) și Reazanul (1521), iar Ivan al IV-lea cel Groaznic a fost primul care a cutezat, și, făcându-și publice pretențiile de hegemonie universală, a luat titlul de *„țar"*, adică de *„cezar"* (*caesar*), la 14 ianuarie 1547. El a cucerit hanatele Cazan (1552), Astrahan (1556), dar îndelungata rezistență (1558-1583) a Lituaniei, Poloniei și Suediei l-a obligat să renunțe la tentativa de cucerire a Livoniei, Poloțkului și Estoniei.

Vreme de o jumătate de secol, Rusia a stagnat datorită vecinilor – care au sesizat primejdia – și a răscoalelor țărănești sau ale populațiilor subjugate, care i-au împiedicat pe suverani să urmărească marea idee.

Abia Alexei Mihailovici Romanov (1645-1676), între 1645 și 1676, prin unificarea temporară a „Ucrainei" cu Rusia (1653) a reluat înaintarea spre Occident nu fără cedări de moment. Iar urmașul său, Feodor (1676-1682), a fixat granița pe Nipru (1681) deci la fruntaria răsăriteană a poporului român. Fruntaria reală, răsăriteană, de pe Nipru! Este momentul în care a apărut în scenă Petru cel Mare ca asociat al lui Ivan al V-lea, apoi ca singur stăpânitor, din 1696. Amintindu-și că strămoșii și-au întemeiat organizarea statală pe cuceririle civilizației scandinave, pe inițiativele și realizările varegilor, Petru a vizitat Occidentul, i-a analizat viața economică și a devenit primul importator rus de tehnologie, structuri politico-statale, militare și cultură avansată.

Întors acasă, el a retezat nu numai bărbile dar, sub cele mai inteligente pretexte, și capetele celor ce se cramponau de un trecut patriarhal. A remodelat statul, deschizând larg porțile specialiștilor străini. Cu zâmbetul, conversația fermecătoare și, de la caz la caz, cu spada, nu numai că a salvat Rusia, dar a transformat-o efectiv într-un imperiu capabil să se dezvolte pe seama obositului Imperiu otoman și a mărginiților suverani occidentali. A introdus un nou calendar, a înălțat primele fabrici moderne la Neviansk și Kamensk, le-a dat rușilor o nouă capitală, Petersburg (1703), a modernizat aparatul de stat și administrativ-teritorial prin înființarea guberniilor, a senatului, a modernizat armata și a creat chiar o flotă care a rivalizat la momentul acela cu cele occidentale. Apoi a cucerit Azovul, Ingermanlandul (1700), Ivangorodul, Narva, Dorpat (1702-1704), Revel, Riga,

Wiborg (1710). A impus o pace defavorabilă Chinei și o alta defavorabilă Persiei (1723) și a încheiat un tratat care era cât pe ce să ne coste teritoriile răsăritene de la est de Nistru – celebrul tratat de la Luțk (2/13 aprilie 1711) cu Dimitrie Cantemir (1710-1711).

După toate acestea și-a luat titlul de **imperator** în 1721. Deci nu de *Cezar*, ci *imperator*. Iată de ce și tradiția i-a atribuit „testamentul" al cărui conținut l-au stabilit înaintașii săi, dar pe care el însuși l-a făcut, deci, credibil.

După Petru, imperiul a crescut încet, dar sigur, spre toate punctele cardinale, fiecare epocă de criză fiind – atenție! – traversată în maniera sa și aducându-i o nouă etapă de prosperitate și noi teritorii după încetare.

Grava rămânere în urmă sub aspect economic ce, periodic, lovește Rusia, s-a manifestat în secolul al XIX-lea, o dată cu războiul Crimeei, cel declanșat din cauza românilor, pentru români de către marile puteri europene, și cu războiul cu otomanii (războiul nostru de independență din 1877-1878). Acestea i-au impus Rusiei o apropiere de adversarii deveniți tradiționali, Anglia și Franța. Handicapul economic nu putea fi recuperat doar cu paleative. Industrial și social, Rusia era un stat anacronic. Se impunea o nouă schimbare la față, un nou import de tehnologie și ideologie și, sponsorizat de Germania, Lenin a relansat revoluția din 1917, introducând în țară tot ce era mai nou în tehnica și în gândirea politică occidentală, fără să aibă, însă, răgazul necesar să verifice și să adapteze. Motiv pentru care, reîntorcându-se la intransigența conducătorilor din epoca anterioară a despotismului autocraților țari, Stalin s-a văzut nevoit să procedeze la noi infuzii. Timp de 5 ani, între 1940 și 1944, după trădarea vechiului aliat; Germaniá, el a secătuit „perfidul Albion" de resurse și a obținut mai mult decât putea spera, de la naivul sau, poate, interesatul

XIII. CAZACII SAU ROMÂNII DE RĂSĂRIT
I. (14 iulie 2002)

Septimiu Roman: La 16 iunie 1578, în urmă așadar cu 424 ani, un domn al Moldovei era decapitat la Liov, în Polonia: Ioan Nicoară Potcoavă – un personaj de roman picaresc puțin cunoscut și de numele căruia se leagă introducerea în Moldova a unui factor politico-militar prea puțin abordat de istoriografia noastră, deși a fost extrem de important, timp de trei secole, pentru istoria Țărilor Române, iar în anumite regiuni ale spațiului românesc deține și astăzi o importanță covârșitoare: cazacii. Cine sunt cazacii, domnule Dogaru?

Mircea Dogaru: În limba otomană, *cozaq* însemna *brigand*, în limba tătară *pribeag*. De ce? Pentru că cei intrați în istorie sub numele de „cazaci" erau la origine țărani fugari de pe moșii, care își „luau lumea în cap" din cauza asupririi, alegând să trăiască în libertate, la marginea civilizației. Și cum la est de Nistru nu aveau codri la îndemână, ca în centrul spațiului românesc, s-au retras în zonele pustii, nesupuse vreunei autorități statale, în spațiul de la nordul Mării Negre și nordul Mării Caspice.

Etnic, cei refugiați în bazinele inferioare ale Volgăi și Donului au fost majoritari ruși, dar și tătari și alte neamuri oguze. Cei fugiți la pragurile Niprului – nu. Și aceștia ne

interesează pentru că sunt parte din trupul nostru etnic și din istoria noastră.

În teritoriile în care s-au așezat *„pribegii"*, populația băștinașă era rarefiată de invazii dar nu dispăruse, noii veniți integrându-se perfect, pentru că vorbeau aceeași limbă. Cum se numea această populație băștinașă de la vărsarea Nistrului și a Niprului? Pentru secolul V, *Priscus din Panion* vorbea de *„romanii din răsărit"* *Godefridus din Viterbium* vorbea despre „vlahi" și despre ducele *Vlahernos*, „fiul de vlahi" care, rezistând cu armele hunilor și înfrânt, a fost silit să fugă cu credincioșii săi de la nordul Mării Negre, din Sciția, în Bizanț, în zilele împărătesei Pulcheria, anii 450-457. Aceasta ar fi construit pentru ei, la Constantinopol o biserică și un cartier care poartă și astăzi numele lor, **Vlaherne** (*Blachernae*), adică al vlahilor.

Pentru secolul VI, descriind năvala avarilor, Euagrios Scholasticul nota că, pe litoralul nord-pontic, între Bosforul cimerian și gurile Dunării **„se aflau tot felul de neamuri barbare. Iar romanii întemeiaseră orașe, tabere militare și câteva stațiuni de veterani sau de coloniști trimiși de împărați"**. Peste acești *„romani de răsărit"* sau *„vlahi"* năvălesc avarii. Apoi, în veacul VII-lea bulgarii, în veacul IX-lea maghiarii, în veacul X-lea pecenegii, ei fiind **„creștinii"** a căror soartă o deplângea patriarhul Mauropus în 1049. În anul 982 un geograf anonim din Afganistan, din orașul Gozgân, în opera sa **„Frontierele Lumii"**, iar în 1050 Gardizi în **„Podoaba istoriilor"**, precizau că între *Danastris* și *Danapris*, adică între Nistru și Nipru, vecini cu moravii, cu Carpații Păduroși, cu rușii, cu pecenegii și maghiarii (maghiarii care se aflau atunci între Volga și Don), se afla un popor deosebit. **„Lângă slavi este un popor ieșit din Imperiul roman (*az Rum*), și toți sunt creștini și ei sunt mai mulți decât maghiarii** (cu care s-au înfruntat, de altfel

în 894 și 895), **dar mult mai slabi**“ Mai slabi militar, dar nu ca număr, deoarece – notau cronicarii – *„așa se zice, că numărul lor este mai mare decât al Rum* (adică al bizantinilor). *Și ei sunt un popor deosebit.*“ Un popor pe care cea mai veche cronică oguză, „**Oguznâme**“, preciza, pentru sfârșitul secolului IX, că se numea *ulaq*, adică „**român**“.

Deci băștinașii, peste care se vor așeza ulterior viitorii „pribegi“ sau „cazaci“, între bazinele inferioare ale Nistrului și Niprului, erau românii.

S.R.: Dar în nord, între bazinele superioare ale Nistrului și Niprului?

M.D.: „Aici trăiau *„volohii*“, adică tot românii care, la trecerea *„prin munții cei înalți*“ la 895, „**l-au rănit de moarte“ pe Almus, conducătorul maghiarilor**. O spune așa-zisul „Nestor“ care precizează că țara **volohilor** se întindea „**la apus de varegi**“, adică de Uruși sau vikingii denumiți ulterior **ruși,** după numele slavizat al conducătorului lor legendar Hrorekr (Riurik). O confirmă gestele ungurești, Simon de Keza și Cronica Pictată de la Viena.

Aici se găsea, după Moise din Choren, *„țara necunoscută căreia îi zic Balak“, „Vlahenland*“, țara „ducelui Ramunc“ sau „Românul“ după **Cântecul nibelungilor**, *Blachenland*, *Blokumanaland* locuită de *blacumeni* după Saga lui Eysmund și stelele funerare vikinge din insula Gotland, sau – ceea ce cronicile rusești, începând cu Ipatie numesc, după 1150, „**Țara Volohov**“, a românilor a căror capitală, *Bolohov* era o *„villa vallachorum dicta*“. De aici plecau la tătari în tratative, la 1246, ducii **Roman** și **Olaha**, acei **Roman** și **Vlahata** ai creațiilor medievale.

Pentru că românii din nord vor rezista mult timp cu armele în fața ofensivelor forțelor rusești, bazându-se pe forța armată

a cnezatelor lor cu centre la **Cudin**, **Derevici**, **Gubin**, **Deadicov**, **Beloberejie**, la **Cerniatin,** dar și **Jedecev** (*villa vallachorum dicta*). De asemenea, centrele cunoscute din așa-zisa Bucovină de Nord: la **Carapciu**, la **Lencăuți** (ulterior Cernăuți), la **Molodia**, la **Voloca**.

Supuși în secului XI de *ulici*, ei se vor răscula, zdrobindu-i pe aceștia – pentru ca la 1070 să lupte alături de pecenegi împotriva regelui polon Boleslav al Cracoviei, la 1231 să intervină ca aliați ai ungurilor împotriva **Haliciului**, iar la 1235 – ai *Haliciului* împotriva Kievului. În ceea ce îi privește pe moscoviți, românii i-au preferat întotdeauna pe tătari, trădându-i pe ruși în bătălia de la Calca și înfruntându-i direct în 1240. Abia în 1256, Daniel Romanovici de Volhynia (teritoriu al cărui nume atesta fosta sa calitate de „Țară a Românilor“), reușește să le distrugă orașele, reducându-le puterea militară. Nu desființând-o, fiindcă **Jedecev** (Judecie) scapă și necunoscuta istorie, pentru noi, a acestui stat românesc continuă prin voievozii Alexandru din **Belț(Bălți)** și Gleb al lui Ieremia. De ce istorie necunoscută? Fiindcă am eludat, de frică, decenii de-a rândul istoria românilor și a statelor lor, evident în spațiul etnogenetic românesc, închis între Pind și Carpații Păduroși, acolo unde stau mărturie și astăzi, ca artefact al istoriei, cele două sate pierdute în Evul Mediu timpuriu, Mirke și Poroșkovo, între Dunărea de mijloc cu Buda și Bratislava și Nipru, reducându-ne interesul doar la trei dintre statele medievale românești nord-dunărene: Moldova, Muntenia și Transilvania.

Așadar, populația băștinașă dintre Nistru și Nipru, în nord și în sud era, și este, cea românească. Este acea populație peste care vor veni, ulterior, „**pribegii**“ sau „**cazacii**“ și care, în secolele XIII-XIV, căzuse sub dominația tătară, ulterior tătaro-otomană în sud și sub dominația polono-lituaniană în nord, integrată fiind, teritorial, în Uniunea polonă-lituaniană;

deci, căzuse alături de rudele noastre materne, lituanienii. De ce lituanienii ar putea fi numiți unchii noștri materni? Fiindcă, dacă Burebista și Decebal i s-au închinat lui Zamolxes, lituanienii s-au închinat, până în veacul XIV, lui Zemelkus, purtând, până la creștinare, nume traco-dace tipice, gen Drilgisa; fiindcă țara lor se cheamă *Litva* și astăzi iar noi am avut o „*Litva*" – o „*țară de piatră*" – în nordul Olteniei și numeroși cnezi Litovoi din Oltenia și până în Bereg și Ugocea; fiindcă noi avem *doina* și ei *daina*. Noi avem *Alutus-Olt* ei au *Aluta*. Și, în plus, vechiul centru spiritual lituanian încă există, purtând de 2000 de ani același nume: **Traké** – „*orașul tracilor*".

Așadar, toți năucii, indiferent că îi cheamă „Napoleon" sau nu, dacă vor să-i întâlneacă pe traco-daci, îi caută degeaba la Roma, unde, nimic mai hazliu, traco-dacii i-ar fi învățat, după unii, latina pe latini. Îi pot găsi, în schimb, în Lituania. Important este, însă, că țăranii pribegi, fugari de pe moșii pe la sfârșitul veacului XV aveau câteva opțiuni: dacă erau ruși – să se stabilească în *No man's land*-ul din stânga Niprului, dacă erau români ori lituanieni – în cel din dreapta, printre românii „*bătrâni*" sau „*vechi*". Și aici au decis să vină fugarii din domeniile Uniunii polono-lituaniene, cât mai departe de mâna lungă a regelui Poloniei. Centrul și l-au stabilit la pragurile Niprului din care, în mod firesc, datorită etniei pribegilor sau cazacilor, cel mai important se numește și astăzi *Voloschii*, adică românesc.

S.R.: Susțineți, așadar, că, la origine, cazacii de la Praguri au fost români?

M.D.: Susțin că așa-zișii „ucraineni" dintre Nipru și Nistru – cu alte cuvinte transnistrenii – sunt în cea mai mare parte, români și într-o mai mică măsură lituanieni și poloni rusificați

în ultimile trei secole, proces care se desăvârșește astăzi sub ochii noștri.

În veacul XVI, procesul pribegiei și al colonizării regiunilor nord-pontice dintre Nistru și Nipru, susținut de ruși din rațiuni militare, pentru a avea un tampon în calea otomano-tătarilor, atinsese în regiunile Uniunii polono-lituaniene cote atât de alarmante, încât Ștefan Bathory, rege al Poloniei (1575-1586) și, în același timp, principe al Transilvaniei (1571-1583), se plângea disperat Vienei că cei peste 50.000 de „cazaci“ care acționau deja, pe ambele maluri ale Niprului, **„sunt oameni proveniți din diferite popoare: ruși, români și chiar supuși de-ai noștri.“** Și pentru că acești țărani s-au refugiat printre români, organizându-și viața în sistemul satelor volohe libere, pe baza lui *jus valachicum,* la marginea regatului Poloniei, teritoriile lor au primit numele de **„Marginea“** evident. Marginea regatului Poloniei – în polonă **„u craina“** – însemnând **„la Margine“**.

Curios, pentru că același fenomen s-a petrecut pe diagonală, în partea opusă a spațiului românesc unde, în așa-zisele „părți“ sau Partium, în bazinul superior al Tisei. Protejați de mlaștinile Tisei, mii de țărani pribegi, români în majoritate, au ales să trăiască în mod identic cazacilor, fiind numiți *haiduci*. Chiar dacă au fost ungurizați în timp, nimănui nu i-a venit ideea – nu încă – să inventeze un popor nou, al „Părților“, sau „părțean“ în ceea ce îi privește pe acești haiduci, cum s-a petrecut cu românii de la Praguri, transformați peste noapte, prin rusificare, într-un popor așa-zis vechi de la Adam și Eva, numit *„la mărginean“*, adică *„ucrainean“*.

S.R.: Din păcate, timpul ne împiedică să continuăm. Vă așteptăm duminica viitoare cu argumentele sau dovezile de necontestat ale românității cazacilor transnistreni, în măsură

să descifreze rolul lor în istoria românilor, a relațiilor româno-ruse și locul pe care îl ocupă în ceea ce ați denumit, cândva, contribuția românilor la formarea popoarelor și națiunilor în Europa centrală și răsăriteană.

II. (21 iulie 2002)

Septimiu Roman: Data trecută am aflat că, la sfârșitul secolului al XV-lea țărani din teritoriile rusești, poloneze și, îndeosebi, românești au început să se refugieze, datorită sarcinilor fiscale de nesuportat, în „No man–s land"-ul din nordul Mării Negre, la marginea statului polon de atunci, motiv pentru care au fost numiți „mărgineni" sau „ucraineni" Otomano-tătarii îi numeau „cozaci", adică „briganzi" sau „pribegi". Fenomenul, spuneați, a luat amploare în veacul al XVI lea, acești oameni, în majoritate români, așezându-se în dreapta Niprului, peste o populație de asemenea românească. S-au organizat în clasicele obști, constituind treptat uniuni politico-militare pe care și regii Poloniei și țarii ruși și sultanii vor încerca să și le subordoneze sau să le închirieze forța armată.

Ce alte argumente, în favoarea românității cazacilor din dreapta Niprului aduceți astăzi, domnule Dogaru, pe lângă cunoscuta declarație a lui Ștefan Bathory, rege al Poloniei și principe al Transilvaniei?

Mircea Dogaru: În primul rând aș menționa că mai există „*craine*" – în spațiul etno-genetic românesc – pe teritoriul fostei Yugoslavii locuite de români, slavizați și ei, în timp, la marginea *Crăiei* sau Împărăției romano-germane. Iar

Craina din Serbia nici chiar Stalin nu a încercat să o revendice ca parte integrantă a unui popor *„mărginean"* sau *ucrainean* care ne-ar fi fost vecin de la Adam și Eva în sud-vest, așa cum s-a întâmplat în Răsărit.

Apoi, aș menționa că „pribegii“ care au ales libertatea – concentrându-se *„za porojie"*, la pragurile Niprului sau **Voloschii** – trăiau inițial din agricultură, din creșterea animalelor, vânătoare, pescuit – întemeind, din rațiuni de apărare, militare, confederații de obști. Ulterior, au început să se reprofileze, să se reprofesionalizeze, datorită deselor ciocniri cu otomano-tătarii, dar și cu rușii și cu polonezii, devenind luptători de elită, incursiunile și raziile în teritoriile, îndeosebi otomane, dar și închirierea săbiilor lor unei cauze sau alteia, devenind, în timp, principalele activități profitabile. Dar mercenariatul nu explică legăturile lor speciale cu domnii români, și implicarea lor în toate marile momente ale luptei românilor pentru libertate și unire din veacurile XVI-XVII. Pentru că mercenarul – oriunde pe mapamond și oricând – odată bătălia încheiată – își ia simbria și pleacă în căutarea altui stăpân. Or, în 1574, cazacii, veniți la chemarea lui Ion Vodă cel Cumplit (1572-1574), fiu al lui Ștefăniță (1517-1527), în timp ce elita a trădat, ca de obicei, în frunte cu Eremia Golia – prototipul eroului defector pe principiul pacepisto-dan-pavelo-stănescian *„N-am trădat poporul, ci conducătorul!“* – au luptat până la capăt. Mai mult, când, în incapacitate de a continua lupta la Roșcani – datorită ploii care a udat praful de pușcă – Ion Vodă a ales să se predea otomanilor în schimbul cruțării vieții ostașilor săi (11 iunie 1574), fiind ucis de Sinan Pașa – care și-a călcat, astfel, jurământul – cazacii – în loc să plece, datorită faptului că angajatorul lor nu mai era în viață – **„văzând așa** – consemnează Grigore Ureche, **„au intrat în tabără și în grămada turcească tăind și omorând de au pierit până**

într-unul." Aşa ceva nu puteau face nişte mercenari, ci doar nişte patrioţi români, luptători pentru idealul românesc de libertate şi Unire care, chiar dacă erau trăitori în afara fruntariilor Moldovei, vedeau în Ion Vodă pe domnul lor legitim.

De altfel, după înfrângere, cazacii s-au reorganizat – cetele lor, conduse de căpitani, numiţi româneşte *hatmani* de la germanul *hauptman* şi, în jargonul româno-slav de la Praguri, *atamani,* acceptând un conducător suprem, un ataman al întregii Margini sau „u Craine". În plan politic, demonstrând idealul românesc de unitate şi respingere a pretenţiilor polono-ruso-otomane de dominaţie, acest conducător suprem al „u Crainei" era domnul de drept al Ţării Moldovei. Primul hatman al întregii „Ucraine" ales în 1576, incontestabil român, pretendent la tron, apoi domn al Moldovei, a fost fratele lui Ion Vodă, Ioan Nicoară Potcoavă – cel atras în cursă şi executat de polonezi la Liov la 16 iunie 1578, tocmai pentru a se împiedica unificarea politică a românilor din stânga şi din dreapta Nistrului. I-a urmat fratele său, Alexandru Potcoavă, ales ca ataman şi domn de românii cazaci de la Seci, centrul politico-militar al „Ucrainei". Următorii conducători cazaci au continuat tradiţia şi chiar dacă nu au reuşit să se urce toţi, ca Ştefan Răzvan, în scaunul Moldovei, s-au afirmat ca pretendenţi: Petru Lungu, Petru Cazacul, Constantin fiul lui Nicoară Potcoavă, şi Constantin – fiul lui Ştefan Lăcustă etc.

Această tradiţie explică de ce la 1681 domnul Moldovei de atunci, Gheorghe Duca, era numit de otomani şi recunoscut de cazaci hatman al „Ucrainei", de ce la 1736-1739 după dispariţia ultimului hatman român al „Ucrainei", când cazacii intraseră sub controlul Rusiei, procesul de rusificare a lor fiind

în plină desfășurare, generalii ruși Constantin și Dumitrașco, urmași legitimi, în calitate de fii ai lui Dimitrie Cantemir, au fost sprijiniți de populația Moldovei să ocupe Iașii, în contextul războiului ruso-austro-otoman.

Rusia a început să sprijine căzăcimea tocmai după dezastrul din 1574, care a pecetluit scoaterea din luptă a Moldovei ca lider de peste 100 de ani al Țărilor Române și principal adversar al sultanilor în regiunea Mării Negre. Țarii au înțeles că „*mărginenii*“ sau „*ucrainenii*“ pot deveni o formidabilă armă atât împotriva Uniunii polono-lituaniene, reîntemeiată în 1569, cît și a otomanilor, putând servi, în același timp țelurilor expansioniste ale doctrinei „**celei de-a treia Rome**“! De aceea, au stimulat refugierea țăranilor ruși în dreapta Niprului, printre români, un raport al cancelariei polone, datat chiar în 1574, transmițând, în acest sens, înpăratului romano-german Maximilian al II-lea de Habsburg că „**în căzăcime sunt adunați oameni proveniți nu numai din ținuturile noastre, ci și din cele ale Moscovei, Valahiei și din țările luminăției-voastre**“ – cu aluzie la Partium și Transilvania.

Mai obiectiv, marele vizir Mehmet Sokollu recunoștea, în același timp, că „**acolo, sărăciți, s-au unit moldoveni, valahi și moscoviți și au făcut multe pagube musulmanilor noștri.**“

Etnic, deci, cea mai mare pondere în rândul cazacilor, „mărginenilor“ sau „ucrainenilor“ dintre Nistru și Nipru o aveau românii, motiv pentru care, la 1578 Cancelaria polonă îi definea pe cazaci drept: „**cei mai răi dintre moldoveni**“.

Revenind la lista atamanilor întregii Margini sau „*u Craine*“, după domnii sau pretendenții la scaunul Moldovei deja amintiți au urmat: Nădăbaicu, pe care istoriografia rusă l-a botezat, slavizându-l, Nelevaico, și între 1593-1597 Ioan Grigore Lobodă, contemporan și susținător al lui Mihai

Viteazul, căruia, tocmai din acest motiv, regele Sigmund al III-lea Vasa al Poloniei i l-a impus ca superior pe omul său, Tihon Baibuza. Cu Samoilă Chișcă, însă, românii vor avea din nou în căzăcime fideli ai planului de realizare a unității românești, a unității naționale vreme de două decenii. Pentru a doua jumătate a veacului XVII, i-aș aminti pe marii atamani Ioan Sârcu, Ioan Opară, Trofin Voloșanin adică Românul, Ioan Șerpilă și Timotei Zgură sau Dumitru Hunu, cu aceștia doi din urmă, căzăcimea intrând astfel în veacul al XVIII-lea.

În fine, a urmat marele erou al libertății, ultimul hatman român al „*u Crainei*" libere, cel care a ridicat între 1726–1734 steagul rezistenței împotriva Rusiei, Dănilă Apostol.

S.R.: L-ați omis, însă, pe Bogdan Hmelnițki, cel mai cunoscut cazac la noi, și care nu era român, ci aparținea micii nobilimi polono-lituaniene.

M.D.: Într-adevăr, și tocmai de aceea este singurul dintre atamani – fie ei polonezi sau români – care a ajuns în istoriografia noastră, indus de către marele vecin de la Răsărit. Neromânul Bogdan Hmelnițki, orbit de ura față de regalitatea polonă – ca și Dimitrie Cantemir al nostru față de otomani – nu a înțeles primejdia reprezentată de Rusia. El a ridicat „*Marginea*", adică „*Ucraina*", la luptă împotriva Poloniei în 1648 și a predat-o Moscovei, prin decizia de unire din 1653, aprobată de Zemski Sobor în capitala Rusiei, cu mare bucurie. Principalul argument l-a constituit atunci credința ortodoxă, pravoslavnică, deci comună rușilor și româno-cazacilor, în opoziție cu Polonia catolică.

Dar și Hmelnițki a urmat tradiția, căsătorindu-și fiul, Timuș, cu fiica domnului Moldovei, Vasile Lupu și sprijinindu-l pe acesta până la dezastrul complet din 1653, în încercarea sa de a reunifica sub un singur sceptru Țările Române. Și apoi, Bogdan Hmelnițki i-a avut ca locțiitori pe

atamanii Toader Lobodă, polcovnic de Pereiaslav, urmat de Dumitrașcu Raicea, Martin Pușcariu, de Poltava, Pavel Apostol, Eremia Gânju de Uman iar în fruntea celebrului său regiment Slobodean, adică „al libertății" sau „liberator", i-a avut pe generalii Dimitrie Băncescu și Varlaam Buhățel. De asemenea, la tratativele cu Moscova din 1654, pentru ratificarea acelei efemere uniuni contra naturii care i-a atras, în fapt, lui Hmelnițki ura cazacilor și pieirea, el i-a trimis ca diplomați, pe lângă Pavel Apostol și Dumitrașcu Raicea și pe căpitanii Grigore Cristofor de Rașcov și Ioan Ursu de Poltava.

Cu alte cuvinte, cam toți atamanii erau români pentru că populația căzăcească și cea care îi urma era majoritar românească.

S.R.: Din păcate, însă, timpul afectat rubricii noastre ne obligă să ne oprim aici. Cum au scăpat cei numiți „transnistreni", „ucraineni" sau „cazaci", cărora dumneavoastră le spuneți ***mărgineni*** *de rusificare pentru încă o sută de ani, ce alte dovezi se pot aduce în sprijinul ideii românității locuitorilor din dreapta Niprului și la ceea ce dumneavoastră numiți contribuția românilor la formarea popoarelor vecine, în cazul de față a foarte noului popor ucrainean, vom afla într-o emisiune viitoare.*

III. (4 august 2002)

Septimiu Roman: În două rubrici trecute ne-ați vorbit, domnule Dogaru, despre cazaci, adică despre pribegii așezați la pragurile Niprului în veacul al XVI-lea îndeosebi, numiți ***mărgineni*** *sau* ***ucraineni*** *fiindcă au constituit „marginea"*

regatului polon sau „Ucraina" Ați demonstrat că erau majoritar români și că s-au stabilit în mijlocul unei populații băștinașe între Nistru și Nipru, care era rarefiată, dar tot românească. Iar caracterul etnic al căzăcimii s-a păstrat, chiar dacă printre ei s-au așezat lituanieni, polonezi, ruși mari, mici sau albi.

Ați arătat că, începând cu primul mare hatman – Ion Nicoară Potcoavă – de la 1574 la 1734 majoritatea conducătorilor Marginii au fost români și aspiranți și la titlul de domni ai Moldovei. Că Bogdan Hmelnițki a fost, ca polonez, una dintre excepții, dar locțiitorii, căpitanii și diplomații săi au fost români. Ați adus în sprijin documente și declarații ale suveranilor contemporani și ați sugerat că, începând din veacul al XVIII-lea, odată cu ofensiva rusificării, s-a declanșat acolo un proces de etnogeneză implicând deznaționalizarea, proces care nu ar fi complet încheiat nici astăzi, „mărginenii" sau „ucrainenii" fiind, astfel, frații noștri risipiți.

Ce alte argumente aduceți astăzi în sprijinul demonstrației dumneavoastră?

Mircea Dogaru: Orașele: Oceakov (Ozu, Vozia) la Nipru ridicat pentru „mărgineni" în 1587 de Petru Șchiopu, domnul Moldovei – care a deplasat 15.000 de lucrători din țară pentru cetate; Moghilăul – ridicat două decenii mai târziu de Eremia Movilă ș.a.m.d., Iampol, Jaruga, Vasilcău, Balta, Grigoriopol, Tiraspol, Elisabetgrad, Dimitrovka etc.

Populație românească, orașe românești străjuite pe Nipru de cetăți românești! Este motivul pentru care, în martie 1600, la Brașov, Mihai Viteazul, Unificatorul, îi cerea regelui Sigismund al III-lea al Poloniei să-i recunoască stăpânirea asupra „Marginii" sau „Ucrainei" până la Oceakov, pământ românesc dintotdeauna, locuit de români în vremea lui și

faptul era vizibil. Ne informează, în acest sens, observatorii străini din secolele XVI-XVII care constată românitatea Transnistriei sau Marginii, a „Ucrainei“, deci, dintre Nistru și Nipru și proclamă Oceakov „*oraș vlah*": Giovanni, Botero, Giovanni Antonio Magini, Nicolo Barsi și alții ale căror mărturii se găsesc parțial în colecția „*Călători străini despre Țările Române*“

La începutul veacului XVIII, în 1709, călugărul suedez Daniel Krwon declara Oceakovul locuit de români și puțini tătari, greci sau turci. La sfârșitul aceluiași secol, când masiva infiltrare rusească era în plină desfășurare, realitatea etnică era încă românească, recensământul executat în 1793 din ordinul Petersburgului - care își extinsese oficial stăpânirea până la Nistru la 1791 de mitropolitul Gavril și preotul Ivanov - atestând că în regiunea Oceakov, din 66 de sate 49 erau curat românești restul fiind amestecate. Marii proprietari de pământuri din zonă se numeau Ion și Nicolae Cantacuzino, Teodor Rosetti, Ilie Catargiul, Sava Badiul, Scarlat Sturdza, Cristea Manoil, Ioan Măcărescu, Ion Iliescu, Teodor Sabău, Ion Cănănău ș.a.m.d. Este motivul pentru care, religios, întreaga populație dintre Nistru și Nipru s-a aflat, până la 1828, sub jurisdicția Mitropoliei Românești a „Proilaviei“ sau Brăilei.

Reducând timpul de la un secol la trei decenii, constatăm că, în 1766, cercetând regiunea Bug-Nistru, agentul rus Andrei Konstantinov raporta că nu a întâlnit nici un supus rus, întreaga populație vorbind moldovenește. Dar, în 1799, consilierul Sumarokov nu mai spune că populația este integral românofonă, ci, că între Crimeea și Nistru, majoritatea locuitorilor sunt „moldoveni“. În acest interval de 33 de ani, și, îndeosebi, după 1791, când Rusia a ajuns, teritorial, pe Nistru, s-a produs infiltrarea rusă printre „mărgineni“ sau „ucraineni“.

S.R.: De ce dacă Hmelnițki a închinat „Marginea" sau „Ucraina" Moscovei, în 1653, infiltrarea elementelor rusofone s-a produs atât de greu?

M.D.: Pentru că Polonia nu a acceptat trădarea lui Hmelnițki și a declanșat războiul. Iar la 30 ianuarie 1667, prin pacea de la Andrusovo, „Marginea" sau „Ucraina" a fost împărțită în două, pe Nipru. Sud-vestul românesc a revenit Poloniei, iar restul cu Smolenskul și Kievul – deci teritoriile etnic rusești – Rusiei. Ceea ce nu înseamnă, însă, că nu se aflau români și dincolo de Nipru. Dovadă – regimentele de cazaci români conduse, în acea epocă, de coloneii Paladi, Ringaș și Abazin și faptul că, în ambele regiuni, atât polonezii cât și rușii au încredințat posturile cheie unor români – ceea ce a atras protestele slavilor.

Poarta nu putea asista pasivă nici ea la neutralizarea sa în nordul Mării Negre și a atacat Polonia care, înfrântă, i-a cedat în 1676, la 16-17 octombrie, prin Pacea de la Juravna, atât Podolia cât și „Ucraina" apuseană, adică regiunea românească dintre Nistru și Nipru. În aceste împrejurări, Gheorghe Duca, domn al Moldovei, devine în 1681 și hatman al Ucrainei, fiind, după frații Nicoară și Alexandru Potcoavă sau Ștefan Răzvan din veacul XVI, reunificatorul sub același sceptru al tuturor teritoriilor românilor răsăriteni între Carpații Orientali și Nipru. El și urmașii săi, hatmanii Ștefan Movilă, Dimitrie Cantacuzino și Ene Drăghinici au înțeles că, în epocă, alianța *de facto* cu otomanii împotriva celui mai periculos adversar al românilor, rușii, era esențială pentru că noua putere rusă, care se năștea în haină creștină, emitea pretenții de dominație universală și încerca să ajungă la Constantinopol peste Țările Române. Împotriva Rusiei, turcii s-au aliat și cu suedezii – suedezii lui Carol al XII-lea (1697-1718), sprijinit și el de Țările Române.

Din nenorocire, „Ucraina", fiind împărțită în două, românii „mărgineni" s-au aflat, ca militari, în ambele tabere. Astfel, la Poltava (8 iulie 1709), românii cazaci constituiau integral atât avangarda lui Carol al XII-lea cât și avangarda de 4.000 de cazaci ai armatei ruse, avangardă condusă de Apostol Ghigheci (Tigheci). Iar soarta le-a fost pecetluită de Dimitrie Cantemir – un mare om de cultură, dar o catastrofă ca domnitor, pentru că nu a intuit primejdia rusă. Orbit de ideea antiotomană, el a fost primul om de stat român care i-a cedat, printr-un tratat, teritorii românești Rusiei. Prin tratatul de la Luțk, de la 13 aprilie 1711 care stipula granița româno-rusă pe Nistru, motiv pentru care istoricii patriotarzi îl invocă adesea, el a cedat de fapt Rusiei – și rog să se rețină pentru că este pentru prima dată când un istoric afirmă acest lucru, doborând un domn nevolnic de pe piedestal! – **toate teritoriile răsăritene dintre Nistru și Nipru!**

Surprinzătoarea victorie otomană de la Stănilești, de la 22 iulie același an, nu a făcut decât să amâne dezastrul pentru că, din acel moment, țarii ruși – începând cu Petru cel Mare (1676 - 1725) și încheind cu Ecaterina a II-a cea Mare (1762 - 1796) □ au luptat permanent, în cadrul așa-ziselor războaie ruso-austro-turce, pentru a impune Porții recunoașterea *de jure* a ceea ce controlau *de facto*: „Marginea" sau „Ucraina" românească dintre Nistru și Nipru, ca parte a Rusiilor. Țel atins în 1791 prin tratatul de la Șiștov, când Rusia dobândește întregul teritoriu până la Nistru. Și mai trebuie spus, contrazicând afirmațiile stupide ale inculților noștri „analiști" care pretind că „Transnistria" nu ar fi aparținut niciodată vreunui stat românesc, faptul că, între pacea de la Belgrad (1739) și cea de la Kuciak-Kainargi (1774) hotarul de răsărit al Țării Moldovei a fost acceptat de marile puteri pe BUG! Fapt specificat în tratatul ruso-otoman de stabilire a frontierei, din 12 septembrie 1740.

Curios este, însă, faptul că, într-o primă fază, rușii au contribuit la întărirea elementului românesc transnistrean, preluând practicile otomano-tătare. Anii 1653-1660 ai afirmării lui Hmelnițki fuseseră ani ai ultimului război purtat sub steagul marelui Mihai Viteazul, sub steagul Unirii, de către principii Gheorghe Rakoczi al II-lea al Transilvaniei, Gheorghe Ștefan, Constantin Șerban, Mihnea al III-lea Radu care înregistraseră, datorită represaliilor otomane, un exod masiv al românilor din cele trei țări, dar în special din Moldova, peste Nistru, exod încununat de o mare deportare executată de tătari – care stăpâneau Crimeea și care au ridicat 50.000 de munteni și 20.000 de moldoveni colonizându-i acolo.

În 1739, în plin război anti-otoman, generalul rus Münnich a mai deportat 100.000 de români în „Ucraina". La acestea se vor adăuga repetatele oferte de colonizare făcute de țarii ruși românilor vestici, pe măsură ce granița militară a Imperiului Romano-german avansa în adâncimea teritoriului balcanic-otoman. Granița mutându-se, nu mai era nevoie de serviciile militare ale obștilor românești din Partium și Banat, Slovenia sau Croația, „Militargrenze" (granița militară a Imperiului Romano-german) desființându-se, de teama iobăgirii, românii și armânii care o deserveau ori s-au răsculat (ca în anii 1735 sau 1736-1740), ori au acceptat oferta rusă de emigrare în „Ucraina" și de întărire a elementului românesc de acolo.

Ecaterina a II-a a întemeiat, astfel, numeroase "**seciuri**" (de la Sece, Marea Adunare a cazacilor care se întrunea la pragurile Niprului, pe un loc *uscat* sau *sec*, de unde toponimile Seci și Soci), zeci de seciuri căzăcești cu români veniți din Principate și, îndeosebi, cu români vestici, din Transilvania, după 1761 – moment în care generalul Buccow a înăbușit în sânge lupta pentru

independență, mascată de lupta pentru ortodoxie, condusă de Sofronie din Cioara. De ce era nevoie de români? Din același motiv pentru care este nevoie și astăzi în diferite puncte ale globului. Să scoată castane din foc pentru noii stăpâni care le recunoșteau valoarea militară. Încă din vremea lui Bogdan Hmelnițki, starostele de Lemberg, Samuel Kuszewicz nota că românii dintre Nistru și Nipru sunt **„urmașii dacilor și au prețioase virtuți militare“** pentru că la, asediul Liovului, **„cohortele de veterani ale dacilor transnistreni** – *Veteranae Dacorum Transnistrianorum* – **au luptat în centrul liniei de foc“** în timp ce 10.000 dintre ei s-au evidențiat în bătălia de la Zborov din 1649 și alți 4.000 i-au înspăimântat pe polonezi la Berestecko, în 1651.

De aceea, generalul Münnich a convins-o pe țarina Ana Ivanovna (1730-1740) să-i permită constituirea armatei ruse moderne, pe schelet românesc, în perioada 1735-1739 a războiului cu Poarta el înființând **Corpul de armată românesc**, încredințat fiilor lui Dimitrie Cantemir. Membrii acestui corp aveau biserică proprie, cu serviciul religios în limba română, uniforme românești și un steag pe care, sub stema imperială rusească, figura stema Moldovei.

Așa se face că vitejii cazaci români, mândri și liberi devin, în timp, polcovnici cazaci „ucraineni“, adică rusificați: Țopa, Scapă, Țăranu, Moldovan, Munteanu, Basarab, Procopie, Drăgan, Desălagă, Ignat Gologan, Pavel Poloboc, Vasile Cociubei, Constantin Turculeț, Apostol Chigheci, Grigoraș, Bogdan, Radu, Focșa, Borcea, Mândra, Ghinea, Brânca sau generalul Ciorbă, fiind înregistrați cu gradele lor în controalele armatei ruse.

Din românii cazaci și colonizați, rușii au mai format două regimente în anul 1770: unul, zis „muntenesc“, al colonelului Grigorie Buhățel și altul, „moldovenesc“, dus la Kiev și

Oremburg ca nucleu de organizare a căzăcimii de aici. Tot în jurul unor nuclee românești s-au organizat și corpul de armată al colonelului Lungu, de la Ekaterinoslav și, în 1802, noua căzăcime de la Bug (Regimentul **Voznesensk**). Pentru toate aceste motive, la sfârșitul secolului XVIII, la Petersburg s-a lansat ideea organizării teritoriilor românești „mărginene“ într-un stat: **„Moldova Nouă“** cu Alexandru Mavrogheni ca domn. A urmat, însă, adjudecarea lor *de jure* în 1791 și ideea a căzut, obiectiv principal devenind – din acel moment – pentru ruși, cucerirea Moldovei istorice.

S.R.: Din păcate, însă, timpul ne obligă să ne oprim aici. Vom afla ce s-a mai întâmplat mai departe cu această romanitate abandonată, rusificată, într-o emisiune viitoare.

IV (1 septembrie 2002)

Septimiu Roman: În trei episoade ale rubricii noastre ați adus în discuție, domnule Dogaru, românitatea cazacilor de la „Praguri“, demonstrația dumneavoastră conducând la ideea contribuției majore a românilor la etnogeneza celui mai nou popor modern european – al „mărginenilor" *sau* "ucrainenilor“. *Ce ne puteți spune astăzi, în plus, referitor la această temă?*

Mircea Dogaru: S-ar impune mai întâi o scurtă trecere în revistă a argumentelor prezentate pentru ca ascultătorii să-și reamintească. Izvoarele arheologice, așadar, puse în evidență de specialiști în domeniu – ruși, ucraineni, dar și români din așa-zisă Republica Moldova – demonstrează continuitatea unei populații traco-romane, romanice apoi românești între Nistru și Nipru în secolele IV-XIII. Ele confirmă astfel relatările despre **„romanii din răsărit“** și **„pământul**

romanilor" ale autorilor romani sau bizantini ca Priscus din Panion, Procopius din Cezareea, Euagrios Scholasticul, Ștefan din Bizanț, Ioannes Mauropus ca și cele ulterioare referitoare la *vlahi*, *ulaqi*, *volohi*, *blakumen* între Nistru și Nipru datorate unor Moise din Choren, Vardan, Anonimul din *Gosgân*, Cântecului Nibelungilor, Alfred cel Mare, Nestor, inscripțiilor vikinge din Gotland, sau celebrelor saga ale lui Egil și Asmundar. Iată, deci, că lipsa izvoarelor pentru mileniul întâi este un basm și cine vrea să renunțe la acest basm poate găsi amănunte în lucrarea **„Armată și societate în spațiul românesc. Epoca veche și mileniul migrațiilor"** apărută sub egida defunctului Institut de Istorie și Teorie Militară al Ministerului Apărării Naționale, în anul 1999, la editura Globus.

Între 1070 și 1223 volohii sau românii răsăriteni au fost prezenți în toate conflictele varego-rușilor cu polonii, ungurii, tătarii, orașele lor fiind distruse de Daniil Romanovici abia în 1257, cu excepția capitalei, Jedecev sau Judecie, acea *villa vallachorum dicta* în care vor continua să dețină puterea voievozii Alexandru din Belț și Gleb al lui Ieremia.

La sfârșitul secolului XV și îndeosebi în veacul al XVI-lea, când dominația tătară în nordul Mării Negre slăbește, foarte mulți țărani români din Moldova, Muntenia și Transilvania se refugiază la pragurile Niprului, cel mai important numindu-se până în ziua de astăzi *Voloschii*, adică românesc. Aici, ei întăresc elementul autohton, organizându-se în comunități războinice pe baza dreptului românesc ancestral și alcătuind așa-zisa *„Margine"* a hotarului polon, sau *„u Craina"* sintagmă traductibilă prin „la Margine". Ei sunt numiți de turco-tătari *cozaq*, nume însemnând „pribeag" sau „brigand". Deși se așază și polonezi și lituanieni printre ei, persistă caracterul românesc și acest caracter este atestat documentar de relatările regelui polon Ștefan Bathory, ale

lui Samuel Kuszewicz sau ale agenților ruși Andrei Konstantinov, Sumarokov – consilier imperial, suedezul Krwon sau preotul Ivanov.

Orașele sunt întemeiate de domnii Moldovei, iar căzăcimea alege un căpitan suprem, hauptman sau hatman al întregii „Marginimi“ sau „Ucraine“ începând cu Ioan Nicoară Potcoavă în anul 1577. Până în anul 1734 atamanii au fost, cu mici excepții, români și pretendenți la tronul Moldovei. Întrei cei ce au reușit să își extindă autoritatea peste toți românii dintre Carpații Orientali și Nipru se numără frații Potcoavă, Ștefan Răzvan, Gheorghe Duca și, bineînțeles, Mihai Viteazul. „*Marginea*“ a fost disputată de Polonia, Rusia și Imperiul Otoman în secolele XVII, XVIII, o mare parte a căzăcimii optând - după episodul Bogdan Hmelnițki, trădător al „*Marginei*“ - pentru o alianță cu Poarta.

Domnul care a întrerupt tradiția, recunoscând rușilor granița pe Nistru, deci renunțând *de jure* la toate teritoriile românești dintre Nistru și Nipru a fost catastrofa politică numită Dimitrie Cantemir, care a încheiat tratatul nefast cu Petru cel Mare la *Luțk* în 1711. "*Cea de a treia Romă*“ a reușit, însă, să își adjudece cu greu acest teritoriu în urma înfrângerii de la Stănilești, în perioada 1739-1791. Este perioada când, după depunerea ultimului hatman independent român, Dănilă Apostol în 1734, rușii, controlând teritoriul Bug-Nipru i-au înregimentat pe cazaci creând, după modelul lor, noile regimente ale armatei imperiale. După lichidarea și a Hanatului Crimeii, în 1786-1787, țarii, dat fiind caracterul etnic al populației, și-au pus problema constituirii unui stat nou, „Moldova Nouă“ între Nistru și Nipru.

Aceasta a fost, totodată, epoca în care românii au contribuit masiv, nu numai sub aspect militar, dar și cultural la întemeierea Rusiei moderne. I-aș aminti sub acest aspect pe următorii: Petru Movilă, fiul domnului Munteniei, Simion,

ajuns mitropolit de Kiev, cel care a organizat clerul ortodox rus, a întemeiat numeroase tipografii și Academia Teologică Rusă; Dimitrie Cantemir - care s-a refugiat în „*Margine*", sau „*Ucraina*", cu 448 de boieri și 4.000 de țărani, devenind mare proprietar la Harkov și întemeind orașul Dimitrovca; el a murit în anul 1723 ca savant rus, fiul său, Antioh, devenind primul mare poet clasic rus, prin fabulele sale, poeziile lirice și epopeea „Petriada"; Dosoftei, fost mitropolit al Moldovei este cel care a organizat Episcopatul de Azov, în timp ce urmașul său, Antonie, dus de generalul Münnich cu 100.000 de țărani români în „*Mărginime*" sau „Ucraina" la 1739 a organizat Mitropolia la Cernigov și Bielgorod. Sub țarul Alexei Mihailovici (1645-1676), ministerul rus de externe a fost organizat de Mihail Voloșaninov sau Românul, un prim mare ambasador în China având Rusia în persoana lui Nicolae Spătarul Milescu. Pe aceeași linie avea să se afirme, în secolul următor, Grigore Voloșaninov sau Grigore Românul, în timp ce, în domeniul cărturăresc, avea să se impună monahul român Paleva Berinda, urmaș al Mușatinilor, cel care a fost autorul real al primului Lexicon slavon-rusesc, așa-zis „al lui Kutinski" și, ca prim curator al Universității Moscovei, boierul Herescu. Este motivul pentru care Bogdan Petriceicu Hașdeu, într-un discurs academic susținut la 25 iulie 1837, concluziona că: **„Rusia, cu lumina sa, e datoare câtva neamului nostru"**.

Reversul medaliei a constat în rusificarea galopantă, după 1791, când, ajungând pe Nistru, rușii au renunțat la ideea statului-tampon „Moldova Nouă" în favoarea ideii cuceririi pe părți – potrivit proiectului Prozorovski – a Țării Moldovei și a Țării Muntenești și au început rusificarea în masă a populației românești căzăcești sau transnistrene. Apoi, la 1807, Țarul Alexandru I (1801-1825) s-a înțeles cu Napoleon cel Mare pe seama românilor, proiectând și răpind în 1812 jumătatea răsăriteană a Moldovei, botezată de ruși

„Basarabia" prin lărgirea numelui fâșiei litorale Dunării maritime, dintre vărsarea Prutului și Chilia asupra întregului teritoriu dintre Prut și Nistru, Hotin și Cetatea Albă.

S.R.: Care a fost soarta ulterioară a mărginenilor români și a teritoriilor lor?

M.D.: Prin rusificarea accelerată în noua gubernie „Ucraina", ei au contribuit la etnogeneza noului popor numit *„mărginean"* sau *„ucrainean"* Ultima șansă de a se sustrage acestui proces, păstrându-și identitatea românească, a fost pierdută în zilele așa-zisei Mari Revoluții Socialiste din Octombrie, când Lenin le-a recunoscut popoarelor asuprite dreptul la autodeterminare. O recunoaștere de formă, însă, de vreme ce Stalin, comisarul însărcinat cu soluționarea problemelor acestora, le-a declarat contrarevoluționare pe măsură ce au încercat să își proclame independența. Un termen la modă atunci, înlocuit astăzi cu acela de „terorist" A se vedea cazul poporului cecen!

Din nefericire pentru românii mărgineni, nici statul român, aflat atunci sub cizma germană, și în pericol el însuși de a dispărea, nici românii din România de Est, – așa-zisa „Basarabie" –, nu au fost în măsură să îi ajute. Cutremurător au răsunat pentru eternitate cuvintele, practic de adio ale deputatului „mărginean" Toma Jalbă rostite la 20 octombrie 1917, în congresul ostășesc revoluționar de la Chișinău: **„Dar eu vă întreb, fraților, care sunteți toți moldoveni, cum ne lăsați pe noi, moldovenii, cei ce suntem rupți din această Basarabie, să trăim pe celălalt mal al Nistrului? Noi rămânem ca șoarecele în gura motanului? Dar să știți că de ne veți uita, noi vom săpa malul Nistrului și vom îndrepta apa dincolo de pământurile noastre! Mai bine să-și schimbe râul cursul decât să rămânem noi rupți unii de alții!"**

Singuri, românii transnistreni au încercat să-l oprească pe Goliath alegându-și, în adunarea de la Grigoriopol, din 19 noiembrie 1917, propriul Comitet Național Român și fixând Congresul Autodeterminării sau Marea Adunare Națională pentru data de 17 decembrie, la Tiraspol. Aici aveau să voteze, unilateral, reprezentanții românilor răsăriteni dintre Nistru și Nipru **„să ne soidinim cu frații noștri din Moldova"**, dar era prea târziu. În noaptea de 11 spre 12 decembrie 1917 Stalin a învins, la Harkov proclamându-se pentru prima dată în istorie existența unui nou stat și a unei noi națiuni: „Republica Sovietică Ucraineană"

Patrioții români au fost urmăriți și împușcați de CEKA, funcționarii și preoții români - obligați să nu mai utilizeze limba română în mod oficial, în favoarea rusei sau jargonului româno-polono-rus numit limba „ucraineană". Cei care au refuzat au fost uciși sau deportați.

Din acest moment, teritoriul *„Marginii"*, sau *„Ucrainei"*, avea să devină bază de organizare și declanșare a ofensivei politico-ideologice și imagologice, dar și militare bolșevico-staliniste împotriva statului român. Dar despre aceasta, întrucât timpul ne obligă să ne oprim aici, cu altă ocazie, poate, dacă, evident, timpurile sau oamenii ne-o vor permite!

V. (8 septembrie 2002)

Septimiu Roman: Iată-ne, așadar, la capătul unui periplu prin istoria de 15 secole, o istorie românească, a teritoriilor dintre Nistru și Nipru, ale „Marginii" sau „Ucrainei". O istorie care începe cu traco-romanii, continuă cu ***volohii****, românii pribegi sau* ***cazacii*** *și se încheie cu masiva rusificare*

a acestui spațiu numit inițial „Moldova Nouă" de către rușii ajunși aici în a doua jumătate a veacului al XVIII-lea.

Ce s-a întâmplat după anul 1917, domnule Dogaru, și ce se întâmplă astăzi cu această frântură de pământ românesc?

Mircea Dogaru: Să le reamintim, pentru început, ascultătorilor că în episodul trecut a fost vorba despre soarta românilor răsăriteni în epoca revoluției leniniste. O soartă cumplită pentru că, abandonați și de România și de românii din România de Est, așa-zisa „Basarabie", în pofida cererilor lor exprimate la Congresul de la Chișinău din octombrie 1917 prin Toma Jalbă, românii „mărgineni" – adică „ucraineni" sau cazaci – au decis să lupte singuri pentru apărarea românității lor și respingerea rusificării. La Grigoriopol, la 19 noiembrie 1917, proaspăt constituitul Comitet Național Român a lansat chemarea la Adunarea Națională, care să decidă unilateral unirea cu frații de dincolo de Nistru, pentru 17 decembrie 1917, la Tiraspol. Dar, la 11-12 decembrie 1917, rusofonii – adică rușii colonizați – și rusificații au proclamat la Harkov, cu sprijinul înaltului comisar Stalin, Republica Sovietică Ucraineană și, practic, existența unui nou popor și a unei noi națiuni sub numele de *„mărgineană"* sau *„ucraineană"*.

Funcționarilor și preoților li s-a interzis să mai folosească limba română. Patrioții au fost masacrați, întemnițați sau deportați. Devenită sovietică, *„Marginea"* sau *„Ucraina"*, s-a transformat – în condițiile unirii din voință proprie a așa-zisei „Basarabii", în fapt a României de Est, cu Țara, la 27 martie-9 aprilie 1918, în bază de declanșare a ofensivei ideologice, imagologice și a provocărilor militare împotriva României. Acestea s-au realizat prin intermediul românilor înstrăinați, rusificați sau sovietizați care încă mai utilizau limba maternă, bandele de „mărgineni" trecând Nistrul și

organizând provocări ca cea de la Hotin din 1919 soldată cu asasinarea generalului Stan Poetaş, şi aşa-zisa „revoluţie" de la Tatar Bunar din 1924. În astfel de acţiuni, teroriştii „ucraineni" au avut sprijinul alogenilor din estul României, constituiţi în coloană a V-a a Partidului Bolşevic, ce susţineau ideea „imperialismului" românesc şi a „statului imperialist" numit România care ar fi fost „asupritor" de popoare.

În 1924, după eşecul de la Tatar Bunar, Stalin a avut o idee de geniu şi a montat o lovitură cu repercusiuni până în ziua de astăzi: a reinventat „Moldova" – în sensul că, după 63 de ani de la dispariţia în istorie a statului medieval românesc Ţara Moldovei, prin proclamarea unirii acesteia şi a Ţării Munteneşti sub numele de România, la 11 decembrie 1861, de către Alexandru Ioan Cuza – Stalin a inventat o ficţiune statală în „*Mărginime*" sau „*Ucraina*" cu numele de „Moldova", nu pe întreg teritoriul dintre Nistru şi Nipru cum ar fi fost normal, ci pe doar 7516 km pătraţi, la început în raioanele Balta, Bârzula, Camenca, Crut, Grigoriopol, Ocna, Râbniţa, Slobozia, Tiraspol. Multiplă lovitură! Stalin nega existenţa aici, dintotdeauna, a românităţii, inventând un „popor moldovenesc": restrângea aria populaţiei autohtone dintre Nistru şi Nipru la un teritoriu minuscul în care acorda unui număr de 568.584 băştinaşi un aşa-zis drept la autoguvernare. Cam ceea ce avea să facă, ulterior, Ungaria zilelor noastre cu aşa-zisa „autoguvernare" a unei foarte colorate minorităţi botezată românească şi tot în interes propriu. Pentru că respectiva „Moldovă", numită „*Republica Autonomă Sovietică Socialistă Moldovenească*" trebuia să devină nucleul la care să se reataşeze nu numai teritoriile româneşti dintre Nistru şi Prut dar şi celelalte, din nord, foste sub ocupaţie germană şi austro-ungară şi din vest până la Carpaţi. Aceasta pentru început. Fiindcă, în fapt, Stalin reactualizase planul Prozorovski de fărâmiţare prin

regionalizare, cu sprijinul „ghermanilor" de atunci și ocuparea pe părți a spațiului românesc, vizând întregul. O spune răspicat la instalare primul președinte, evident rus, al ficțiunii statale neo-moldovenești Grigori Ivanievici Borisov, lansând lozinca **„Trăiască RSS Moldovenească leagănul României socialiste!"**.

Pentru a da mai multă consistență proiectului, 10 ani mai târziu, în 1934, Stalin a admis lărgirea teritoriului RSS Moldovenești la 8.434 km pătrați locuiți de 615.500 locuitori dintre care 80% băștinași, cei care se recunoșteau deci, români. Marea victorie a acestora a constat în **impunerea, ca limbă oficială, a limbii române** chiar dacă era botezată „moldovenească" și, mai ales, a grafiei latine, fapt pentru care elita transnistreană avea să plătească cu viața peste 5 ani, atunci când s-a realizat marea alianță a Vestului cu Estul, a lui Hitler cu Stalin, prin pactul Ribbentrop-Molotov, o alianță care o reamintea pe aceea de la începutul veacului XIX dintre Alexandru I și Napoleon I. Cu această ocazie și în baza acestui pact, Stalin avea să își adjudece și teritoriile României de Est și de Nord-Est, adică așa-zisele „Basarabia", „Bucovina" de Nord și Țara Herței, însumând 50.500 de km pătrați și 3.600.000 de locuitori. La aceste furturi, realizate în iunie 1940, se vor adăuga furturile de la 24 octombrie același an: insulele Tătaru Mare, Dalerul Mare, Dalerul Mic, Maican, la 5 noiembrie - Insula Limba, de 5 km pătrați și, în 1948, Insula Șerpilor transferată ilegal de către un trădător secretar de stat cu nume schimbat în perioada ocupației sovietice și a dictaturii proletare și care, după 1990, a avut tupeul să scrie cărți și să apară la televiziune, înfierând cu „mânie" bolșevică, mascată în haine regaliste pe cei ce s-au jertfit în anii celui de-al doilea război mondial pentru eliberarea acestor teritorii. Fiindcă, după un an de bălmăjeli ale elitei politice – care a refuzat propunerea regelui Carol al

II-lea de a se recurge la rezistența armată - națiunea română în ansamblu i-a încredințat armatei, prin plebiscitul din 2-5 martie 1941 – astăzi, voit uitat! – misiunea de a-și asuma conducerea statului și de a recupera cu armele teritoriile răpite României la toate punctele cardinale!

Declanșând, în cooperare cu armata germană – dar în absența unui tratat de alianță cu Germania – propria sa cruciadă sfântă, de reîntregire, împotriva ocupantului sovietic, armata română a trecut Prutul la 22 iunie 1941, eliberând, până la 26 iulie, întregul teritoriu al României de Est și de Nord-Est răpit. Cu această acțiune au fost de acord toate „partidele“, inclusiv comuniștii – așa cum se afirmă în general. În fapt, însă, toate „bisericuțele“ politice ale elitei, deoarece partidele fuseseră desființate de Carol al II-lea în 1938. Apoi, la 30 iulie, trupele române au forțat Nistrul, eliberând primul mare oraș românesc al vechii „*Margini*“ sau „*Ucraine*“, ctitoria Movileștilor, Movilău.

Avocați nechemați ai istoriei condamnă astăzi trecutul, sau încearcă să găsească explicații. Românii ar fi depășit Nistrul pentru că așa le-ar fi impus-o Hitler sau logica războiului care cerea ca inamicul să fie lovit până la predarea fără condiții. Dar nici un istoric postbelic nu a avut curajul să privească adevărul în față: armata română a trecut Nistrul... ACASĂ, pe pământul – parte a spațiului etnogenetic românesc, de necontestat până la finele veacului XVIII, dintre Nistru și Nipru, pământul „*Marginii*“ sau al „*Ucrainei*“.

După 150 de ani de când trupele ruse ajunseseră pentru prima dată pe Nistru, armata română revenea acasă. Întrucât rusificarea declanșase aici un proces etnogenetic – masa românească topindu-se în ritm alert în procesul de afirmare a unui nou popor, al „*mărginenilor*“ sau „*ucrainenilor*“, chiar dacă mai existau sute de mii de

români cu conștiința românească – armata română nu a alipit, însă, acest teritoriu la patria-mamă, tocmai pentru că românii au acceptat evidența prezentului. Ca și în cazul românilor timoceni, bănățeni, bosnieci – care au ratat unirea cu patria în 1878 sub amenințarea Austro-Ungariei, sau, în 1918, datorită intervenției marilor puteri în favoarea Ungariei – a românilor Maramureșului istoric, abandonați Germaniei, apoi Austro-Ungariei, Cehoslovaciei, Ungariei horthyste și, în fine, în 1947, Uniunii Sovietice, sau a aromânilor la care s-a renunțat în 1941 – România a preferat să își calce în picioare drepturile ancestrale pentru a nu fi acuzată că își nedreptățește vecinii; spre deosebire de alte state europene – inclusiv Ungaria – care au luat cu japca teritorii de drept străine, de la toți și care astăzi îi încriminează tocmai pe cei ce au dat dovadă de tărie și noblețe sufletească!

Transnistria a fost administrată, deci, separat – tocmai pentru că problema etno-politică era greu de soluționat datorită geniului diabolic al lui I.V.Stalin. La 2 august 1940, la o lună după raptul României de Est și de Nord-Est, Stalin a luat așa-zisa „Bucovină“ de Nord, Țara Herței și – de la așa-zisa Basarabie – județele Hotin, Cetatea Albă și Ismail încorporându-le recent inventatei „Ucraine Sovietice“. Iar restul de județe ale „Basarabiei“ le-a anexat fantomaticei RSS Moldovenești, constituind Moldova Sovietică – în care alfabetul rusesc peste limba română a dat, în timp, „grajdanka“, idiomul în care ocupantul s-a înțeles cu „aborigenii“. Aici s-au produs masive deportări de români și colonizări de rusofoni în anii 1941, 1944, 1955 și 1964.

O creație stalinistă, așadar, care, fiind manipulată de ocupant –împotriva vrerii milioanelor de români – rămași români, a fost dirijată spre o existență statală separată în anii 1990, 1991, fiind stimulată la nivelul elitei sale politice spre negarea oricăror legături cu patria-mamă, astăzi, și spre

declararea locuitorilor ei – parte a neamului românesc – în mod absurd, drept „popor“ aparte, „moldovenesc“

Dar, dacă s-a reușit cu „poporul“ *mărginean*, de ce nu?

S.R.: Care ar fi concluzia, în ce ne privește?

M.D.: Că, abandonați timp de 200 de ani, românii răsăriteni sau de „la Margine“ au fost definitiv pierduți, devenind parte a unui proces de etnogeneză, ultimele zvârcoliri de conștiință românească pierind la începutul deceniului trecut când, luptând umăr la umăr pentru ideea românească (1990-1992) – și aceasta este ironia sorții! – combatanții români și ruși dintre Prut și Nistru au fost învinși de forțele de ocupație venite în sprijinul înstrăinaților, pribegilor sau „cozacilor“ de tipul Mărăcuță, Chițac și Caraman. Și că, odată românismul repliat pe Nistru, ofensiva a fost reluată împotriva românității care e astăzi pusă sub semnul întrebării între Prut și Nistru, în cadrul noului conflict româno-român, adică între românii patrioți și cei înstrăinați prin deznaționalizare.

Dramatic este faptul că, de peste un mileniu ne tot repliem, îngustându-ne aria, fărâmițându-ne, contribuind teritorial, etnic și spiritual la formarea altor popoare și națiuni. Întrebarea este cât timp vom continua cu această repliere? Până când și până unde? Când vom avea curajul să ne luăm, în sfârșit, soarta în propriile mâini, să mulțumim vecinilor și marilor puteri pentru ajutorul „dezinteresat“ care ne-a adus unde suntem și să strigăm în fața Istoriei care a fost pentru noi, până acum, o Istorie a veșnicei contracții, pentru eternitate: **„Ajunge!“ Am contribuit destul la edificarea noii Europe, a națiunilor și civilizațiilor sale, fiind, în această parte central-răsăriteană a continentului, formatori de popoare, de cultură și civilizație!**

XIV. „HOLOCAUST“ - ADICĂ „HIROSHIMA“ ȘI „NAGASAKI“ (11 august 2002)

Septimiu Roman: S-au împlinit zilele acestea 67 de ani de când, la 6, respectiv 9 august 1945, primele ciuperci nucleare s-au ridicat pe cerul planetei deasupra orașelor Hiroshima și Nagasaki, cu consecințe tragice nu numai pentru poporul japonez ci și pentru întreaga omenire. Cum comentați, ca istoric militar, aceste evenimente, domnule Dogaru? Cum pot fi ele încadrate? Au fost sau nu necesare? Ce semnificație au și pentru noi, românii?

Mircea Dogaru: În extrem de scurta istorie a Lumii Noi, numeroase au fost cuplurile tragi-comice care au bătut la porțile legendei, gen Wyatt Earp și Doc Hollyday, Bonnie and Clyde și, mai nou, senatorii Smith și d'Amato care, de ani buni boicotează politica S.U.A. de lărgire a NATO în Europa central-răsăriteană – cel puțin în privința României –□ aruncându-ne tot felul de acuze de „extremism“, „fascism“, „crime de război“, doar-doar ne vor împiedica integrarea, sau, cel puțin, vor reuși să o condiționeze de niscai "retrocedări“.

Recent, ne-a vizitat țara, în același scop nedeclarat, redutabilul Elie Wiesel, mentorul lor, cetățean american și Laureat al Premiului Nobel pentru pace. O carte de vizită impresionantă – dacă nu am ști că, din 1995 încoace, în acea

regiune a lumii vechi din care își trage obârșia astăzi americanul Wiesel, au primit nobila distincție numeroși oameni politici care și-au început cariera ca „teroriști" și care se acuză astăzi reciproc de „terorism". Dovadă că „Nobel"-ul, ca și premiile „Eurovision", se acordă pe alte criterii decât talentul și munca neobosită. Nu este, însă, cazul domnului Wiesel care posedă talent cu carul, expresivitatea domniei sale făcându-l, singură, demn de „Oscar". Un trup care pare a înmagazina modestia, oboseala și tragedia întregii lumi, dotat, prin contrast, cu doi ochi reci, impenetrabili, de vânător. Cu o voce încărcată de durerea umanității *in integrum*, domnul Wiesel a declarat în fața președintelui țării noastre: **„România a ucis, a ucis, a ucis!"**

Nu știm pe ce criterii ne sunt impuși astăzi consilierii care, pe vremuri, erau selectați din categoria **„omului de tip nou"**, dar măcar unul dintre ei trebuia să salveze onoarea președintelui și a noastră replicând: **„Nu! America a ucis, a ucis, a ucis!"** Femei, bătrâni, copii, de-a valma, la 6 și 9 august 1945, în mod gratuit – pentru că în Europa și pe celelalte fronturi războiul se sfârșise de trei luni, iar japonezii mai luptau doar pentru onoare, încercând disperați să găsească o soluție de salvare, în conformitate cu complicata lor tradiție. De la 10 martie, când 100.000 mii de civili muriseră sub bombe, Tokyo era supus loviturilor directe: flota nipponă fusese complet distrusă la 6-7 aprilie în largul Okinawei; în mai, chinezii eliberaseră Nankin-ul, în iunie, americanii, Mindanao și, la 2 august, forțele aliate – Birmania. De la 14 iulie se executau direct bombardamente maritime asupra Japoniei, complet încercuită și izolată. Aliații dețineau controlul și supremația aero-navală și era chestiune de zile până când Japonia ar fi capitulat.

Dar, în laboratoarele secrete americane, se născuse, cu sprijinul savanților naziști recent recuperați, noua armă

mortală, arma viitorului, arma nucleară. Și, cu un cinism înfiorător, nu națiunea americană, nu Statele Unite, ci un grup de lideri a decis că aceasta trebuia încercată pe viu. Să vorbim despre *„pierderi colaterale“* referitor la această tragedie ar fi o crimă. Să folosim expresii ca *„întâmplare“* sau *„tragică eroare“* și altele consacrate în *„limba de lemn“* a democrațiilor „autentice“ ar fi stupid, de vreme ce omul care își asumase responsabilitatea, președintele în exercițiu, Franklin D. Roosevelt, declarase: *„În politică nimic nu se petrece datorită unui simplu accident. Iar dacă accidentul are, cumva, loc, putem fi siguri că, de fapt, făcea parte dintr-un plan“* Un plan diabolic, întru nimic mai prejos ca planurile celebrului doctor Mengele – acela de a experimenta pe viu, pe cobai umani, rezultatele științei deviate de demența puterii. Este drept, Roosevelt a murit la 12 aprilie dar succesorul său, Harry Truman, a apăsat pe buton!

Drept urmare, la Hiroshima și Nagasaki, la 6 și – respectiv – 9 august 1945 peste 150.000 de oameni au fost prefăcuți, în câteva secunde, în lumină și alte milioane și-au purtat, s-au născut ori se nasc și se vor naște, secole de-a rândul de atunci înainte, purtând pecetea morții. Cui a folosit? Așa-zișilor supraoameni îmbătați de putere, pentru care omenirea se reprezintă în cifre și nu în suflete, cu nimic mai prejos decât supraoamenii lui Hitler și ai sovieticilor, sovietici care, în deplină înțelegere cu comanditarii experimentului, și-au tras partea, ca să nu protesteze!

Între cele două deflagrații, mai precis la 8 august, Stalin a declarat război Japoniei, care, nesusținându-și aliatul german, permisese Rusiei să supraviețuiască. Dar în politică nu există sentimente, ci interese! Iar interesul sovietic s-a numit Harbin și Mukden, Dairen, Port Arthur și Sahalin. Rapid ocupate și ocupate au rămas până astăzi! Ca și „Basarabia“ și „Bucovina“! Așa cum, tot până astăzi, nimeni nu s-a gândit

să-i declare pe cei responsabili de experimentul „*Hiroshima*" „*criminali de război*" Pentru că nu exista atunci o legislație în domeniu! Legile au fost făcute ulterior și de învingători, aplicate fiind, bineînțeles, doar învinșilor! Iar la acest capitol, împiedicată fiind de trădarea „regelui" său să se alăture aliaților la 26 august 1944 când avea asigurată cooperarea cu americanii, în ciuda contribuției notabile la înfrângerea nazismului în Europa și a sutelor de mii de români căzuți în luptă până la porțile Vienei – România, nedobândind statutul de cobeligerantă, este, până astăzi, declarată stat învins. Și, ca învins, trebuie să accepte că „Mannerheim"-ul său, cel care tratase de la egal la egal cu sovieticii și americanii, fiind recunoscut drept Conducător, să fie considerat „criminal de război" și un întreg popor insultat prin el, cu toate epitetele pe care un măsluit proces bolșevic le-a inventat și pe care le utilizează astăzi, în același scop și cu aceeași poftă, neo-bolșevicii mascați în culorile democrației.

Dar România nu poate accepta să i se pună în cârcă vini care nu îi aparțin, pentru că nu se poate face troc cu onoarea și demnitatea unui popor!

Cum poate fi catalogat „*Experimentul Hiroshima*"? Potrivit Webster-ului și în general tuturor dicționarelor și enciclopediilor occidentale, o **„ofrandă adusă zeilor prin ardere"** se cheamă „*Holocaust*". Cu atât mai mult mase mari de oameni lichidate prin ardere! Este drept, cu titlu de adaos, apare și extinderea definiției asupra milioanelor de evrei executați astfel în lagărele naziste, în anii celui de-al doilea război mondial. Nu se specifică însă unde sunt încadrate milioanele de civili ne-evrei – bărbați, copii, femei – ruși, cehi, ucraineni, polonezi, francezi, țigani, români, sârbi, chiar germani lichidați de naziști în același loc și în același mod, milioanele de civili lichidați de Stalin sau milioanele de asiatici ori prizonieri sau misionari englezi, americani,

australieni, neo-zeelandezi, canadieni, africani lichidați de japonezi, inclusiv prin ardere, ca și autodafé-urile. prin care biserica romană a ținut să lumineze cerul planetei peste 1.000 de ani!

Reținem, însă, ca definiție a Holocaust-ului – unanim acceptată – sacrificarea unuia sau a unor mase mari de oameni prin ardere! Or, la Hiroshima și Nagasaki au ars instantaneu peste 150.000 de oameni. Deci, ceea ce s-a întâmplat pe 6 și 9 august 1945 nu poate fi definit decât drept **„Holocaust, Holocaust, Holocaust!"**

S.R.: Care ar fi, în aceste condiții, concluzia dumneavoastră?

M.D.: Aceea că, ori de câte ori un vânător de capete ori de apartamente - cu atât mai mult un cetățean american care boicotează politica externă a propriului guvern vizând extinderea NATO – va avea tupeul să vină la București și să se joace de-a papagalul cu penaj democratic, înfoindu-se și cârâind **„România a ucis, a ucis, a ucis"** dacă nu vrea să accepte că problemele istoriei nu pot fi soluționate decât de cercetarea istorică onestă, ne putem considera îndreptățiți să-i replicăm: **„Hiroshima! Hiroshima! Hiroshima!"**

XV. ZIUA CAPITALEI
(15 septembrie 2002)

Septimiu Roman: Iată-ne, domnule Dogaru, la începutul celei de-a doua jumătăți a lunii septembrie. După Ziua pompierilor și marea sărbătoare a începerii școlilor, ce altă zi aniversară ar trebui să stea în atenția ascultătorilor, a noastră a tuturor?

Mircea Dogaru: 20 septembrie, data la care se împlinesc, anul acesta, 543 de ani de la prima atestare documentară a Bucureștilor. O zi care ar fi trebuit proclamată de mult Ziua Capitalei, dar, de 140 de ani, de când Bucureștii au devenit capitala României, nici unul dintre primarii noștri generali, nici chiar domnul Traian Băsescu, nu au avut consilieri isteți pe probleme de imagine, în măsură să propună acest lucru. Poate, după Summit-ul de la Praga când ne vom alătura acelor societăți care fac zi aniversară din orice – Ziua Macului, a Porumbului, a Firului de Iarbă, mai nou, a Gemenilor – pentru că înțeleg importanța sărbătorilor sau a comemorărilor ca liant al comunității – 20 septembrie se va înscrie în calendarul românilor ca zi a Capitalei.

S.R.: Bucureștiul are, așadar, o vechime de 543 de ani?

M.D.: Nu. Așezarea este mult mai veche. Și este firesc să fie așa, de vreme ce s-a înființat într-o zonă mănoasă, bogată în păduri și ape, la 100 km de munți și 60 km de Dunăre, ca

punct de popas pe rutele comerciale care au legat dintotdeauna aceste repere geografice, coborând de-a lungul Argeșului și al Dâmboviței. Se adaugă Colentina, cu salba sa de lacuri care răreau Codrii Vlăsiei, adăpost natural pentru români în mileniul invaziilor. În aceste condiții, nu este de mirare că vatra Capitalei a fost populată încă din Epoca pietrei, mărturie stând așezările neolitice de la Vidra - care a dat numele unei celebre culturi arheologice Dudești, Fundenii-Doamnei, Giulești-Sârbi. Și a continuat să fie în epocile bronzului și fierului tracic sau „traco-geto-dacic"(așa cum l-am numit din lașitate) între multele altele – după cum atestă siturile de la Dealul Piscului, Lacul Tei, Radu Vodă, Herăstrău sau Dămăroaia, (sediul unui mult prea obositor oracol contemporan care nu are, totuși, nici o legătură cu cel de la Delphi.)

A crescut, ca importanță, în epoca romană, cum o dovedesc înfloritoarele aglomerări de la Giulești, Militari sau Tei și, îndeosebi, în primele secole după retragere, când locurile se extind în cartierele Crângași, Giulești-Sârbi, Străulești Măicănești, pe dealul Radu Vodă, la Fundenii Doamnei ori Pipera.

Cultura stră-românească Ipotești – Cândești-Ciurelu din veacurile VI-VII, apoi cultura românească medievală Dridu sunt atestate arheologic pe aproape întreaga arie actuală a Capitalei.

A urmat epoca luptei pentru întemeierea statului românesc muntean, când, succedându-l pe Litovoi, Bărbat și „Tocomer", Basarabii de la Argeș – Întemeietorul, fiul său, Nicolae Alexandru și nepotul Vlaicu – au atins, eliberând teritoriul în cadrul reconquistei antitătare, mai întâi Mostiștea, apoi bălțile Dunării și Dunărea maritimă, înstăpânindu-se la nord de aceasta până la Chilia. De unde – numele sub care

intră în istorie această regiune, fostă sub stăpânirea principelui tătar-creștinat Dimitrie, de „*Basarabia*".

Este epoca în care poate fi plasat legendarul Bucur – mai curând un oștean organizator decât un cioban întemeietor – și epoca primelor fortificații. Dacă „Cetatea Dâmboviței", apărată de pârcălabul Dragomir la 1368, pare mai curând Oratia de la Podul Dâmboviței – deoarece este implicată în rezistența în fața oștilor ungaro-transilvane care trec munții sub conducerea regelui Louis I d'Anjou și a voievodului Nicolae Lackfi, acea „Cetate a Dâmboviței" în care forțele transilvano-muntene îl asediază, în decembrie 1396, pe Vlad Uzurpatorul, este posibil să fi fost Cetatea București. Pentru că este mai logic ca Vlad să-și fi ales reședința mai aproape de Dunăre și de Bayezid Fulgerul, învingătorul de la Nicopole, decât la Argeș sau la Târgoviște – în apropierea armatelor lui Mircea cel Bătrân și ale voievodului Știbor, gata de intervenție. În acest caz, Vlad ar fi primul voievod care a ridicat orașul la rangul de reședință domnească, la concurență cu Argeșul și Târgoviștea, cele promovate de Mircea cel Bătrân (1386-1418).

Cetatea Bucureștilor, ridicată, probabil, de Mircea cel Bătrân a fost datată, de altfel, arheologic la sfârșitul veacului XIV Sprijinită pe râul Dâmbovița, ea avea un plan trapezoidal, cu laturile cuprinse între 12 și 14,5 metri, un șanț de apărare de cca 2 metri lățime și, în interior, un turn din cărămidă și mortar. Cel care a transformat această fortificație într-o adevărată cetate, însă și a ridicat Curtea domnească, rezistând aici în condițiile războiului cu otomanii, a fost Vlad Țepeș (1448, 1456-1462, 1476-1477). El poate fi considerat, așadar, domnul care a conferit orașului statutul de Capitală, nu numai pentru că a ridicat mânăstirea de la Snagov, ci pentru că, în pădurile Bucureștilor, și-a depozitat bunurile, a ascuns familiile principalilor săi dregători și

comandanți militari. Ar fi ilogic ca aceștia să își fi periclitat soarta familiilor, a soțiilor și a copiilor lor, aducându-i de la Târgoviște în zona de operații, dar totul capătă sens în situația în care Bucureștiul devenise deja oraș de reședință.

La 20 septembrie 1459 domnul căruia i-am spus *Țepeș* – fiindcă a fost singurul care a reușit să facă o **„justiție nemaivăzută"** în această țară, lichidând corupția, hoția, crima și trădarea și care și-a spus el însuși, în amintirea tatălui său, *„Dragulia"*, adică *„Dracula"* sau *„Drăculea"*, a semnat astfel un act de danie în care orașul, mult mai vechi, apare menționat sub numele de București. Era un act de întărire a unor stăpâniri din Ponor lui Andrei și fiilor săi și care poartă mențiunea **„S-a scris în septembrie 20, în cetatea București în anul 6968"** – adică 1459.

Așadar, 20 septembrie reprezintă data atestării documentare a numelui orașului.

S.R.: Când devine orașul București – Capitală?

M.D.: Cred că în vremea lui Vlad Țepeș, din rațiuni economice și strategice. Radu Dracula, fratele său, zis și „cel Frumos" – datorită obiceiurilor lui „europene" deprinse la Istanbul și atât de dragi astăzi CNA, care le protejează până la ridicarea dreptului de emisie a unui post de televiziune, dar și de TVR, care le popularizează la Brașov prin „T.a.T.u" în cadrul „Cerbului de Aur" – nu a făcut decât să consființească realitatea. Protejat al sultanului Mehmet Fatih, era firesc pentru Radu să prefere un oraș apropiat de Dunăre și situat mai departe de mâna lungă și răzbunătoare a lui Ștefan cel Mare sau de ambițiile lui Matia Corvinul.

Cu toate acestea, Ștefan l-a alungat din domnie și a cucerit Bucureștii de 4 ori la 24 noiembrie 1473, în martie 1474, la 4 septembrie 1474 și în ianuarie 1475, luându-i în prizonierat

și nevasta și fiica, ce avea să-i prețuiască bărbăția dăruindu-i-l pe Bogdan cel Chior.

„Să fie clar“, însă sau *„să fie bine înțeles“* – cum spune un mare *„specialist în drept“*, și actual premier (A. Năstase – *n.n.*) București a fost, din veacul XV până în a doua jumătate a veacului XIX, doar capitala Țării Muntenești. Capitală a României a devenit prin voința primului domnitor al României, Alexandru Ioan Cuza, a întâi-ului guvern și a întâi-ului parlament român, la 24 ianuarie 1862; o altă aniversare ratată anul acesta de primarul general și de noi toți: împlinirea a 140 de ani de când orașul București este Capitala României. Poate la 1 decembrie, în amintirea hotărârii de Unire cu Țara, din 1918 a înaintașilor domnului Gherman și ai altor obscuri veleitari, să ne amintim că se împlinesc 94 de ani de când a devenit Capitala României întregite.

S.R.: Ați propus ca, în amintirea atestării documentare a Bucureștiului, 20 septembrie să devină Ziua Capitalei. Dar dacă peste 10, 20 sau 30 de ani alte documente vor atesta numele orașului la altă dată, să spunem 1396 sau, de ce nu, în 1300?

M.D.: Atunci nu ne-ar rămâne decât să mutăm Capitala României acolo unde îi este de fapt locul, în cel dintâi oraș care a devenit, la jumătatea veacului IX, Capitala primului stat independent românesc nord-dunărean, Transilvania: la Alba Iulia. Alba cetate a lui „Geula“ sau „Iuliu“ Întemeietorul, zis „cel Mare“, „Marele și Puternicul Duce“ care s-a dovedit întreaga sa viață „dușman ungurilor“ din Pannonia, potrivit gestelor, bunicul acelui duce român ortodox Voicu, devenit, prin catolicizare, regele Ștefan, zis „cel Sfânt“, al Ungariei.

De la ridicarea Albei la rang de Capitală și episcopie se împlinesc, se pare, 1055 de ani. Tocmai bine să vorbim și

noi de un Mileniu al nostru, mult mai îndreptățit decât vecinii noștri, cărora – după ce ne-au descălecat în bătătură – le-am dat, acolo în Pannonia, pământ, sânge, cultură, șansa integrării în Europa civilizată și în spiritualitatea creștină și, mai mult decât atât, pe primul lor rege: Ștefan cel Sfânt!

XVI. NEPEDEPSITELE CRIME ALE CONTELUI-ȘAMAN (22 septembrie 2002)

*Septimiu Roman: În episodul trecut, ne-ați vorbit, domnule Dogaru, despre importanța aniversărilor și comemorărilor, pentru sudarea, ca în Occident, a comunităților. Și ați dat exemplul zilei de 20 septembrie pe care ați propus-o „**Zi a Capitalei**", în amintirea primei mențiuni oficiale a Bucureștilor, în 1459. În ceea ce privește însă comemorările, ce ar trebui să ne amintim sau să ne reamintim în acest sfârșit de lună?*

Mircea Dogaru: În perioada 21-24 septembrie, inclusiv astăzi, așadar, ar fi trebuit sau ar trebui să ținem măcar un moment de reculegere, în amintirea victimelor (români și evrei ale) genocidului comis în 1940, în comunele Sucutard și Mureșenii de Câmpie, plasa Chiochiș, fostul județ Someș (astăzi Cluj) de criminalii „conți" de Țaga, Adalbert sau Albert și Endre Wass, cu ajutorul a două subunități de honvezi din Regimentul 19 Nyiregyhaza.

Evenimentele s-au petrecut la trei săptămâni după ce Hitler, îngrozit de perspectiva ratificării pactului secret sovieto-ungar, care aducea, prin desființarea României de către Ungaria fascistă și Rusia Sovietică, pe ruși în Europa centrală, impusese așa-zisul „arbitraj" de la Viena, în fapt **diktatul** menit să-i mențină și pe români și pe unguri de

partea Axei. 43.492 km^2 de pământ românesc, și 2,6 milioane locuitori (50,2% români, 37,1% unguri, secui și maghiarizați, 12,7% evrei, germani, țigani și alții) au fost jertfiți visului Ungariei milenare!

În noaptea de 4/5 septembrie 1940, trupele ungare și autoritățile de ocupație au și trecut frontiera, pentru cetățenii români de altă etnie sau religie decât ungurii, secuii și sașii, începând Epoca Holocaustului și Genocidului. Crăpând fragila pojghiță de civilizație catolică, a țâșnit din străfunduri, revărsându-se ca o lavă, cruzimea asiată, atrocitățile, demne de timpurile și trupele lui Attila sau Gingiz-han, obligându-l pe Nicolae Iorga să atragă atenția opiniei publice mondiale, prin articolul „*Resultatul*" din 24 septembrie că „*Ce s-a petrecut acolo la luarea în stăpânire de armata și administrația ungară, sub ochii ei și fără nici o încercare de a o opri, ba chiar cu binevoitorul ei concurs întrece orice închipuire și se poate pune alături de cele mai groaznice scene din vremea năvălirii barbare când, cel puțin, setea de a omorî nu era unită cu un sadism care aparține vremurilor noastre. Spânzurări cu capul în jos, răstigniri, baterea cuielor în cap, presărarea cu var nestins a rănilor, acestea au fost după câte știm până acum – și martiriul se deslușește tot mai mult – semnele civilizației poporului care s-a dezonorat prin asemenea acte*". Tot Nicolae Iorga sugera, în spiritul înaintașilor noștri, primii creștini căzuți victimă persecuțiilor imperiale, de la Nero la Diocletian, atitudinea pe care românii vor trebui să o adopte față de criminali: „*Statul român va face ce crede! Din partea noastră, n-avem decât un sfat: A nu se clinti un fir de păr din capul unui cetățean maghiar al României. E cea mai teribilă pedeapsă dată chinuitorilor și asasinilor!*" Și, ignorând faptul că respectivele bestii umane ar fi trebuit să posede măcar un dram de civilizație reală și de conștiință, ca să se simtă astfel

pedepsite, am urmat acest sfat orbește, dincolo de limitele legii și ale bunului simț, care ne avertizau că, „**Dacă-i dai nas lui Ivan/ El se suie pe divan**“ și „**Pe cine nu lași să moară, nu te lasă să trăiești**“!

Cum de a fost posibil ca acele cumplite atrocități să aibă loc, au explicat cu obiectivitate, în spirit european, la vremea respectivă, câțiva istorici și publiciști unguri obiectivi. Astfel, descriind atitudinea armatei ungare de ocupație, Kélemen Sándor și Szencsi Lászlo, notau în lucrările „**Situația din Ardeal**“ și respectiv „**Chestiunea ungaro-română**“, publicate la Budapesta, la un an de la terminarea războiului: „*Comandanții militari, în cea mai mare parte au fost de orientare fascist-șovinistă. Cea mai importantă muncă a comandanților militari a constat în acțiuni de curățire (etnică)*“ La rândul ei, „*Soldățimea, pătrunsă până în măduva oaselor de teoriile fasciste, odată ajunsă în nordul Transilvaniei a săvârșit atrocități odioase față de locuitorii neapărați ai satelor românești*“. Alte mărturii vizând atitudinea alogenilor fascizați au fost trimise de martorii oculari Ministerului Român de Externe care le-a utilizat la tratativele de pace și se regăsesc în volumul 108 al fondului „**Conferința de pace de la Paris**“, din arhivele acestuia menționăm:

„*Soldați, jandarmi și bande înarmate de „patrioți“ civili cutreierau satele românești, devastând locuințele și schingiuind populația românească pașnică și fără apărare. Unora li s-au zdrobit oasele cu ciomegele, alții au fost împunși cu baionetele, altora li s-au scos ochii, li s-au tăiat urechile, unei fetițe de 4 ani din Șuncuiș (jud. Bihor) i-au turnat petrol în cap și i-au dat foc, altora le-au sfărâmat dinții, li se smulgea părul cu carne (cazul femeii Maria Dobra din Cluj) li se tăiau buzele (Suciu Tănase din Cluj) alții au fost siliți să bea sângele ce le curgea din răni, două fete,*

una de 18 și alta de 14 ani din comuna Mihai Bravu (jud. Bihor) au fost schingiuite bestial fiindcă nu au lăsat să fie violate, unora li se punea sodă caustică pe piele, peste care se turna apoi apă caldă (cazul lui Cocoi Florea din Voiniceni, jud. Someș) lui Dumitru Matei din Oradea i-au scos ochii cu baioneta..." și așa mai departe. Cât despre grofi, aceștia au fost cei mai sadici, edificator fiind îndemnul lansat de baronul Aczel Ede, șeful circumscripției regionale X Cluj a organizației tiraliorilor, într-o cuvântare rostită la Șimleul Silvaniei și păstrată în arhiva MAE, fond Transilvania, 1940-1944, volumul 362, filele 39-44, din care spicuim: „*Pe acești valahi opincari trebuie să-i extirpăm, să-i ucidem ca pe dușmanii noștri Preoții predică poporului iertarea dar aceasta este numai o momeală fiindcă Dumnezeu nu ajută decât forța brută și această forță brută, noi, cu toții, trebuie s-o întrebuințăm pentru a ucide și extermina pe acești valahi... Vom organiza o Noapte a Sfântului Bartolomeu... și vom ucide și copiii în pântecele **mamelor lor!***" Ceea ce s-a și întâmplat!

Explicația urii demente a grofilor a dat-o scriitorul ungur Bénamy Sándor, în lucrarea memorialistică „**Am trăit în secolul XX**" publicată tot la Budapesta, în 1966, invocând tocmai cazul criminalului conte Albert Wass care „**purta o ură neîmpăcată românilor care primiseră de la statul român, prin reforma agrară, o bună parte din moșia sa**". Explicația este însă simplistă, deoarece, prin reforma lui Ferdinand, au fost împroprietărite în Ardeal, pe lângă 227.953 familii de țărani români și 82.630 de familii de țărani unguri și secui. Dincolo de furia cauzată de pierderea, prin despăgubire, a pământurilor furate tot de la români, de altfel, se întrezărea, cel puțin în cazul contelui Albert Wass, ura viscerală (din păcate indusă prin „educație deoarece conții Wass, ca mai toți nobilii „maghiari" ai Transilvaniei fuseseră,

la origine, români) a călărețului pustiei împotriva victimelor care încercau să-i opună rezistență. Adept al teroarei, individul se considera șaman și predica în lucrarea sa „HAGYATEK" – „**Moștenirea**"- pentru abandonarea de către unguri –popor de sinteză eurasiatică, a tradițiilor europene creștine și întoarcerea la moștenirea maghiară asiatică, ancestrală. O moștenire preluată de la, și transmisă mai departe în cadrul confreriei secrete a așa-zișilor „Șamani de Covasna", al căror loc sacru era biserica din Inliceni și, din rândul cărora Igaz Karuj și Bakk Balasz i-au servit contelui-șaman cauza.

În zona de acțiune, situată la 5-7 km de noua graniță cu România, primele unități de honvezi au ajuns, după „euroregionalizarea" Ardealului și crearea „euroregiunii" Ungaria Mare, ca să fim pe înțelesul domnilor Sabin Gherman și Kurt Treptow, pe data de 8 septembrie, la **Sucutard**, sub comanda stegarului **Pákucs** și la **Mureșenii de Câmpie** sub comanda **lt. Csórdas Gérgely**, Wass Albert așteptându-i cu listele pregătite.

După 11 zile de acalmie, 11 țărani din Sucutard, din familiile Bota, Mărginean, Mureșan și Gorgan, au fost arestați. Duși în arestul provizoriu, de la școală, vor reuși, deși bătuți bestial, să evadeze, în timp ce honvezii năvăleau, prin surprindere, în noaptea de 19/20 septembrie, la ora 01^{30} în casa familiei **Ibuzan**. Toți membrii acesteia au fost torturați, tânărul de 18 ani, **Sever Ibuzan, decedând**.

A doua zi, au fost arestați și torturați, fostul primar Petre Mărginean, fiica sa adoptivă Mariana Mureșan și comerciantul evreu, **Rosenberg Iacob**. Eliberați la intervențiile făcute de prietenul acestuia din urmă, comerciantul **Géza Ordentlich**, au fost înlocuiți în arest de țăranul **Ioan Cât**, „vinovat" de a-l fi reclamat, în 1938, pe conte pentru vătămări corporale, **Iosif Moldovan**, „vinovat" de a se fi căsătorit cu

o unguroaică, **Zsuzana Kiss**, și cumnatele lui **Rosenberg, Estera și Rozalia Mihaly**, „vinovate“ de a fi evreice, duse la castel spre a fi torturate și batjocorite de însuși groful Albert, asistat de tatăl său. De menționat că, implorând în ungurește milă pentru soțul său, Zsuza Kiss a fost schilodită în bătaie și tăiată cu baionetele de echipa de torționari a adjutantului Pòlgar.

După două zile de torturi, Ioan Cât, Iosif Moldovan și surorile Mihaly au fost duși, duminică 22 septembrie, pe malul Bălții Țaga, puși să-și sape groapa și împușcați. În bătaie de joc, cei doi țărani români și evreicele Rozalia și Estera au fost îngropați împreună, unii peste alții, sugerând actul sexual, groapa fiind păzită de santinele timp de 8 luni, pentru ca familiile că nu le ia cadavrele și să le îngroape potrivit ritului creștin, respectiv mozaic. Era modalitatea prin care o minte bolnavă înțelegea să-și anunțe cinic ura față de popoarele român și evreu și față de tradițiile lor.

A doua zi, 23 septembrie, orele 22[00], honvezii locotenentului Csórdas au năvălit pe ulițele comunei Mureșenii de Câmpie, trăgând focuri de armă pentru ca lumea să nu iasă din case. I-au ratat pe fostul primar, Alexandru Fuia, și pe învățătorul Petrea Gheorghe, care au reușit să fugă peste graniță, dar au prins în casă întreaga familie a preotului greco-catolic Andrei Bujor, pe care, contele Wass, așa cum aveau să declare martorii la proces „**avea supărare ... din cauza unui teren de vânzare și pentru că vedea în dânsul un mare român**“, familie formată din soția sa, Lucreția, fiica cea mare, Lucia Lucreția, de 24 ani, licențiată în litere și filozofie și doctorand la Paris, mezina Maria, de 22 de ani, studentă la Cluj și băiatul, Victor, de 17 ani, elev la Târgu-Mureș, aflați în vacanță. Aici au fost aduse, în lovituri cu patul puștii, soția învățătorului fugar, **Natalia Petrea**, fiica sa **Rodica**, de 4 ani, și soacra sa, Ana Miron, apoi cantorul

Ioan Gurzan și soția sa, **Valeria,** gravidă în luna a noua. Prima victimă a fost însă... unguroaica **Juhos Saroltha,** de 18 ani, al treilea copil din cei 10 ai familiei Miklos, și Sara Juhos din Palatca Mare, angajată a preotului Andrei Bujor.

În încercarea disperată de a salva viața fetiței de numai 4 ani, Sari a strâns-o la piept, s-a prosternat în fața locotenentului Csórdas, cerând clemență, dar a fost izbită cu picioarele, tăiată cu baionetele și, în fine, mitraliată, gloanțele care au răpus-o ucigând-o și pe micuța Rodica. Celelalte 9 victime au fost torturate până la două noaptea, apoi împușcate. Toți cei 11 au fost îngropați în curtea casei preotului, aceasta fiind pusă sub pază. În bătaie de joc, Zimund Gyergely, ofițerul cu starea civilă, avea să treacă în registrul notarial al primăriei, la rubrica „Decese", următoarele explicații: „*căzut pe câmpul de luptă*" sau „*decedată prin împușcare cu ocazia unei mișcări și nesupunerii la ordine*"!

Ultimele victime de pe lista lui Albert Wass, ucigașul de români și de evrei, Simion Băgăcean și soția sa, atacați la ora 01^{30} în noaptea de 24/25 septembrie, în propria lor casă din satul Lacu, au fost salvate *in extremis* de recrutul ungur de 22 de ani Márton Férenc, fostul lor coleg de școală, care s-a strecurat în locuință cu doar câteva minute înainte ca aceasta să fie înconjurată, avertizându-i și ajutându-i să fugă în România.

Totalul victimelor grofului Albert Wass s-a ridicat astfel în Sucutard și Mureșenii de Câmpie la „doar" 16 torturați și uciși, nemaipunând la socoteală copilul nenăscut al soției cantorului.

Când, după trei zile, groapa comună de la Mureșeni a fost deschisă pentru ca doar trupul Sarolthei să fie trimis, în sicriu închis, la Palatca, groparii au rămas îngroziți, întrucât nici sexul cadavrelor nu mai putea fi determinat, într-atât

erau de mutilate. Evenimentul s-a produs deoarece, venit în grabă din Palatca, Miklos Juhos a stat trei zile în fața comandamentului honvezilor rostind unul și același blestem:

„Domnule ofițer, mai am acasă 9 copii... veniți și împușcați-i pe toți! Criminalilor! Și eu sunt ungur, dar în viața mea nu am crezut că sunteți în stare să măcelăriți oameni nevinovați! Pe cei pe care i-ați împușcat i-am cunoscut și am trăit cu ei ca frații! Mi-ați împușcat cea mai frumoasă fată! Să vă bată Dumnezeu... criminalilor!"

Dumnezeu însă nu i-a bătut! A încercat în zadar, justiția umană! Însoțit de tatăl său Endre, Albert Wass a fugit, în octombrie 1944, cu trupele germane în Ungaria. Apoi s-a refugiat în Germania și, în 1950, în S.U.A. unde, nu din cauza remușcărilor ci după o viață trăită în teama de comandourile evreiești care-i vânau pe criminalii de război, având mâinile pătate și de sângele Rozaliei și Esterei Mihaly, s-a sinucis în 1998, la vârsta de 90 de ani, de supărare că Viktor Orban, spre a nu-și păta imaginea „europeană" i-a refuzat cetățenia ungară.

Zeci de martori oculari, români și unguri, depuseseră mărturie împotriva sa în fața Tribunalului Cluj, în martie 1946. Iar acesta, potrivit *„dispozițiilor articolului 14 din Legea nr. 312/1945"* hotărâse *„condamnarea la moarte în contumacie a criminalilor de război: Albert și Endre Wess, Csordas Gergely lt. și Pakucs lt.mj. în Regimentul 19 honvezi Nyíregyháza, în baza articolului 3, aliniatul II și la 25 de ani muncă silnică a adjutantului Polgar, în baza articolului 3, aliniatul V, combinat cu articolele 121 și 123 Cod Penal"*, **sentințe confirmate de Tribunalul Internațional pentru Crime de Război.**

Aceasta este Istoria! Și a nega crimele abominabile ale sadicului grof șaman, Albert Wass, este tot una cu a nega

Holocaustul din motive politiciniste! Numai că, în 1990, profitând de entuziasmul general postdecembrist și de bunătatea care, la români, merge, dincolo de uitare, până la prostie, vechii fasciști și teroriști, care au comis atrocități în Ardealul cedat, s-au trezit la viață, iar fantomele s-au întors!

Introdusă pe furiș în țară, urna cu cenușa grofului de Țaga a fost îngropată în parcul castelului Brâncovenești din județul Mureș. Nu martirilor li s-a făcut dreptate, nu memoria lor a fost cinstită ci, ca o supremă insultă la adresa efortului lumii civilizate, de lichidare a manifestărilor fasciste, rasiste, xenofobe și teroriste, fasciști cu masca democrației pusă pe capul de mort au promovat și în țara noastră cultul persoanelor vinovate de săvârșirea unor grave infracțiuni contra omenirii și păcii. Propus în mai multe localități, în campania din februarie 1990, de înlocuire a numelor românești cu nume ungurești, numele criminalului de război Albert Wass, odiosul ucigaș de români și evrei, a fost dat Școlii generale din satul Lunca Mureșului, comuna Aluniș, jud. Mureș. Tot aici preotul reformat Bartha Iosif i-a ridicat un bust în curtea parohiei. O plăcuță comemorativă purtându-i numele, a fost pusă pe zidul școlii din satul Mugeni, jud. Harghita și, parcă pentru adovedi că forțele întunericului sunt atotputernice, la 12 august 2001 și Biserica romano-catolică din Reghin, la inițiativa preotului Bénedek Páko, a dezvelit în propria-i ogradă, bustul aceluiași criminal și anticreștin conte-șaman, Albert Wass!

Dacă legislația de până acum s-a dovedit a fi, în România, prea blândă cu bestiile umane, 13 martie 2002 ne-a adus însă, **Ordonanța de Urgență nr. 31** care, prin art. 1, interzice, între altele, și promovarea cultului *„persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii"*, prin aceasta înțelegându-se, potrivit art.1 alin.c *„orice persoană condamnată definitiv de o instanță judecătorească română sau străină* (iar groful Albert Wass corespunde ambelor

situații – *n.n.) pentru una sau mai multe infracțiuni contra păcii și omenirii, precum și orice persoană condamnată de o instanță penală internațională pentru crime de război sau crime împotriva umanității*" (ceea ce este, din nou, cazul grofului de Țaga).

A sosit astfel timpul ca vechii fasciști și complicii lor, persoane fizice sau juridice să plătească, fie și... *post mortem*! Iar pe epigonii lor... iată-i avertizați! Promovarea cultului criminalului de război Albert Wass, atrage, potrivit Ordonanței 31/2002, art. 5 combinat cu art. 8, alin. c, o pedeapsă „*cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și interzicerea unor drepturi*" pentru persoanele fizice și amenzi „*de la 25.000.000 la 250.000.000 lei*" pentru persoanele juridice vinovate. Prin urmare, odată avertizați cei vinovați, ca și factorii de decizie implicați, din necunoaștere sau prostie, sunt obligați, sub pedeapsa legii, să remedieze situația prin înlăturarea, la Lunca Mureșului, Mugeni și Reghin, a simbolurilor fasciste care promovează cultul criminalului de război, odiosul ucigaș de români și evrei și anticreștinul Albert Wass. Și se mai impune, în baza amintitei Ordonanțe 31, o serioasă și extrem de urgentă verificare a tuturor noilor nume de străzi ori instituții și a noilor monumente postdecembriste, spre a vedea pe cine ascund în realitate. Altfel ne vom trezi introducând în NATO simboluri fasciste și cultul criminalilor de război, ucigași de români și evrei, în fostele teritorii cedate!

XVII. ZIUA ULTIMULUI "HOLOCAUST" DIN ROMÂNIA – 25 SEPTEMBRIE 1991 (13 octombrie 2002)

Septimiu Roman: Legat de aniversările și comemorările lunii septembrie – comemorări pentru unii, aniversări pentru alții – ne-ați prezentat, în episodul trecut, domnule Dogaru, martiriul românilor și evreilor, majoritatea bătrâni, femei și copii, torturați și uciși în zilele de 21-24 septembrie 1940 de sadicul grof și șaman Albert Wass și ați tras concluzia, cu amărăciune, că, sfidând bunul simț și legile țării, nu victimelor li s-au ridicat monumente spre aducere aminte, ci odiosului criminal de război, la Reghin, la Lunca Mureșului, la Mugeni. Acestea constituie însă dureroase și de neînțeles excepții ale istoriei noastre recente, pentru că în mai toate zonele există și continuă să se înalțe monumente întru amintirea victimelor terorii și cinstirea eroilor neamului.

Spre exemplu, legat de ziua de 25 septembrie, pe care, din motive independente de voința și dorința noastră, nu am reușit să o comemorăm, un sugestiv monument a fost ridicat în Albac, în fața bisericii din satul lui Horea în memoria eroului sublocotenent post-mortem Nicolae I. Lazăr. Cine a fost acest erou, domnule Dogaru, și în ce război a căzut?

Mircea Dogaru: Mai bine mai târziu, decât niciodată, domnule Roman, pentru că, într-adevăr ziua de 25

septembrie, cu referire la anul 1991, este o zi comemorativă din când în când, atunci când obscure interese o cer, pentru politicieni și de-a pururi pentru trei familii românești îndoliate. La București, aproape șterse de ploi, două cruci mult prea modeste pentru tapajul făcut cândva, în media înregimentată, în încercarea de manipulare a victimelor și după moarte, ar trebui să ne reamintească absurda sacrificare, într-un război al ambițiilor oarbe și al setei de putere, a doi studenți inocenți. În Albac, satul Horii, un monument a fost ridicat de camarazii de arme, în cinstea unui erou, căzut la datorie în aceleași împrejurări de acum 11 ani, episod de loc mediatizat al aceluiași război al ambițiilor, „intelighenției" de cafenea, disperată că nu reușise să parvină la putere și că ademenitorul ciolan, de neatins pentru ea, se micșora văzând cu ochii.

Pe placa monumentului tânărului albăcean stă scris: „**Aici odihnește sublocotenentul de jandarmi post-mortem Lazăr I. Nicolae, căzut la datorie pentru apărarea sediului Guvernului României, în ziua de 25 septembrie 1991**"

Locul mulțimii agresoare și al celei de curioși, din care destinul a ales atunci, la întâmplare, două victime, nu era acolo!- Inocentele victime avuseseră posibilitatea să aleagă: să fie în săli de curs sau de bibliotecă, acasă, cu familia sau aiurea, dar capcana manipulării le-a cuprins. El în schimb, eroul, caporalul de atunci Nicolae Lazăr, nu a avut, însă, nici o posibilitate de alegere. Locul lui era acolo pentru că se afla sub drapel și jurase să apere cu prețul vieții România și noua sa democrație, încă plăpândă!

Paturi goale, nederanjate de febra sesiunilor, amintesc, în casele victimelor bucureștene, din păcate, astăzi, și este cumplit de nedrept, doar familiilor îndurerate, dispariția, lipsită de sens, a doi tineri cărora viața abia le deschisese poarta spre împlinire! Un pat pentru eternitate gol, într-un

dormitor muzeu al unei unități de jandarmi din Băneasa, amintește, an de an, tuturor noilor contingente, sacrificiul, la fel de inutil dar încărcat de sens al camaradului căzut cândva, la datorie. Și, undeva departe, în satul Horii, **„la marginea pădurii“**, într-o căsuță bătrână la care ajungi iarna luptând cu viscolul, cu ursul și cu **„zăpada până la brâu“**, de pe un pat de suferință, se înalță zilnic, de 11 ani, spre cerul mut, una și aceeași întrebare a neînfricatului tăietor de lemne de altă dată, astăzi condamnat la nemișcare, Ioan Lazăr (voce): „*Cu ce a greșit? Avea 8 luni de armată. N-o greșit cu nimic. O fost cu plutonul! O ascultat ordinele!*“

M.D.: Nicolae a fost cel mai mic și cel mai drag dintre cei 8 copii ai săi, astăzi răspândiți prin țară la casele lor. Prâslea! Cel care trebuia să aducă merele de aur și să rămână în casă, ca sprijin la bătrânețe. Cula pe numele de alint! Copilul care a visat, ca orice pui de român din Crăiia Iancului, să facă armata la jandarmi, neapărat la jandarmi, când îi va veni vremea și nu altundeva, întru împlinirea visurilor pentru care moșii săi au pierit pe roată, pe vremea când cenderii străini, cu pană la ceacău, terorizau satele băștinașilor.

S-a zbătut. S-a dus singur la Alba, capitala bătrână a neamului, ca odinioară tinerii verii lui 1784 care se cereau grăniceri. S-a rugat și a obținut să fie recrutat la jandarmi. Și destinul i-a hărăzit moartea martirilor înaintași din vremea Bobâlnei.

I.L. (voce): "-*Ce să facem. O să răbdăm până putem.*

M.D.: Asta declară Lazăr tatăl, cu vechea resemnare filozofică a țăranului român, supraviețuitor prin cumplitele vremi de urgie ale istoriei pământului. Dar pentru că vremurile s-au schimbat și vântul schimbării a ajuns și la Arada, vechea resemnare e cutremurată de primii fiori ai

revoltei rațiunii: **„El o fost sub ordine și o trebuit să execute ordinul. El nu o meritat moartea. Avea 20 de ani. O murit** În fața evidenței, până și geniul poetului nepereche pălește: **„Din codru dac-ai rupt o rămurea“**, îi pasă **„codrului de ea“**! A crescut opt copii Lazăr, bătrânul! Mai are șapte și-l doare! Pe cel mic l-a îngropat sub brazdă fără să poată să respecte datina, fără să-i mângâie și să-i sărute chipul, fără să-l îmbrace mire, la nunta din urmă, fiindcă fiul lui a ars de viu.

Călcând tradiția care îți cere să vezi în adolescentul în uniformă pe fiul tău, pe fratele ori pe nepotul tău, sau pe tine însuți la vârsta lui, hienele democrației de ciolan au aruncat atunci în militari cu sticle incendiare. Și caporalul Nicolae Lazăr nu a putut fi stins! Spiță de cremene, cu arsuri pe aproape 90% din suprafața corpului, condamnat fără drept de apel, a supraviețuit totuși, în chip miraculos, timp de 4 zile, dintre care prima fără a i se putea alina durerile, în clădirea guvernului asediat, de unde nu putea fi scos! Era prea proaspătă amintirea ororii linșării maiorului Agache, scos de două ori, muribund fiind, de pretinșii „europeni“, din salvarea care îl ducea la spital, spre a fi batjocorit, cu nici doi ani în urmă.

Potrivit tuturor dicționarelor lumii, caporalul Lazăr, ucis prin ardere, a fost victima unui Holocaust, dar bătrânul său tată, nu cunoaște cuvântul, ci doar adevărul pe care îl conține! Acolo, nemișcat, în patul lui de suferință, singur cu gândurile lui, el mai înalță o ultimă rugă către Dumnezeu: ca memoria martirului - din care, ea știe de ce, presa nu a făcut un caz – să aibă parte de dreaptă cinstire. Pentru că monumentul l-au ridicat jandarmii, ei dând și puținul ajutor familiei îndoliate. Dar el crede că **„Ar fi drept să aibă monument la Guvern, la București“** pentru că **„A murit pentru Țară“**, așa cum au jandarmii de la Otopeni. Acesta-

i of-ul lui Lazăr cel viu! Nu şi al Mariei, soaţa lui, care vrea o minune: îl vrea înapoi pe Lazăr cel mort, lumina ochilor ei. Al Mariei care rătăceşte îndoliată prin crânguri, recitând, ca în tragediile antice, versuri de ea meşteşugite:

Maria Lazăr (voce):

„Măicuţă cu opt copii,
Unul mort şi şapte vii...
Numai mama poate şti
Ce-i durerea de copii!
Pentru tine dragă Culă
Mult amar mai am în gură
Pentru tine, Culă dragă...
Mama poartă haine neagră!
Te-ai dus Culă la armată
N-ai mai vint niciodată.
La arma Jandarmerie...
Aia ţi-o fost dragă ţie!
Ai plecat de-acasă viu
Şi te-ai întors în sicriu!

M.D.: **Ea, mama, vrea să ştie.**
Ea acuză:

M.L. (voce):„Ce va făcut pruncu – meu
De l-aţi răsplătit cu rău?
El a fost la datorie
Şi voi aţi fost la beţie...
I-aţi luat firul vieţii...
Chiar în floarea tinereţii!“

S.R.: Ar putea fi depistaţi ucigaşii? Pentru că evenimentul aparţine deja istoriei, cum ar proceda un istoric, domnule Dogaru?

M.D.: Ar căuta documentul! Ar cere Televiziunii Române, fostă, pe atunci, „Liberă“, sau Arhivelor Naționale, filmele realizate la fața locului, difuzate în acele zile și în care apar, ne amintim cu toții, automobile particulare – nu mai țin minte dacă „Dacii“ sau „Lada“, albe ca nopțile „revoluției“ – din care, descinzând, domni bine îmbrăcați ofereau hoardelor țâșnite dintre schelele blocului, pe atunci în construcție, în care se află astăzi sediul BCR și de pe maidanul acoperit astăzi de blocul „Orange“, sumedenie de sticle extrase din portbagaje. Figurile celor care au pregătit și utilizat „Molotovurile“ ar putea fi recunoscute. „Formatorii de opinie“ ar putea fi întrebați în interesul cui au pedalat doar pe cazul Frumușanu-Crăiniceanu, cazul Lazăr, la fel de atroce, fiind înghițit de conspirația tăcerii, pentru ca Țara să nu înțeleagă că brațul său armat, de atâtea ori pe nedrept acuzat, a devenit – indiferent de culoarea uniformei – vânat și victimă?

Dar cui ar folosi, astăzi când, incredibilul devine realitate! Astăzi când, potrivit săptămânalului „Szekelyhirmóndo“ din 23-28 august, anul curent, pagina 5, un lider politic a solicitat grațierea teroristului Rainer Anton, cel care nu numai că a fost unul dintre inițiatorii execuției ritualice, barbare, a maiorului Aurel Agache, dar a fost cel care i-a împiedicat pe oamenii de omenie Csesznek Oliver și Kratochwill Làszlo să-l ducă pe muribund, cu salvarea, la spital. Iar respectivul lider a mers cu cinismul până la a-l declara pe terorist „**un om nevinovat și grav bolnav**“ în comparație cu „ofițerii români Constantin Rotariu, Ion Păunu și Gheorghe Constantin“ „vinovați“ de a fi îndrăznit să își apere unitatea situată la marginea Timișoarei și inexplicabil atacată de indivizi străini nu numai de cartier, dar și de oraș, dacă nu și de țară. Atunci când eroii sunt proclamați „**ucigași sadici**“iar calificativul de „**om**“ este acordat teroriștilor care

batjocoresc un muribund scoțându-i ochii cu monede și embleme militare, îndesându-i șobolani în gură, încercând să-l jupoaie în mijlocul unei hoarde dezlănțuite, înseamnă că justiția a murit și statul însuși trage să moară!

De ce am utilizat termenul de „teroriști“? Pentru că maiorul Agache a fost avansat colonel post-mortem și declarat erou martir al revoluției, ori se știe că cei peste 1.200 de eroi-martiri au fost lichidați de niciodată-descoperiții „teroriști“ angajați să atingă cifra de 60.000 de victime. Or, cel puțin în cazul eroului-martir Agache, „teroriștii“ sunt cunoscuți, dar ei au fost judecați, cu blândețe, pentru alte fapte decât pentru terorism, ceea ce este impardonabil!

S.R.: Credeți, așadar, că asasinii martirului Nicolae Lazăr vor scăpa fără a-și fi primi pedeapsa meritată?

M.D.: Poate că nu! Pentru că deasupra jalnicei justiții omenești, oarbă la propriu, se află o altfel de justiție căreia nu îi poate scăpa nici un scelerat și este capabilă să-l facă din nou pe Lazăr cel mort să iasă din mormânt. De aceea mă încred deplin în clarviziunea mamei eroului Lazăr, bătrâna cu nume la fel de predestinat ca și al fiului – Maria – exponentă a celor mai curate trăsături și trăiri ale neamului nostru, cu ale cărei versuri profetice pentru toți asasinii de români, românism și românitate aș propune să încheiem această, poate, ULTIMĂ EMISIUNE a noastră:

M.L. (voce): „Dumnezeu să nu vă bată...
Nici cu bâtă, nici cu piatră...
Numai cu amar și jele
Și cu lacrimile mele!“

ÎN LOC DE ÎNCHEIERE

Episodul **„Nepedepsitele crime ale contelui-șaman"**, difuzat de Radio România Actualități a produs mare fierbere în rândul neofasciștilor de la „4 iunie" care au provocat, prin intermediul CNA o anchetă în Radiodifuziune. Rezultatul a fost absolvirea de acuzele de încălcare a deontologiei profesionale atât a autorului, Mircea Dogaru, cât și a realizatorului, cărora Consiliul de Onoare le-a transmis felicitări dar... Din acel moment, realizatorul Septimiu Roman a fost detașat la guvern, îndepărtat fiind de orice posibilitate de a mai realiza emisiuni la rubrica „Matinal", iar cu istoricul „vinovat" de a fi înfățișat realitatea, s-a încetat orice colaborare. Triumf pe toată linia al nulităților care au parvenit la rangul de „elită" culturală în România, veștejind, în interes străin, tot ceea ce este valoare și adevăr românesc. Triumf pentru impostorii din domeniul cercetării istorice, a căror „venerabilitate" le este conferită doar de apartenența la anumite grupuri de interese și grupări, mai mult sau mai puțin, oculte! Triumf pentru dușmanii ADEVĂRULUI, DEMOCRAȚIEI, IDEALURILOR EUROPENE ȘI INTEGRITĂȚII ROMÂNIEI care au mai făcut un pas spre atingerea țelului propus – anularea Art. 1 al Constituției României și a actului de voință națională de la 1 Decembrie 1918!

Constatând existența în România, în ceea ce privește libertatea presei, a imposibilității unui profesionist, de exprimare prin mass-media, a unei cenzuri extrem de eficace,

neegalată decât în anii ocupației sovietice, de către părinții și bunicii kominterniști ai „europeniștilor" formatori de opinie de astăzi, autorul acestor rânduri a fost obligat să „haiducească" întru apărarea ADEVĂRULUI legat de problemele „Albert Wass", „Holocaust" și „Genocid", monumentul revizionist „Hungaria" de la Arad etc., publicând articole, acolo și unde a reușit să înșele vigilența cenzorilor. Temporar în *„Revista fenomenelor paranormale"*, *„Gardianul"*, *„Timpul"*, *„Oglinda"*, *„Realitatea Românească"*, *„România Mare"*, *„Lamura"*, *„Lumea Magazin"* și, cu ceva mai mult suces în *„Gândirea"*, *„Justițiarul"* (Sibiu), *„Acum"* (Tulcea), *„Cuvântul Liber"* (Târgu-Mureș), *„Călugăreni"* (Giurgiu), *„Cronica Română"* și *„Flacăra lui Păunescu"* (București), sau *„Curentul internațional"* (Chicago). A avut de înfruntat „marea presă" care s-a alăturat antiromânismului și, adesea, în Parlament, delirul unor istorici și oameni ai puterii (gen Răzvan Teodorescu sau Grigore Zanc) care, de dragul parvenirii politice și sociale sau din orgoliu și prostie, au trădat Muza „Clio". De aceea „succesele" nu au fost spectaculoase. De pildă, în ceea ce privește reînălțarea monumentului trufiei nemeșești și al visului bolnav al *„Ungariei Coroanei Sfântului Ștefan"* de la Arad, deși i-a promis personal, în fața a 10.000 de oameni prezenți la deschiderea *„Serbărilor Unirii"* și a lucrărilor *„Congresului Spiritualității Românești"* de la Alba Iulia, la 28 noiembrie 2002 că **„Atâta vreme cât depinde de noi, nu numai monumentul de la Arad dar nici un alt monument susceptibil de a leza sentimentele românilor, nu se va ridica pe teritoriul României"**, premierul de atunci, Adrian Năstase, a cedat în octombrie 2003 intereselor meschine, de grup și sacrilegiul a fost înfăptuit. Este una dintre explicațiile pierderii de către domnia

sa a alegerilor din 28 noiembrie 2004, după cum autorul acestor rânduri l-a avertizat, de altfel, prin articolul „**Grupul Statuar «Hungaria» într-un parc al «Reconcilierii»?**", publicat în „Flacăra lui Adrian Păunescu" nr. 1-2 (120-121) din 15 ianuarie 2004, articol care avea să câștige, la 29 noiembrie același an, premiul „*Uniunii Ziariștilor Profesioniști*" din România .

Din fericire, în ciuda imbecilismului cronic și a servilismului manifestat de așa-zișii noștri formatori de opinie, începută la Radio România Actualități, campania împotriva glorificării criminalului de război Albert Wass a fost câștigată, „victoria" bunului simț fiind salutată de NOI, prin serialul „**NATO, OUG 31/2002 și criminalii grofi Wass de Țaga**", apărut în luna martie 2003 în „**Flacăra lui Adrian Păunescu**". O „victorie" temporară însă, deoarece, astăzi, când „albul" este vopsit în „negru", trădătorii în „eroi" și eroii în „criminali de război"pentru vina de a-și fi apărat țara (cazurile Ion Antonescu, Valeriu Carp, Slobodan Miloșevici, Radko Mladici, Saddam Hussein etc.), când incultura agresivă este ridicată la nivel decizional, este mai mult ca sigur că neofasciștii vor relua lupta pentru reabilitarea lui Albert Wass, în pofida legislației țării și a demersului european, camuflându-și acțiunea, ticălos, în spatele șabloanelor noului „limbaj de lemn", european. Și pentru că au șanse de reușită în bâlbâiala politică, punctată de teribilism, instaurată în România de alegerile din 28 noiembrie 2004, nu putem încheia acest volum retrospectiv, fără a-i atenționa pe cititori apelând la concluziile serialului amintit, publicate în nr. 13(80) din 27 martie 2003 al revistei „Flacăra lui Adrian Păunescu", sub titlul:

„EPILOG CU PAPAGALI POLITICI ȘI DE PRESĂ“

Acesta a fost mesajul nostru la 22 septembrie 2002, când se împlinea o viață de om de la crimele comise de Albert Wass. Mesaj transmis la Radio România Actualități în emisiunea (desființată din acest motiv) **„Istoria, întâia carte a unei nații, sau cine uită... nu merită!“** și în mai multe publicații din Capitală și din Țară, sub titlul **„Nepedepsitele crime ale contelui-șaman“** Justiția a înțeles! Nu și „europenii“ contrafăcuți! Ce va aduce viitorul în acest caz, numai Dumnezeu știe... NOI, în calitate de cronicar al vremurilor pe care nu le-am dorit, dar le trăim, suntem obligați însă, de principiul călăuzitor al meseriei noastre **„Historia – sine ira et studio!“**, să lăsăm moștenire generațiilor viitoare cele ce urmează.

În contextul procesului de integrare a României în NATO, mizând pe incultura, indolența, slugărnicia și interesul majorității „politicienilor“ și „gazetarilor“ români post „revoluționari“, forțele Răului s-au reactivat, încercând să vopsească „albul“ în „negru“ și „negrul“ în „alb“. Concomitent cu reluarea ofensivei neobolșevice împotriva memoriei lui Ion Antonescu, ele au declanșat, în noul „limbaj de lemn“, „european“, o amplă campanie mediatică în favoarea prezentării monumentului antiromânesc și antislav al „Ungariei Mari“ și „Eterne“ de la Arad, drept simbol al „Libertății“ și „Prieteniei“ popoarelor și a sceleratului Albert

Wass drept „victimă“ a comuniştilor şi figură „umanistă“, de primă mărime, a scriitorilor unguri din România. În baza acestei imagini, directoarea Laszlo Emma şi inspectorul şcolar Ferenc Asztalos au ignorat hotărârea Ministerului Educaţiei Naţionale din vara lui 2000, ca plăcuţa comemorativă „Alber Wass“ să fie dată jos de pe zidul şcolii din Mugeni. Iar astăzi (martie 2003 – **n.n.**), pe post de avocat al Diavolului, fostul „Gheorghe“ şi actualul „György“ Frunda invocă, în apărarea Măcelarului Wass, acceptarea sa pe teritoriul SUA în 1952, acceptare care nu ar fi fost posibilă în cazul unui criminal de război, de parcă americanii nu i-ar fi preluat, în contextul „Războiului Rece“, pe toţi SS-iştii de care aveau nevoie, başca întreaga „Organizaţie Gehlen“. Asta ca să nu-i mai punem la socoteală pe cei ce le-au înşelat vigilenţa, măsluindu-şi trecutul şi, adesea, identitatea. „Argumentele „ reale îi sunt însă oferite avocatului de „pilele“ a 3 din cei 6 copii ai lui Albert Wass – unul, profesor universitar în S.U.A., altul (Andreas) la Hamburg şi director tehnic al firmei Volkswagen din Wolfsburg şi, în fine, cel mai important, Hubba Wass, general american despre care s-a lansat, la începutul lui 2003, la Bucureşti, zvonul că ar fi comandantul forţelor NATO dislocate în Ungaria şi viitorul comandant al forţelor NATO din Europa de Est. În faţa unei astfel de „pregătiri de artilerie“ se mizează pe faptul că pigmeii politici de pe malul Dâmboviţei nu pot decât să cedeze. Pe bani grei, Editura „**Mentor**“ (acţionar cu 20%, **Marko Béla**), din Târgu-Mureş se pregăteşte să publice în ediţie de lux „**Albert Wass – Opere complete**“.

Dumnezeu să apere România! Speranţa urmaşilor victimelor, români şi evrei, este că „Operele complete“ vor cuprinde şi cele 16 morminte ale martirilor de la Sucutard şi Mureşenii de Câmpie! Deja o amplă campanie de presă

speculează cu abilitate trecutul de „cavaler Jedi“ al lui Hubba Wass: şef de promoţie la West Point, „erou“ în Vietnam, mare strateg în Războiul din Golf etc., potrivit „Evenimentului zilei“ nr. 3310/ 12 martie 2003 care acreditează ideea că, cel numit **„creierul operaţiunii «Furtună în deşert»“** ar fi o fire sensibilă care nu vrea decât reabilitarea memoriei tatălui său, „scriitorul ungur Albert Wass“, nedreptăţit de comunişti pe criterii sociale. Adevăraţi „europeni“ în „cazul Antonescu“, pe care l-ar fi condamnat pe nedrept, aceiaşi bolşevici ar fi fost nişte bestii bolnave în „cazul Wass“ pe care l-ar fi ponegrit pe nedrept deoarece era... conte! Nimeni nu se întreabă însă de ce, în numele regelui, Legaţiunea Regală a României la Budapesta a protestat în aprilie-mai 1944 (adresele 297/ 29 aprilie şi 4424/ P/ 22 mai) obţinând anularea numirii lui **„Albert Wass ca ofiţer de legătură pe lângă Comisia germană de ofiţeri din Braşov“** Nimeni nu ia în calcul atitudinea ulterioară, constant şovină şi antiromânească a Contelui Vass (americanizat Wass), liderul emigraţiei ungare din S.U.A., patron al editurii *„Danubian Press“* şi autor a 20 de volume în care nu revendică „drepturi“ pentru minoritatea ungurească „asuprită“ în România (în care ea a adus comunismul) ci, de-a dreptul... Ardealul! Nimeni nu ia în calcul adevărata atmosferă în care a fost crescut generalul ungaro-american Wass... Hubba (nume păgân, primitiv-maghiar, în concordanţă cu opţiunile anticreştine şi antieuropene ale „şamanului“ Albert)! Nimeni nu se întreabă în ce scop „contele“ „Hubba de Csege“ (adică „Ţaga“, domnilor jurnalişti cu creier de pupăză) şi fratele său Andreas au înfiinţat în 1996, la Fort Myers, Florida, *„Fundaţia Wass Albert de Czege“* şi, în 1999, la Reghin, pe strada Pandurilor, nr. 48/B, filiala ei... *„transilvană“* (nu „mureşeană“ sau „din România“ ci... „transilvană“)! Nimeni nu îşi pune

întrebarea... ce urmărește *lobby*-ul unguresc din Congresul american prin impunerea rezervistului Hubba Wass drept comandant al forțelor NATO din Europa de Est? Dimpotrivă, media noastră este gata să contribuie la manipulare, sugerându-ne că ar trebui să ne mândrim cu *„românul Hubba Wass“*, la fel de „român“ ca și criminalul de război „Schiffer“ pe care ni-l băga pe gât aceeași presă de tot râsul în toamna lui 2002. Numitul „Hubba“ (pe americănește Huba) și-ar fi **„păstrat cetățenia română“**, fiind născut la Cluj în... 1941, după declarațiile unui oarecare „Gherman“ de la Cluj, la fel de dus cu pluta ca toți purtătorii acestui nume care au vânat popularitatea în ultimii ani! Huba Wass (sau Hubba Vass) s-a născut în Ungaria horthystă, într-un oraș răpit prin dictatul de la Viena! A fost, prin urmare, cetățean ungur, niciodată român, ca și părinții săi care nu mai erau cetățeni români de la 30 august 1940. Și a crescut în casa unui criminal de război ungur, fascist și anticreștin, a cărui ură față de creștini și mozaici, de români în primul rând, dar și de evrei, l-a condus la **crima de genocid** și s-a păstrat până la moarte! Acesta să fie, potrivit basmelor unor pseudogazetari, „eroul“ care va comanda inclusiv armata română? Pentru memoria măcelarului Vass de Țaga și visurile demente privind Transilvania trebuie să ne vărsăm noi sângele în Irak?

Domnilor naivi de peste Ocean, domnilor pseudo-politicieni și pseudo-istorici, domnilor pseudo-analiști politici, pseudo-oameni de cultură și pseudo-gazetari... În memoria celor 16 victime de la Sucutard și Mureșenii de Câmpie, aparținând unor etnii și religii diferite, răspunsul poporului român nu poate fi decât unul singur „-NIET!“ Sau, ca să ne păstrăm în ton cu vremurile... „LA“!

Căci **„Iată, vin zilele, zice Domnul, când voi încheia cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda legământ nou“** (Ieremia, 31, 31)!

Dr. Mircea Dogaru

CUVÂNT DE ADIO

Revăzând, cu ocazia pregătirii pentru tipar a acestui volum, o parte din textele lansate de noi, prin intermediul presei marginale și, îndeosebi, al undelor radio, în anii 2001–2002, în cadrul „*Bătăliei pentru România*“ pe care o ducem NOI înșine, cu începere din vara lui 1980 (anul intrării „în linie dreaptă“ a pregătirii „revoluțiilor spontane“)până ne va îngădui Dumnezeu pe fața pământului, nu putem să nu recunoaștem faptul că am trăit un moment, amar, de satisfacție.

Ca istoric, din vocație și jurnalist, de nevoie, ne-am făcut datoria față de ADEVĂR și NAȚIUNEA ROMÂNĂ!

Ca militar, ne-am făcut datoria, potrivit jurământului, față de patrie, popor și oștire, luptând împotriva ocupantului și a slugilor neokominterniste ale acestuia cu cea mai periculoasă „armă“ a războiului Mileniului III – CUVÎNTUL!

Pe drept, din punctul său de vedere, adversarul ne-a contracarat și ne contracarează cu „arma tăcerii“, străduindu-se prin cenzură, împiedicarea exprimării și ignorare să ne anihileze luările de poziție, articolele, studiile, cărțile. Ne onorează această metodă de minimalizare a noastră, deoarece ne include în compania unor iluștri luptători ai neamului nostru în slujba Interesului Național, ca marii gânditori, cercetători și scriitori, universitarii dr. Mihai Ungheanu, dr. Ilie Bădescu, poetul Mircea Micu sau jurnaliștii Răzvan Voncu și Constantin Gheorghe.

Pe drept suntem ocoliți de edituri, institute, facultăți, principalele posturi radio-tv și marea presă! În România slugilor dezgustător de servile, pe drept am fost „reformați", asemeni altor aproape 300 000 de ofițeri și astăzi luptători anonimi, la doar 49 de ani, din oștirea care nu mai este a Țării și a poporului.

Tot ceea ce ni s-a întâmplat, ni se întâmplă și ni se va mai întâmpla, ne onorează!

Rămâneți cu bine, dragi cititori! Vă *„fie somnul lin"* și cerul (căci codrii ni i-au ucis) aproape!

Pentru NOI, cei câțiva, „Bătălia pentru România" continuă!

Mircea Dogaru

ANEXE

1. BĂTĂLIA PENTRU HUNGARIA

„Bătălia" pentru reamplasarea la Arad a monumentului trufiei românești și realizarea visului bolnav al „Hungariei milenare", a fost declanșată de revizioniștii unguri, a doua zi după dezafectarea sa, la 1 iulie 1925, din ordinul regelui Ferdinand I (1914-1927) și a premierului Ionel Brătianu. Fără vreo legătură cu „Libertatea", dacă până în 1918 Monumentul „Hungaria" sau „Hungaria Eternă", reprezentase triumful „Ungariei Milenare" asupra celor 13 provincii revendicate (Ungaria, Oldenburg, Burgenland, Slovacia, Ruthenia, Transilvania, Partium, Banat, Sirmium, Croația, Slovenia, Backa, Voivodina), de la 1 Decembrie 1918, până în luna ianuarie 2004 când a fost reamplasat, el a fost portdrapelul neofasciștilor și revizioniștilor unguri.

Prezentat lui Hitler drept simbol al național-socialismului, el avea să-i fie prezentat lui Stalin, după 1945, drept simbol al luptei de clasă și al comunismului, revendicându-se reinstalarea sa, în 1949, în numele eroilor.... „comuniști" Lájos Kosuth și Pétöfi Sándor. Cererea a fost înaintată oficial de guvernul comunist ungar Istvan Dobi lui Petru Groza în 1950. Prevalându-se de un protest (în condițiile bolșevizării sistematice a României și ale ocupației sovietice, acesta nu putea fi declanșat decât din ordinul lui Petru Groza însuși) semnat de 300 de intelectuali români patrioți, care au argumentat că *„monumentul reprezentând Ungaria Milenară rănește simțămintele românilor"*, guvernul României a refuzat-o. Mai mult, în 1960, Gheorghiu-Dej a decis ridicarea la Arad, în Piața Avram Iancu, fostă „Libertății", a unui monument închinat eroilor români căzuți pentru eliberarea Transilvaniei de sub teroarea horthystă.

Comuniștii s-au dovedit așadar mai culți și mai patrioți decât întreagă autoproclamata noastră elită intelectuală

postdecembristă. Pentru că, preluând în ianuarie 1990 misiunea tovarășei neokominterniste Sonea, consângeanul acesteia, Horvath Andor, secretar de stat în Ministerul Culturii de la București, a redeclanșat campania iredentistă vizând ridicarea monumentului botezat acum, în noul limbaj de lemn european „al Libertății".

Ne-am angajat în această „bătălie" ca istoric și jurnalist, alături de alți patrioți, în 1990, semnând zeci de articole atât sub nume propriu cît și sub pseudonimele „Mircea Pîrlea" (numele nostru „Ardelenesc"), Mircea Cadar (Kadar în ungurește înseamnă Dogaru), Mircea Mureșan și Ana Conda, pentru că, an de an, scandalul reizbucnea, declanșat de UDMR, în preajma zilei de 6 octombrie. Până în 1999 când, sub guvernarea unui istoric (Radu Vasile) cu alt istoric în umbra președintelui Constantinescu (Zoe Petre), minunații noștri intelectuali „civici" și „europeni", care preluaseră ciolanul puterii în 1996 au emanat „Proiectul de Hotărâre de Guvern" devenit HG 793/1999. Inițiatori ? Miniștrii de atunci ANDREI PLEȘU (AFACERI EXTERNE), VICTOR BABIUC (APĂRARE NAȚIONALĂ) și VALERIU STOICA (JUSTIȚIE). Ei au decis scoaterea elementelor componente ale „Hungariei" de la UM01380 Arad și trecerea lor „în *administrarea Ordinului Minorităților – Arad* (Ordinul Conventual al Sfântului Francisc de Asissi) *cu sediul în municipiul Arad, str. Lucian Blaga, nr. 2, județul Arad*".

Monumentul urma să fie amplasat în „Piața de vechituri" a Aradului, transformată în Parc al „Reconcilierii", în prezența premierului ungur Viktor Orban, a doamnei David Ibolya, ministru de externe și a lui Radu Vasile. Artizan sforar nu mai era însă Horvath Andor, ci subprefectul UDMR de Arad Bugnar Levente.

Jocul a fost anihilat însă de primarul Valentin Paul Neamț care a servit interesele României, nu ale PNL și de 12 dintre membrii Consiliului Local care au votat ca buni români, respingând proiectul.

Opoziția de atunci a sprijinit manifestările de amploare ale arădenilor, PSDR taxând, prin vocile lui Ion Iliescu și

Adrian Năstase, decizia guvernului Radu Vasile drept „o mare greșeală politică" și insistențele lui Viktor Orban, în condițiile eforturilor Ungariei și României de aderare la Uniunea Europeană, drept *„o nesăbuință"*.

În anul 2000, însă, Ion Iliescu și Adrian Năstase au câștigat alegerile și au făcut „pactul cu Diavolul" numit UDMR. Cu Bugnar Levente ajuns viceprimar al Aradului, în linia-ntâi, revizioniștii și neofasciștii „de 4 iunie" au reluat ofensiva.

Pe lângă articole de presă și emisiuni radio, în cadrul rubricilor „Inorogul" și „Detectivi prin colb de cronici", autorul acestor rânduri a reacționat publicând cartea *„Bătălia pentru Hungaria"*. Pentru aceasta, inițiatorul „Detectivilor", jurnalistul Petre Porea, deși șomer, a înființat pe bază de împrumuturi, Editura Regall. Cartea a fost prezentată în plenul Congresului Spiritualității Românești de la Alba Iulia, la 28 noiembrie 2002, premierului Adrian Năstase, cu următoarele cuvinte: *„În anul 1950, predecesorul dvs., Petru Groza, a fost împiedicat să facă o crimă, de 300 de profesori universitari și academicieni care au avut curajul să-i spună adevărul. Astăzi, când majoritatea istoricilor au dezertat, datorită inteligenței și curajului de a-mi oferi, din proprie inițiativă cuvântul, dovedite de Președintele Congresului, domnul senator Adrian Păunescu, fac același gest, pentru a vă da posibilitatea să vă ridicați la înălțimea predecesorului dvs"*.

Dând dreptate *„întrutotul colegului nostru profesorul Dogaru"*, premierul Adrian Năstase a jurat, în uralele mulțimii (1000 de oameni prezenți în sală, peste 10 000 în jurul clădirii) că *„nu numai monumentul de la Arad, dar nici un altul, susceptibil de a lovi sentimentele și demnitatea românilor, nu se va ridica pe teritoriul României atâta timp cât depinde de noi"*. Și l-am crezut!

În toamna lui 2003, însă, în perspectiva alegerilor din 2004, puterea, prin intermediul tandem-ului cumnaților Viorel Hrebenciuc-Verestoy Attila, a cedat presiunilor UDMR, inclusiv pe tema „Hungariei". Protestând, alături de istorici arădeni și de cunoscuții academicieni (Dan Berindei) și profesorii universitari (dr. Radu Ștefan Vergatti),

în sprijinul apelurilor la rațiune ale senatorului patriot Adrian Păunescu, în cadrul emisiunii acestuia „Bătălia pentru România“ de la „Realitatea Tv“, nu am făcut decât să atragem sancționarea marelui poet. În urma emisiunii din 6 octombrie 2003, în care au fost dezvăluite, pe etape, planurile UDMR de dezmembrare a României, puterea și-a sacrificat, cu sprijinul CNA, unul dintre cei mai valoroși oameni: senator PSD și președinte al Comisiei pentru Cultură a Senatului României, poetul Adrian Păunescu a fost lipsit de dreptul legitim de a mai apare la televiziune, altfel decât în campanie electorală. Emisiunea sa a fost desființată. (Cu această ocazie au fost desființate, din fericire și emisiunile unor elitiști care intoxicau și intoxică opinia publică). De dragul adevărului trebuie menționat însă faptul că, Adrian Păunescu a avut curajul și noblețea de a ne permite să continuăm lupta în cadrul emisiunilor de la OTV ale fiului domniei sale, Andrei Păunescu, cel care a preluat de la tată steagul „Bătăliei pentru România”, dovedind aceeași inteligență și același curaj. Și tot de dragul Adevărului, trebuie să spunem că, locul Poetului a fost preluat de confratele său, Corneliu Vadim Tudor. Prin acțiunea senatorilor patrioți Mihai Ungheanu, Valentin Dinescu și Doru Liviu Bindea, PRM a depus imediat în Parlamentul României, o moțiune simplă privind respingerea deciziei de reamplasare a Monumentului Hungaria. Moțiunea a fost însă respinsă în cadrul unui circ organizat de ministrul Culturii, senatorul Răzvan Theodorescu, istoric dezertor, cu sprijinul senatorilor Grigore Zanc și Florin Rotaru, subsemnatul fiind batjocorit ca istoric, în cadrul discuțiilor și calomniat ca om. În ianuarie 2004, „Hungaria“ a fost înălțată la Arad.

Am pus toate acestea pe seama jocurilor politice de ultimă oră, în perspectiva alegerilor din 2004. Iată însă că, o recentă descoperire, făcută la Academia Română ne-a demonstrat că trădarea Interesului Național în favoarea interesului propriu este, la politicienii noștri, o a doua natură.

La 16 martie 2002, prietenul și colaboratorul nostru Septimiu Roman, ne anunța că va intra a doua zi, ca realizator, la „Matinalul“ „Radio România Actualități“ în cadrul rubricii

„Cronici mai puțin avantajoase“ sau „Pâine și jocuri“. Am convenit să abordăm împreună tema „Bătăliei pentru Hungaria“, cu participarea jurnalistului patriot Dorin (Ioan) Suciu, corespondent SRR la Budapesta, care să-l intervieveze pe Levente Bugnar și a fostului meu coleg, istoricul Dumitru Preda, care a avut inspirația să părăsească la timp corabia armatei în degringoladă (1998), devenind director general al Arhivelor MAE, și, ulterior, diplomat. Emisiunea a fost difuzată pe data de 17 martie 2002, a doua zi, la plângerile UDMR, începând, din ordinul domnului Octav Cozmâncă, ancheta. Ne face o plăcere deosebită să publicăm documente probatorii în anexă la prezenta lucrare pentru ca românul să afle cum sunt priviți astăzi, de către putere, indiferent de culoarea acesteia, cei care îndrăznesc să se opună dezintegrării României.

Dr. Mircea Dogaru.

2. REACȚIA GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMANIEI

Ministerul Administratiei Publice

Cabinet Secretar de Stat

ACADEMIA ROMANA

Domnului

PRESEDINTE EUGEN SIMION

Stimate domnule Presedinte,

Avem onoarea sa va transmitem in anexa la aceasta scrisoare un document care reprezinta transcrierea discutiilor din cadrul emisiunii „Matinal" desfasurata la postul de radio Romania Actualitati, in data de 17 martie, la ora 7:38, realizator Septimiu Roman, convorbirile fiind centrate asupra monumentului Libertatii (numit anterior Monumentul celor 13 generali) din Arad.

La solicitarea expresa a domnului ministru Octav Cozmanca, va rugam sa aveti amabilitatea de a ne transmite punctul de vedere stiintific, autorizat al Academiei Romane cu privire la chestiunea dezbatuta in cadrul emisiunii amintite mai sus.

Cu deosebita stima si consideratie,

SECRETAR DE STAT,

[signature]

Marius Eugen Opran

Integrare Europeana si Relatii Externe
Telefon: (+401) 312 3687 Fax: (+401) 311 3691

3. MATERIALUL TRANSMIS GUVERNULUI LA CERERE, DE AGENȚIA DE PRESĂ RADOR

Opinii privind monumentul Celor 13 generali de la Arad

RADIO ROMÂNIA ACTUALITĂȚI (17 martie, ora 7: 38) – Emisiunea „Matinal“ – Realizator Septimiu Roman – Rubrica „Cronici mai puțin convenționale“ sau „Pâine și jocuri“.

Reporter: La Arad, un monument își schimbă numele și locul. Numit al „Celor 13 generali“, mai nou al Libertății, monumentul, a cărui reamplasare este prevăzută în protocolul PSD – UDMR, a creat destule tensiuni în Arad și nu numai. De ce? Un răspuns a dat la această rubrică domnul prof. Univ. Dr. Dumitru Preda.

Dumitru Preda: Monumentul, care s-a ridicat în urmă cu mai bine de un secol la Arad, este închinat la 13 generali ai armatei ungare din timpul Revoluției de la 1848–1849. Aceștia fuseseră făcuți prizonieri de forțele rusești care, la chemarea Vienei, au intervenit și, în urma bătăliei de la Șiria, au înfrânt armata ungară revoluționară. La scurt timp, aceștia au fost executați pentru înaltă trădare de către autoritățile habsburgice imperiale austriece, la 6 octombrie 1849. Este vorba despre 13 generali – subliniez: comandanți ai armatei ungare – majoritatea lor nu erau însă unguri de origine, dar, în orice caz, ei fuseseră chemați ca să intervină împotriva rezistenței inclusiv a românilor, care se aliaseră cu imperialii tocmai pentru apărarea naționalității și a libertății la exprimare liberă, știindu-se că de mai bine de patru secole națiunea română nu avea drepturi în această parte a Europei. Cert este că eu sunt un adept al orașelor cu statui, cu

monumente închinate, dar trebuie să recunoaștem că situația creată nu a venit pe un sol fertil, în sensul că el venea ca o manifestare a unei puteri dominante împotriva majorității polulației românești, care, se știe, atunci se ridicase, în 1848 – 1849, pentru afirmarea națiunii române ca națiune cu un profil independent și aspirând, firește, către unitate.

Reporter: dacă monumentul marchează o reconciliere, atunci aceea nu era una româno-maghiară, ci o reconciliere austro-ungară – afirma acum vreo doi ani dl dr. Mircea Dogaru, istoric militar:

Mircea Dogaru: În ceea ce privește istoria monumentului celor 13 generali de la Arad, trebuie precizat că acești generali sunt în fapt copacii din vina cărora noi, românii, nu putem vedea pădurea. Ridicarea lui a fost decisă de către dietele imperiale habsburgice, în 1867, după dualism, pentru a marca reconcilierea istorică austro-ungară. Inițial, cel care s-a ocupat de proiect a fost sculptorul și arhitectul Huslar Adolf. Acesta murind, a fost preluat de Zsala György și Kala Károly, ultimul din Arad. În aceste împrejurări, statuia nu a putut fi gata decât în 1890. Întâmplare sau nu?- se pune întrebarea- la 6 octombrie 1890 a fost dezvelită. În 1890 nu putea reprezenta un jubileu, erau 41 de ani de la 1849, în schimb atunci demara programul aniversării celor „1000 de ani", desăvârșit în 1896 prin încoronarea lui Franz Joseph ca rege al Ungariei – un program amplu, care a dus la transformarea unei insule a Dunării într-o hartă a Ungariei Mari în care figurau toate provinciile. Cu această ocazie a fost lansat și un album, „Milenium", reluat de László Makkai, eternul mistificator al istoriei României, în 1992.

Reporter: Și totuși, de ce tensiuni?

Mircea Dogaru: Monumentul s-a numit pur și simplu „Hungaria", simbolul fiind o statuie de patru metri, care reprezenta Ungaria eternă. Un paralelipiped figura drept soclu; la baza statuii erau patru personaje ămbrăcate în uniformele oastei negre a lui Matia Corvinul, simbolizând lupta milenară pentru desăvârșirea Ungariei așa cum s-a întâmplat în 1867 (până la 1918). Deci este un moment al

reconcilierii austro-ungare pe seama românilor și slavilor din imperiu. În ceea ce-i privește pe cei 13 generali, aceștia erau, etnic, majoritar germani și slavi, doar o mică parte erau unguri; au fost executați după ce au fost capturați la Șiria ca dezertori din armata imperială și deci Austria simțea nevoia să se reconcilieze cu foștii luptători pentru idealurile Revoluției lui Kossuth. Simbolul era foarte clar: era nevoie de cifra 13. Dacă generalii ar fi fost 19, sau 7, probabil că monumentul n-ar fi fost niciodată amplasat la Arad și ar fi figurat un alt simbol, o altă cifră de 13, eventual 13 dintre gâștele lui Matthias Gâscarul. De ce 13? Pentru că „Ungaria eternă" avea 13 provincii: Ungaria, Oldenburg, Burgerland, Slovacia, Ruthenia, Transilvania, Banat, Partium, Sirmium, Croația, Slavonia, Backa, Voivodina – acestea sunt cele 13 provincii reprezentate de așa-zișii 13 generali.

Reporter: Monumentul a provocat tensiuni și a fost demontat, dar nu imediat.

Dumitru Preda: Surprinzător, nu imediat după Unire. Au existat o serie de discuții. La 1 iulie 1925 s-a executat o hotărâre atât la nivel guvernamental, cât și la nivelul autorităților și mai ales era voința populației care a insistat pentru înlocuirea, pentru eliminarea acestui simbol de sfidare la adresa națiunii și statului român.

Reporter: Și totuși... De ce a fost dezafectat monumentul?

Mircea Dogaru: După marea Unire din 1918, Aradul, cu tot cu monument, a intrat în componența României prin decizia Adunării de la Alba Iulia de la 1 Decembrie. Or, în această situație, pentru că existau spirite încinse care luptau pentru **Hungaria Magna**, în fiecare an, pe 6 octombrie, se aduna acolo o mare de revizioniști, veniți atât din Ungaria, cât și nemulțumiți etnici unguri de pe teritoriul României, se produceau manifestațiii antiromânești vizând destrămarea României. În 1924, în ședință de guvern, Ionel Brătianu a luat decizia demontării statuii, cu binecuvântarea, bineînțeles a regelui Ferdinand Întregitorul. Evenimentul a avut loc la 1 iulie 1925. Deci statuia, simbol al Ungariei Mari, în nici un caz al Libertății, a fost demontată din ordinul lui Ionel

Brătianu şi al lui Ferdinand, care, după câte ştiu eu, ca istoric, nu au fost niciodată membri ai Partidului Comunist. De unde furia aceasta de restituire a marilor „adevăruri" demolate de comunişti? Întrebarea este până unde se poate merge?

Reporter: Pentru viceprimarul Aradului primează valoarea artistică a monumenlui. Ioan Suciu, corespondentul nostru.

Ioan Suciu: Domnule viceprimar Bognár Levente, în cadrul conferinţei de presă organizată la organizaţia UDMR Arad aţi afirmat că Monumentul Libertăţii, cunoscut şi sub denumirea de Monumentul celor 13 generali, va fi amplasat într-o piaţă publică a Aradului. La ce aţi vrut să vă referiţi?

Bugnár Levente: În primul rând, trebuie să vedem valoarea artistică a acestui monument care merită să fie pus la vederea cetăţenilor Aradului, având în vedere că acest monument a fost în Arad amplasat.

Reporter: Cum s-a ajuns la reamplasare?

Mircea Dogaru: Istoria recentă a monumentului începe în 1990, când, prin secretarul de stat Horväth Andor de la Ministerul Culturii se declanşează campania pentru repunerea în circulaţie a monumentului. În 1998, s-a luat o decizie: Hotărârea de Guvern 793; Aradului i se impune să se creeze acolo un parc al „Prieteniei" româno-maghiare, ceea ce era desigur un eveniment fericit, o idee minunată, dar în nici un caz nu constituia acest parc terenul pe care să se ridice această statuie, care numai a „Prieteniei" nu a fost. Consilierii Aradului au protestat, au votat împotriva acestei hotărâri şi au demonstrat că ea este ilegală, deoarece terenul a aparţinut municipalităţii din 1909 şi nu putea fi dat sau destinat printr-o hotărâre guvernamentală. La data aceea opoziţia PDSR a iniţiat, din câte ştiu eu, o scrisoare de protest – în presă. Cel care se ocupa de această scrisoare de protest şi de adunarea semnăturilor era actualul secretar general al Guvernului, iar cea mai autorizată voce a opoziţiei de atunci, între timp devenită vocea cea mai autorizată a ţării, a precizat din presa vremii – că „ridicarea acestui monument este o nesăbuinţă şi o mare greşeală politică". În acel moment s-a produs

decizia guvernului Radu Vasile ca monumentul să fie predat Ordinului Minoriților. De această decizie – știu că am citit în presă atunci – Ion Diaconescu a aflat la Budapesta, unde i s-a pus problema. Omul nu știa, a sunat în țară și șeful guvernului l-a informat că evenimentul fericit se produsese.

Reporter: Cine decide locul?

Bugnár Levente: Referitor la locul corespunzător, trebuie neapărat decis în consiliul local, bineînțeles cu consultări publice, deci în primul rând ale acelor oameni care sunt competenți de a decide din punct de vedere al încadrării în ambianță care este locul cel mai bun și bineînțeles și acceptat de cetățenii Aradului.

Reporter: Spuneați de consultări publice. Să înțelegem că se va face un referendum, va fi întrebat fiecare cetățean despre oportunitatea amplasării acestui monument într-o piață a Aradului?

Bugnár Levente: Eu consider că consiliul local reprezintă cetățenii, deci neapărat ar fi segmentul care ar trebui să aibă un punct de vedere, și celălalt segment ar fi al acelor profesioniști – arhitecți, oameni de artă – care reprezintă pe undeva acel segment competent de a exprima părerea în această problemă.

Reporter: Concluzie: Ce ar trebui făcut cu monumentul?

Dumitru Preda: În primul rând, monumentul este operă de artă. Este o operă de artă, însă, care, nu-și are, după opinia mea, locul de expunere aici, în contextul realităților românești, pentru că ar fi, repet, un act de violare la adresa națiunii și statului român și totul depinde de poziția pe care o vor autoritățile de la Budapesta. De ele depinde – și bineînțeles de hotărârea autorităților noastre – ce se va face. În orice caz, ca istoric, trebuie să subliniez faptul că astfel de acțiuni, de reînviere a unor momente trecute, care, pentru partea română, sunt de doliu național, nu pot să ducă la adevărata și dorita, repet, de ambele părți, „reconciliere istorică" pentru dezvoltarea unor raporturi normale, ca buni vecini.

Reporter: Viceprimarul Aradului, răspunzându-i corespondentului nostru Ioan Suciu:

Ioan Suciu: Care este denumirea acestui grup statuar, să-i spunem?

Bugnár Levente: Este o denumire cunoscută – „Monumentul Libertății" – dar era legată de cei 13 generali, având în vedere că era înălțat în memoria celor 13 generali care au luptat pentru libertate în 1848 împotriva ocupației, să zicem, habsburgice.

Ioan Suciu: Dacă ne puteți exemplifica, unul, două, trei locuri unde v-ați gândit sau unde ați propune, pentru că știu că în acordul de colaborare cu PSD Arad, care se va încheia la începutul lunii martie, un punct de vedere pentru rezolvarea acestei situații.

Bugnár Levente: Sunt niște piețe publice unde ar fi, să zicem, locul corespunzător, arhitectonic, în ceea ce privește încadrarea în zonă. S-a ridicat și posibilitatea, în momentul în care vom avea în circuitul civil și unitatea, vom avea deci și acolo o posibilitate.

Sunt în jurul muzeului locuri în care s-ar încadra și, bineînțeles, avem propuneri și din partea altora în acest sens, ca să găsim varianta cea mai bună.

Mircea Dogaru: Dacă monumentul a reprezentat și a fost ridicat ca o pecete, ca o garanție a reconcilierii austro-ungare, pentru că astăzi se discută unde poate fi amplasat, consider că ar putea fi amplasat în Austria, în Ungaria, sau pe granița dintre Austria și Ungaria, întrucât este un monument care privește istoria celor două țări.

Reporter: Cu scuzele de rigoare pentru inversarea rubricilor la Matinalul duminical, nu putem trece, totuși, mai departe, fără să ne întrebăm, împreună cu numeroși ascultători care ne-au contactat, telefonic sau în scris, de ce se insistă să fie reinstalat monumentul de la Arad, dacă, așa cum anticipa la 2 februarie, la Cluj, secretarul general al PSD, Cozmin Gușă, acesta poate crea tensiuni în relațiile dintre majoritate și minoritate. La întrebare nu au răspuns până acum nici reprezentanții PSD sau UDMR și nici ai ministerelor român, respectiv, ungar, de externe.

* * * * *

4. POZIȚIA PREȘEDINTELUI EUGEN SIMION ȘI A ACADEMIEI ROMÂNE

Discuțiile care s-au desfășurat în ziua de 17 martie la Radio România Actualități, la emisiunea „Matinal" au reflectat conținutul la realitatea istorică; în anumite privințe, limbajul folosit putea fi însă mai „diplomatic". Așezarea monumentului la Arad este motivată de execuția celor 13 generali, care a avut loc în acest oraș. Monumentul în sine, cum a fost realizat și ceea ce simbolizează reflectă, evident, un moment de nostalgie ungară. Așezarea lui într-o piață a orașului nu și-ar avea rostul; poate s-ar putea găsi soluția așezării monumentului în curtea Muzeului de Istorie din localitate și, în caz că acest nu este posibil din lipsă de spațiu, într-un parc mai lateral. O altă soluție ar fi utilizarea sa ca monument funerar la locul înhumării celor 13 generali uciși.

5. RĂSPUNSUL OFICIAL AL ACADEMIEI ROMÂNE LA „CRIMA“ DE LEZ-UDMR

Secţia de Ştiinţe Istorice
şi Arheologie

Nr. 13055/
Bucureşti, 19 aprilie 2002

Către
Guvernul României
Ministerul Administraţiei Publice
În atenţia Domnului Secretar de Stat Marius Eugen Opran

În legătură cu adresa trimisă domnului acad. Eugen Simion, preşedintele Academiei Române, vă comunicăm următoarele:

Discuţiile care s-au desfăşurat în ziua de 17 martie la Radio România Actualităţi, la emisiunea „Matinal" au reflectat conţinutul la realitatea istorică; în anumite privinţe, limbajul folosit putea fi însă mai „diplomatic". Aşezarea monumentului la Arad este motivată de execuţia celor 13 generali, care a avut loc în acest oraş. Monumentul în sine, cum a fost realizat şi ceea ce simbolizează reflectă, evident, un moment de nostalgie ungară. Aşezarea lui într-o piaţă a oraşului nu şi-ar avea rostul; poate s-ar putea găsi soluţia aşezării monumentului în curtea Muzeului de Istorie din localitate şi, în caz că acest nu este posibil din lipsă de spaţiu, într-un parc mai lateral. O altă soluţie ar fi utilizarea sa ca monument funerar la locul înhumării celor 13 generali ucişi.

Acad. Dan Berindei
Preşedintele Secţiei

CUPRINS

REDUCERE 10 %

pentru orice carte comandată pe adresa editurii

SOLDAŢII ULTIMEI ŞANSE

Autor: Ion Aramă

preţ 60.000 lei

O carte extrem de bine documentată despre controversatele evenimente de la 23 august 1944 şi participarea armatei române la cel de-al Doilea Război Mondial.

VÂNĂTOARE DE HOŢI – Cine-roman policier

Autor: Tudorel Butoi Severin

preţ 69.000 lei

Cazuistica exemplificativă rezolvată cu ajutorul poligrafului (mijloc tehnic de identificare a comportamentului simulat) de către cel mai bun psiholog-criminalist român. Cartea se adresează în principal studenţilor şi specialiştilor din domeniul psihologici judiciare.

PREŢUL TĂCERII

Confesiunile criminalistului Andrei Zavera

Autor: Olimpian Ungherea

preţ 69.999

Senzaţionale cazuri de crimă din lumea interlopă de lux a Bucureştiului.

REŢETA GLORIEI

Autor: Olimpian Ungherea

preţ 300.000 lei

Scriitorul Olimpian Ungherea ne propune un nou policier politic: Reţeta Gloriei. Este o operaţie pe cord deschis a unei Puteri care a ridicat crima şi corupţia la rangul de politică de stat. Pariem că nu veţi recunoaşte sinistrele personaje?

EXISTĂ ŞI FEMEI CARE MINT?!

Autor: Tudor Negoiţă

preţ 69.000

O cuceritoare carte SF în care mafiei interplanetare îi vine de hac un inspector de poliţie cibernetic, excelent pregătit, incoruptibil şi incapabil, ca orice android, să mintă.

GHID PRACTIC PENTRU CREŞTEREA ŞI ÎNGRIJIREA COPILULUI DE VÂRSTĂ MICĂ (0–4 ani)

Autor: dr. Laurenţiu Cernăianu

preţ 139.000 lei

Lucrarea conţine noţiuni despre creşterea şi dezvoltarea copilului, alimentaţia sugarului, preparate dietetice din lapte sau din vegetale etc. Se adresează în special tinerelor mame dar şi cadrelor medicale specializate în pediatrie.

PUMNUL DE FIER

Autor: Dan Gîju

preţ 149.000 lei

KURSK, cea mai mare bătălie de tancuri din istorie, relatată de Gheorghe Cojocea, fost leutnant în Wehrmacht.

PARAPSIHOLOGIA – curs practic –

Autor: Paul Ştefănescu

preţ 300.000 lei

Este un curs practic aplicativ de foarte mare interes care cuprinde capitole interesante cum ar fi: hipnoza, dedublarea, vizualizarea, magnetismul animal etc.

CRIMINALI ÎN SERIE – psihologia crimei –

Autor: Tudorel Butoi Severin

preţ 129.000 lei

Lucrarea se adresează în primul rînd studenţilor dar şi specialiştilor (psihologilor, medicilor legişti, poliţiştilor, magistraţilor, avocaţilor, criminologilor), pentru studierea comportamentului deviant şi în special al psihopatului sexual pe terenul criminalităţii.

AGONIA

Autor: Olimpian Ungherea

preţ 99.999

O lume de ticăloşi, corupţi şi asasini, prin care viaţa noastră se scurge către orizontul speranţei, adică acolo unde vom ajunge după ce vom citi o carte palpitantă: AGONIA.

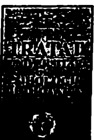

FEMEI UCIGAŞE – Psihanaliza crimei –

Autor: Tudorel Butoi Severin

preţ 129.000 lei

Introspecţie în comportamentul omucidar feminin pe terenul psihanalizei.

TRATAT UNIVERSITAR DE PSIHOLOGIE JUDICIARĂ

Autor: Tudorel Butoi, Ioana Teodora Butoi

preţ 300.000

Lucrare fundamentală ce se adresează, în primul rînd studenţilor, dar şi specialiştilor (psihologilor, medicilor legişti, poliţiştilor, magistraţilor, avocaţilor, criminologilor).

MISTERELE TEMPLULUI MASONIC

Autor: Olimpian Ungherea

preţ 250.000 lei

Olimpian Ungherea ne invită – generos – să pătrundem, prin porţile înţelepciunii, într-un loc unde guvernează principiul divin al iubirii de oameni: TEMPLUL MASONIC.

CLUBUL COCOŞAŢILOR

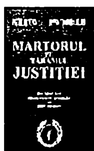
Autor: Olimpian Ungherea

preţ 300.000 lei

Un roman de investigaţie, în sfera crimei politice. O senzaţională carte, care dezvăluie chipul ascuns – deopotrivă bestial şi rapace – al clasei politice din România. Un şoc teribil pentru tine, Cititorule!

REDUCERE 10 %

pentru orice carte comandată pe adresa editurii

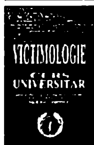

MARTORUL PE TĂRÂMUL JUSTIŢIEI

Autor: Petre Buneci, Ioana Teodora Butoi

preţ 149.000 lei

Lucrarea se adresează predilect studenţilor în drept, ştiinţe politice, investigaţiilor private de tip detectivist şi nu în ultimă instanţă judecătorilor, procurorilor şi avocaţilor.

VICTIMOLOGIE

Autor: colectiv (coord.Tudorel Butoi Severin)

preţ 250.000 lei

Lucrarea tratează perspectiva psihologiei victimale asupra cuplului penal victimă-agresor. Se adresează cu predilecţie studenţilor la drept, medicină legală, psihologie, sociopsihologie, ştiinţe poliţieneşti şi detectivilor privaţi.

DREPT PROCESUAL PENAL

Autor: Petre Buneci

preţ 550.000

Cursul cuprinde partea generală (principiile procesului penal, acţiunile în procesul penal, competenţa, probele şi mijloacele de probă, măsurile preventive) şi partea specială (urmărirea penală, judecata, executarea hotărârilor penale, proceduri speciale), iar la elaborarea lui s-au avut în vedere ultimele modificări în materia procesual penală.

INTEROGATORIUL – psihologia confruntării în procesul judiciar –

Autor: Tudorel Butoi Severin

preţ 250.000 lei

Lucrarea este foarte utilă în perimetrul ripostei anticrimă şi extrem de necesară juriştilor, psihologilor, medicilor legişti şi poliţiştilor implicaţi în actul de justiţie.

TRATAT DE CRIMINALISTICĂ

Autor: Lazăr Cârjeanu

preţ 450.000

O lucrare de anvergură, în spaţiul criminalisticii româneşti, cu un remarcabil conţinut aplicativ practic, care poate fi considerată, fără exagerare, un ghid orientativ şi izvor de inspiraţie profesională pentru actualele generaţii de: magistraţi, poliţişti, investigatori privaţi (detectivi).

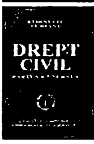

DREPTUL TRANSPORTURILOR – curs universitar -

Autor: Florin Făi

preţ 300.000 lei

O lucrare reprezentativă pentru argumentele schimburilor economice, într-o lume în continuă mişcare în care transporturile sunt componenta esenţială a globalizării contemporane.

DREPT CIVIL – partea generală; practică judiciară

Autor: Corneliu Turianu

preţ 250.000 lei

Lucrarea tratează soluţii de practică judiciară în materia dreptului civil – parte generală, soluţii pronunţate de Curtea Supremă de Justiţie şi alte instanţe judecătoreşti din 1966 până în prezent.

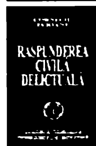

CONTRACTE CIVILE SPECIALE -practică judiciară -

Autor: Corneliu Turianu

preț 350.000 lei

Lucrarea tratează soluții de practică judiciară în materia contractelor civile, soluții pronunțate de Curtea Supremă de Justiție și alte instanțe judecătorești din 1966 până în prezent.

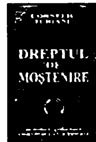

RĂSPUNDEREA CIVILĂ DELICTUALĂ -practica judiciară

Autor: Corneliu Turianu

preț 250.000 lei

Lucrarea tratează soluții de practică judiciară în materia răspunderii civile delictuale, soluții pronunțate de Curtea Supremă de Justiție și alte instanțe judecătorești din 1966 până în prezent.

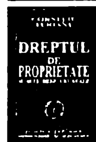

SUCCESIUNEA ȘI PARTAJUL SUCCESORAL -practică judiciară -

Autor: Corneliu Turianu

preț 300.000

Lucrarea tratează soluții de practică judiciară în materia succesiunii și partajului succesoral, soluții pronunțate de Curtea Supremă de Justiție și alte instanțe judecătorești din 1966 până în prezent.

DREPTUL DE PROPRIETATE ȘI ALTE DREPTURI REALE – practică judiciară –

Autor: Corneliu Turianu

preț 300.000 lei

Lucrarea tratează soluții de practică judiciară în materia dreptului de proprietate și a altor drepturi reale, soluții pronunțate de Curtea Supremă de Justiție și alte instanțe judecătorești din 1966 până în prezent.

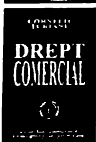

DREPTUL FAMILIEI -practică judiciară -

Autor: Corneliu Turianu

preț 400.000

Lucrarea tratează soluții de practică judiciară în materia dreptului familiei, soluții pronunțate de Curtea Supremă de Justiție și alte instanțe judecătorești di 1966 până în prezent.

DREPT COMERCIAL - practică judiciară -

Autor: Corneliu Turianu

preț 400.000 lei

Lucrarea tratează soluții de practică judiciară în materia dreptului comercial, soluții pronunțate de Curtea Supremă de Justiție și alte instanțe judecătorești din 1966 până în prezent.